BISERICA LUI ISUS HRISTOS A SFINŢILOR DIN ZILELE DIN URMĂ • NOIEMBRIE 2017

Liahona

Cuvântări din timpul Conferinţei Generale

© MARK MISSMAN ȘI MARK MABRY, COPIEREA INTERZISĂ.

Prin ochii credinței,
de Mark Missman și
Mark Mabry

„Cum venim la El? În luna aprilie a acestui an, președintele Russell M. Nelson și vârstnicul M. Russell Ballard ne-au îndemnat să studiem «Hristos Cel Viu» ca parte a procesului de învățare despre Salvator…

Pe măsură ce am studiat viața și învățăturile lui Isus Hristos cu mai multă atenție și am memorat «Hristos Cel Viu», recunoștința și dragostea mea pentru Salvator au crescut. Fiecare propoziție din acel document inspirat conține o predică și m-a ajutat să înțeleg mai bine rolurile Sale divine și misiunea Sa pe pământ. Ce am învățat și am simțit în timpul acestei perioade de studiu și meditație mi-a confirmat că Isus este cu adevărat «lumina, viața și speranța lumii»”.

Jean B. Bingham, președinta generală a Societății de Alinare, „Ca bucuria voastră să fie deplină”, p. 85.

Cuprins, noiembrie 2017

volumul 20 • numărul 4

Sesiunea Generală a Femeilor

6 **Aprindeți lumina voastră**
Sharon Eubank

10 **Rămâneți în Dumnezeu și reparați fisura**
Neill F. Marriott

13 **Valoare nespusă**
Joy D. Jones

16 **Trei surori**
Președintele Dieter F. Uchtdorf

Sesiunea de sâmbătă dimineață

21 **Dorința puternică de a ne duce acasă**
Președintele Dieter F. Uchtdorf

25 **Nevoile celor de lângă noi**
Bonnie L. Oscarson

28 **Planul și declarația oficială**
Vârstnicul Dallin H. Oaks

32 **„Eu am o lucrare pentru tine”**
Vârstnicul John C. Pingree Jr.

36 **Pâinea vie, care s-a pogorât din cer**
Vârstnicul D. Todd Christofferson

40 **Fiți, dar, desăvârșiți – în cele din urmă**
Vârstnicul Jeffrey R. Holland

Sesiunea de sâmbătă după-amiază

43 **Susținerea oficianților Bisericii**
Președintele Henry B. Eyring

44 **Eclipsa spirituală**
Vârstnicul Gary E. Stevenson

48 **Pocăința este, întotdeauna, un lucru pozitiv**
Stephen W. Owen

51 **Eternitatea în fiecare zi**
Vârstnicul Quentin L. Cook

55 **Prin plan divin**
Vârstnicul Ronald A. Rasband

58 **Inima văduvei**
Vârstnicul O. Vincent Haleck

60 **Cartea lui Mormon – Cum ar fi viața dumneavoastră fără ea?**
Președintele Russell M. Nelson

Sesiunea generală a preoției

64 **Preoția și puterea ispășitoare a Salvatorului**
Vârstnicul Dale G. Renlund

68 **Adevărul tuturor lucrurilor**
Vârstnicul David F. Evans

75 **Obțineți încrederea Domnului și a familiei dumneavoastră**
Vârstnicul Richard J. Maynes

78 **Deținători ai luminii cerești**
Președintele Dieter F. Uchtdorf

81 **Domnul conduce Biserica Sa**
Președintele Henry B. Eyring

Sesiunea de duminică dimineață

85 **Ca bucuria voastră să fie deplină**
Jean B. Bingham

88 **A încetat ziua miracolelor?**
Vârstnicul Donald L. Hallstrom

90 **Făgăduințele nespus de mari și scumpe**
Vârstnicul David A. Bednar

94 **Întoarceți-vă către Domnul**
Episcopul W. Christopher Waddell

97 **Doamne, să ni se deschidă ochii!**
Vârstnicul W. Craig Zwick

100 **Nu vă temeți să faceți bine**
Președintele Henry B. Eyring

Sesiunea de duminică după-amiază

104 **Dificila călătorie continuă!**
Vârstnicul M. Russell Ballard

107 **Dovada convingătoare a lui Dumnezeu: Cartea lui Mormon**
Tad R. Callister

110 **Nu suntem împreună, dar rămânem una**
Vârstnicul Joni L. Koch

112 **Avem noi încredere în El? Este bine să fie greu**
Vârstnicul Stanley G. Ellis

115 **Adevăruri esențiale – nevoia de a acționa**
Vârstnicul Adilson de Paula Parrella

117 **Căutați în cele mai bune cărți**
Vârstnicul Ian S. Ardern

119 **Să ne iubim unii pe alții cum ne-a iubit El**
Vârstnicul Jose L. Alonso

122 **Glasul Domnului**
Vârstnicul Neil L. Andersen

72 **Autorități generale și oficianți generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă**

127 **Indexul relatărilor din timpul conferinței**

128 **Știrile Bisericii**

137 ***Vino și urmează-Mă – pentru Preoția lui Melhisedec și Societatea de Alinare***

A 187-a Conferință Generală Bianuală

Sesiunea Generală a Femeilor de sâmbătă seară, 23 septembrie 2017

Condusă de: Jean B. Bingham
Rugăciunea de deschidere: Megumi Yamaguchi.
Rugăciunea de încheiere: Leslie P. Layton.
Muzica interpretată de un cor al Societății de Alinare din țăruși din Zona Park City, Utah; dirijoare Jane Fjeldsted; organistă Bonnie Goodliffe: „Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr. 41, aranjament Kasen, publicat de Jackman; „Sing Praise to Him" *Hymns*, nr. 70, aranjament Fjeldsted și Goodliffe; „Fideli credinței", *Imnuri*, nr. 163; „We Have Partaken of Thy Love", *Hymns*, nr. 155, aranjament Fjeldsted și Goodliffe.

Sesiunea Generală de sâmbătă dimineață, 30 septembrie 2017

Condusă de: președintele Henry B. Eyring.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Larry R. Lawrence. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Massimo De Feo
Muzica interpretată de Corul Tabernacolului Mormon; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organiști Richard Elliot și Andrew Unsworth: „Cei ce-L iubim pe Domnul", *Imnuri,* nr. 14; „Apari, o Dumnezeu", *Imnuri,* nr. 169, aranjament Wilberg, publicat de Oxford University Press; „Binecuvântează-l pe al nostru profet", *imnuri,* nr. 18, aranjament Wilberg; „Pe vârful muntelui", *Imnuri,* nr. 4; „Dumnezeu e dragoste" *Imnuri,* nr. 49, aranjament Murphy; „În orice pas, credință", Dayley, publicat de Jackman.

Sesiunea Generală de sâmbătă după-amiază, 30 septembrie 2017

Condusă de: președintele Dieter F. Uchtdorf.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Lawrence E. Corbridge. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Allan F. Packer.
Muzica interpretată de un cor de tineri din țăruși din Midvale și Sandy, Utah; dirijoare Leah Tarrant; organistă Linda Margetts: „Veniți, voi copii ai Domnului", *Imnuri,* nr. 24, aranjament Wilberg, publicat de Deseret Book; potpuriu, aranjament Sally DeFord: „Eu încerc să fiu ca Isus", *Cântece pentru copii,* p. 40-41; „El Și-a trimis Fiul", *Cântece pentru copii,* p. 20-21; „Este soare-n sufletul meu azi", *Imnuri,* nr. 144; „Domnul este rege!", *Imnuri,* nr. 37, aranjament Kasen, publicat de Jackman.

Sesiunea Generală a Preoției de sâmbătă seară, 30 septembrie 2017

Condusă de: președintele Henry B. Eyring.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Kevin W. Pearson. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Rafael E. Pino.
Muzica interpretată de un cor de tați și fii din țăruși din ținutul Cache, Utah; dirijor, Geoffrey Anderson; organist Clay Christiansen: „Veniți toți și ajutați", *Imnuri,* nr. 162, aranjament Dalton, publicat de LDS Music Source; „Rugăciune tainică", *Imnuri,* nr. 92, aranjament Kasen, publicat de Jackman; „Ce trainică temelie", *Imnuri,* nr. 47; „Ne rugăm pentru tine", *Imnuri,* nr. 17, aranjament Kasen, publicat de Jackman.

Sesiunea Generală de duminică dimineață, 1 octombrie 2017

Condusă de: președintele Dieter F. Uchtdorf.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Michael T. Ringwood.Rugăciunea de încheiere: vârstnicul José A. Teixeira.
Muzica interpretată de Corul Tabernacolului Mormon; dirijor, Mack Wilberg; organiști Andrew Unsworth și Clay Christiansen: „Slavă Domnului Atotputernic", *Imnuri,* nr. 38; „Înainte, sfinți", *Imnuri,* nr. 45, aranjament Wilberg; „Consider the Lilies", Hoffman, aranjament Lyon, publicat de Sonos; „Voi, națiuni, veniți și-ascultați!" *Imnuri,* nr. 168, aranjament Wilberg; „Slavă lui Dumnezeu", *Imnuri,* nr. 38; „Mult Își iubește Păstorul oile", *Imnuri,* nr. 139, aranjament Wilberg, nepublicat; „Eu cred în Hristos", *Imnuri,* nr. 84, aranjament Wilberg, publicat de Jackman.

Sesiunea Generală de duminică după-amiază, 1 octombrie 2017

Condusă de: președintele Henry B. Eyring.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Joseph W. Sitati. Rugăciunea de închidere: vârstnicul Evan A. Schmutz.
Muzica interpretată de Corul Tabernacolului Mormon; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organiști Bonnie Goodliffe și Linda Margetts: „Vino, Rege al regilor!", *Imnuri,* nr. 31, aranjament Murphy, nepublicat; „Am făcut eu un bine?", *Imnuri,* nr. 140, aranjament Zabriskie, publicat de LDS Music Source; „Să ne bucurăm", *Imnuri,* nr. 3;„ If the Savior Stood Beside Me", DeFord, aranjament Cardon; „Israel, Domnul te cheamă", *Imnuri,* nr. 67, aranjament Wilberg.

Cuvântările din cadrul conferinței sunt disponibile pe Internet

Pentru a asculta sau viziona pe Internet cuvântările de la conferința generală, în multe limbi, accesați conference.lds.org și selectați o limbă. Cuvântările sunt disponibile, de asemenea, pe aplicația pentru dispozitive mobile Biblioteca Evangheliei. Informații despre conferința generală în formate accesibile membrilor cu dizabilități sunt disponibile la disability.lds.org.

Mesaje pentru învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare

Ca mesaje pentru învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare, vă rugăm să selectați un mesaj care răspunde cel mai bine nevoilor acelora pe care îi vizitați.

Pe copertă
Prima copertă: fotografie de Leslie Nilsson.
Ultima copertă: fotografie de Craig Dimond.

Fotografii din timpul conferinței
Fotografiile din orașul Salt Lake au fost făcute de Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Craig Dimond, Ashlee Larson, Leslie Nilsson, Matt Reier și Dave Ward.

NOIEMBRIE 2017, VOL. 20, NR. 4
LIAHONA 14451 171
Revistă internațională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Prima Președinție: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redactor: Hugo E. Martinez
Redactori asistenți: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie
Consultanți: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R. Curtis Jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke

Director general: Richard I. Heaton
Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg
Director comercial: Garff Cannon

Redactor-șef: Adam C. Olson
Asistent al redactorului-șef: Ryan Carr
Asistent de producție: Debbie Bacon
Colectiv de redactare și editare: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garry H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Director general artistic: J. Scott Knudsen
Director artistic: Tadd R. Peterson
Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Susan Lofgren, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Coordonator proprietate intelectuală: Collette Nebeker Aune
Director de producție: Jane Ann Peters
Colectiv de producție: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson
Responsabil tipărire preliminară: Joshua Dennis, Ammon Harris

Director tipar: Steven T. Lewis
Director difuzare: Troy R. Barker

Distribuire:
Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informații privind abonamentul:
Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactați Serviciul clienți
Tel. gratuit: 00800 2950 2950
Tel.: +49(0)6172 4928 33/34
E-mail: orderseu@ldschurch.org
Online: store.lds.org
Prețul abonamentului pe un an: 6,52 lei pentru România și 1,85 lei moldovenești pentru Republica Moldova

Trimiteți manuscrise și întrebări pe Internet accesând liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org; sau prin poștă la adresa *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă" sau „îndrumător") este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii.

Informații privind drepturile de autor: Dacă nu se indică nimic altceva, persoanele interesate pot copia materiale din revista *Liahona* pentru a le folosi în scopuri personale, necomerciale (inclusiv în chemări). Acest drept poate fi revocat în orice moment. Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă există restricții în legenda lor. Întrebările legate de drepturile de autor trebuie adresate la Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
November 2017 Vol. 20 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Indexul vorbitorilor

Alonso, José L., p. 119
Andersen, Neil L., p. 122
Ardern, Ian S., p. 117
Ballard, M. Russell, p. 104
Bednar, David A., p. 90
Bingham, Jean B., p. 85
Callister, Tad R., p. 107
Christofferson, D. Todd, p. 36
Cook, Quentin L., p. 51
Ellis, Stanley G., p. 112
Eubank, Sharon, p. 6
Evans, David F., p. 68
Eyring, Henry B., p. 43, 81, 100
Haleck, O. Vincent, p. 58
Hallstrom, Donald L., p. 88
Holland, Jeffrey R., p. 40
Jones, Joy D., p. 13
Koch, Joni L., p. 110
Marriott, Neill F., p. 10
Maynes, Richard J., p. 75
Nelson, Russell M., p. 60
Oaks, Dallin H., p. 28
Oscarson, Bonnie L., p. 25
Owen, Stephen W., p. 48
Parrella, Adilson de Paula, p. 115
Pingree, John C., Jr., p. 32
Rasband, Ronald A., p. 55
Renlund, Dale G., p. 64
Stevenson, Gary E., p. 44
Uchtdorf, Dieter F., p. 16, 21, 78
Waddell, W. Christopher, p. 94
Zwick, W. Craig, p. 97

Index tematic

Adevăr, p. 68, 78
Adversitate, p. 21, 32, 44, 85, 88, 94, 97, 100, 112
Apocalipsa, p. 81, 122
Bucurie, p. 6, 16, 21, 85
Calitatea de tată, p. 75
Cartea lui Mormon, p. 60, 68, 100, 107, 117
Cămin, p. 21, 90
Căsătorie, p. 75
Chemări în Biserică, p. 81
Comunicare, p. 6
Conducători ai Bisericii, p. 81, 122
Conferință generală, p. 122
Consacrare, p. 58
Convertire, p. 13, 58, 60, 115, 117
Credință, p. 68, 81, 85, 88, 100, 104, 112, 117
Critică, p. 97, 110
Curaj, p. 100
Decență, p. 51
Demnitate, p. 13
Dragoste, p. 10, 25, 100, 119
Duhul Sfânt, p. 13
Dumnezeire, p. 112
Dumnezeu Tatăl, p. 10, 40, 115
Episcopi, p. 81
Familie, p. 25, 28, 75, 115
Femei, p. 6
Har, p. 36, 40
Iertare, p. 48, 51, 119
Integritate, p. 75
Ispășire, p. 10, 13, 36, 40, 48, 64, 85, 88, 94
Isus Hristos, p. 10, 13, 16, 21, 36, 40, 48, 51, 60, 64, 78, 81, 85, 94, 97, 100, 107, 112, 115, 119, 122
Împărtășanie, p. 36, 97
Încredere, p. 75, 94, 112
Îndrumare, p. 55
Joseph Smith, p. 107, 115, 122
Legăminte, p. 64, 68, 90
Libertate de a alege, p. 55, 94
Lumina lui Hristos, p. 21, 78
Mândrie, p. 10, 44, 51
Mass-media, p. 44
Mărturie, p. 68, 78, 85, 100, 107
Miracole, p. 88
Muncă, p 32
Muncă misionară, p. 48, 51, 60
Natură divină, p. 13, 16, 55, 90
Pace, p. 13, 75, 85
Perspectivă, p. 40, 44, 97
Pionieri, p. 104, 112
Planul salvării, p. 28, 88, 112, 115
Pocăință, p. 6, 36, 48
Preoția aaronică, p. 64
Preoția lui Melhisedec, p. 64
Preoție, p. 64
Profeți, p. 115, 122
Rânduieli, p. 90
Răbdare, p. 68, 117
Recunoștință, p. 58
Sabat, p. 90, 117
Sacrificiu, p. 58, 112
Sfințenie, p. 36
Siguranță, p. 44
Slujire, p. 21, 25, 32, 36, 78, 100, 119
Societatea de Alinare, p. 6
Speranță, p. 94
Spiritualitate, p. 55
Studiul scripturilor, p. 60, 117
Talente, p. 32
Teamă, p. 10, 100
Temple, p. 58, 68, 90
Ucenicie, p. 16, 21
Umilință, p. 44, 51
Unitate, p. 110
Valoare individuală, p. 13, 40
Vindecare, p. 78, 85, 88, 94, 97
Zeciuială, p. 112

Selecțiuni din cea de-a 187-a Conferință Generală Bianuală

Binecuvântează-l
pe al nostru profet
O, Tu, Doamne.
Ale lui cuvinte
Pe toți să ne-ajute
Pentru a alege
Doar ce-i bine.
(„Binecuvântează-l pe al nostru profet”, *Imnuri*, nr. 18, cântat în timpul sesiunii de sâmbătă dimineață)

Timp de mai bine de 50 de ani, relatările emoționante ale președintelui Thomas S. Monson și mărturia sa puternică despre Isus Hristos au făcut parte din conferința generală. Dar, din cauza sănătății tot mai precare, atât președintele Monson, cât și vârstnicul Robert D. Hales, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, au lipsit de la conferință.

Au lipsit, dar nu au fost uitați.

Deși președintele Monson a privit conferința de acasă și vârstnicul Hales a murit liniștit la spital chiar înainte de ultima sesiune, ambii au fost în gândurile noastre în timp ce ne-am rugat pentru ei și influența lor a fost evidentă în timpul cuvântărilor.

Președintele Monson a fost citat de mai mult de doisprezece vorbitori, inclusiv de președintele Russell M. Nelson, care a făcut referire cu precădere la invitația președintelui Monson de la ultima conferință, de a „[studia] în fiecare zi, [rugându-ne], din Cartea lui Mormon și [a cugeta] la ea”.[1]

Vârstnicul Neil L. Andersen, ultimul vorbitor (vezi pagina 122), a împărtășit comentarii pe care vârstnicul Hales le pregătise pentru conferință, dar pe care nu le-a putut transmite: „Când alegem să avem credință, suntem pregătiți să stăm în prezența lui Dumnezeu”, a scris vârstnicul Hales. Cu siguranță, vârstnicul Hales a ales credința.

Absenți, dar nu în totalitate, președintele Monson și vârstnicul Hales nu s-au aflat la amvon, dar au jucat un rol important în a oferi conferinței însemnătate pentru mulți.

Ne rugăm pentru tine, drag profet
Curaj să-ți dea Domnu-n orice moment.
Și când se va-ncreți a ta frunte
Lumina-ți la fel să se reflecte.
Lumina-ți la fel să se reflecte.
(„Ne rugăm pentru tine”, *Imnuri*, nr. 17, cântat în timpul sesiunii generale a preoției) ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Puterea Cărții lui Mormon”, *Liahona*, mai 2017, p. 87.

PACKAGE CHECK

Sharon Eubank
prima consilieră în Preşedinţia generală
a Societăţii de Alinare

Aprindeţi lumina voastră

Profeţii ne cheamă, dragile mele surori. Veţi fi neprihănite? Veţi fi clare în ceea ce priveşte credinţa dumneavoastră? Veţi aprinde lumina voastră?

Poate că nu ştiţi acest lucru, dar preşedintele Monson şi cu mine suntem gemeni. În ziua în care m-am născut în nordul statului California – chiar în acel moment – Thomas S. Monson, atunci în vârstă de 36 de ani, era susţinut în calitate de cel mai nou apostol. Îmi place foarte mult legătura mea specială şi personală cu profetul lui Dumnezeu, preşedintele Monson.

Profeţii vorbesc despre femei.[1] Veţi auzi unele dintre cuvintele lor în timpul acestei adunări. În cuvântarea mea, voi aminti de profeţia uimitoare scrisă de preşedintele Spencer W. Kimball cu aproximativ 40 de ani în urmă. În luna septembrie a anului 1979, a fost abia a doua oară când femeile din Biserica din întreaga lume s-au adunat în cadrul propriei adunări generale. Preşedintele Kimball şi-a pregătit cuvântarea, dar, în ziua conferinţei, dânsul era în spital. Aşadar, a rugat-o pe soţia sa, Camilla Eyring Kimball, să citească acea cuvântare în numele lui.[2]

Sora Kimball a citit cuvintele profetului, care subliniau influenţa femeilor SZU asupra femeilor bune din lume înaintea celei de a Doua Veniri a Salvatorului. Spre sfârşit, au existat sentimente puternice de entuziasm faţă de femeile din Biserică, sentimente despre care, de atunci, s-a continuat să se vorbească.

Permiteţi-mi să citez puţin din ceea ce a spus preşedintele Kimball:

„La final, dragile mele surori, doresc să vă sugerez ceva ce nu a mai fost spus până acum, cel puţin nu în acest fel. Mare parte a creşterii importante care va avea loc în Biserică în ultimele zile se va datora faptului că multe dintre femeile bune din lume… vor fi atrase către Biserică în număr mare. Aceasta se va întâmpla în mod direct proporţional cu măsura în care femeile din Biserică vor fi exemple de neprihănire şi exprimare clară şi în măsura în care femeile din Biserică vor fi considerate deosebite şi diferite – în sensul bun – de femeile din lume.

În luna septembrie a anului 1979, Camilla Eyring Kimball a citit o cuvântare în numele preşedintelui Spencer W. Kimball.

Printre adevăratele eroine din lume care se vor alătura Bisericii sunt femei pentru care este mai important să fie neprihănite decât să fie egoiste. Aceste eroine adevărate sunt cu adevărat umile, ceea ce le ajută să preţuiască mai mult integritatea decât faptul de a se asigura că toţi oamenii ştiu cât de bune sunt…

Se va întâmpla că femeile model din Biserică vor constitui o *forţă considerabilă* în ce priveşte creşterea numerică şi cea spirituală a Bisericii în ultimele zile”[3].

Ce declaraţie profetică! Să rezumăm.

- Relaţiile bune ale femeilor vor fi cele care vor declanşa o mare parte a creşterii importante ce va avea loc în Biserică în anii următori.
- Prieteniile pe care femeile de la Societatea de Alinare, tinerele fete şi fetiţele de la Societatea Primară le vor lega cu femeile şi fetele sincere, credincioase şi bune din alte credinţe vor reprezenta o *forţă considerabilă* care va participa la creşterea Bisericii în ultimele zile.
- Preşedintele Kimball le-a numit „eroine” pe aceste femei care vin din alte medii, pentru care va fi mai important să fie neprihănite decât să fie egoiste, care ne vor demonstra că integritatea este mai importantă decât faptul de a se asigura că toţi oamenii ştiu cât de bune sunt.

Întâlnesc atât de multe astfel de femei bune în timp ce îmi îndeplinesc lucrarea în lume. Prietenia lor este valoroasă pentru mine. Le cunoaşteţi şi dumneavoastră în rândul prietenelor şi vecinelor. Poate că sunt sau nu membre ale Bisericii acum, dar este foarte important că avem o relaţie de prietenie. Aşadar, cum ne facem partea? Ce trebuie să facem? Preşedintele Kimball face referire la cinci lucruri.

Primul este acela de a fi neprihănite. A fi neprihănită nu înseamnă a fi perfectă sau a nu greși niciodată. Înseamnă a dezvolta o relație interioară cu Dumnezeu, a ne pocăi de păcatele și greșelile noastre și a-i ajuta pe alții cu generozitate.

Femeile care s-au pocăit au schimbat cursul istoriei. Am o prietenă care a fost implicată într-un accident de mașină în tinerețe și, din acest motiv, a devenit dependentă de calmante. Mai târziu, părinții ei au divorțat. A rămas însărcinată după ce a avut o relație scurtă, iar dependența ei a continuat. Dar, într-o noapte, s-a gândit la haosul din viața ei și și-a spus „Destul!". Și I-a cerut ajutor Salvatorului Isus Hristos. A spus că a învățat că Isus Hristos este mai puternic chiar decât circumstanțele ei și că se putea baza pe tăria Lui pe măsură ce urma calea pocăinței.

Întorcându-se la Domnul și la căile Sale, ea a schimbat cursul istoriei ei și a băiatului și a soțului ei. Ea este neprihănită și are o inimă plină de compasiune și empatie față de alții care au greșit și vor să se schimbe. Ca noi, toți, ea nu este perfectă, dar știe cum să se pocăiască și să continue să încerce.

Al doilea este acela de a fi clare. A fi clară înseamnă a te exprima limpede referitor la ce simți despre un anumit lucru și de ce. La începutul acestui an, am găsit pe pagina mea de Facebook cu noutăți o postare care discredita creștinismul. Am citit-o și m-am enervat puțin, dar am ignorat-o. Totuși, o cunoștință, care nu este membră a credinței noastre, a comentat la postare. Ea a scris: „[Aceasta] este exact opusul a ceea ce a susținut Isus – El a avut… opinii extreme în perioada Sa, deoarece El… i-a tratat pe toți oamenii la fel… El [a vorbit] cu prostituatele, [a mâncat] cu vameșii… S-a împrietenit cu femeile și copiii fără putere… [și] ne-a oferit pilda samariteanului… Prin urmare… adevărații creștini ar trebui să se străduiască să fie CEI MAI iubitori oameni din lume". După ce i-am citit comentariul, m-am întrebat: „De ce nu am scris eu aceasta?".

Fiecare dintre noi trebuie să fie mai clară în exprimarea motivelor credinței noastre. Ce simțiți cu privire la Isus Hristos? De ce rămâneți în Biserică? De ce credeți despre Cartea lui Mormon că este scriptură? De unde aveți pace? De ce este important faptul că profetul are ceva de spus în anul 2017? Cum știți că el este un profet adevărat? Folosiți-vă glasul și puterea pentru a exprima clar ceea ce simțiți și ce știți – pe rețelele de socializare, în conversațiile liniștite cu prietenii dumneavoastră, în discuțiile cu nepoții dumneavoastră. Spuneți-le de ce credeți, ce simțiți, dacă v-ați îndoit vreodată, cum ați trecut peste aceasta, ce înseamnă Isus Hristos pentru dumneavoastră. Apostolul Petru a spus: „N-aveți nicio teamă… ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi"[4].

Al treilea este acela de a fi diferite. Permiteți-mi să vă spun o întâmplare care a avut loc în luna iulie a acestui an în Panama City Beach, în Florida.[5] Spre sfârșitul după-amiezei, Roberta Ursrey i-a văzut pe cei doi fii mai mici ai săi strigând după ajutor la 90 m în largul oceanului. Ei fuseseră prinși de un curent puternic și erau duși în larg. Un cuplu din apropiere a încercat să-i salveze pe băieți, însă a fost, de asemenea, prins de curent. Așadar, membrii familiei Ursrey au intrat în apă pentru a-i salva pe înotătorii aflați în pericol și, foarte rapid, nouă persoane au ajuns să fie prinse într-un curent de retur.

Nu erau frânghii. Nu erau salvamari. Poliția chemase o barcă de salvare, dar oamenii din ocean se zbăteau de 20 de minute, erau extenuați și alunecau sub apă. Printre privitorii de pe plajă se afla și Jessica Mae Simmons. Soțul ei a avut ideea de a forma un lanț uman. Ei au strigat la oamenii de pe plajă să-i ajute și zeci de oameni s-au ținut de mâini și au mers în ocean. Jessica a scris: „[A fost] absolut minunat să vezi oameni de diferite etnii și sexe sărind în ajutorul unor oameni COMPLET străini!!"[6]. Un lanț format din 80 de persoane s-a întins până la înotători. Priviți această imagine de la acel moment incredibil.

Toți cei de pe plajă se gândeau doar la soluții tradiționale și erau blocați. Dar, într-o fracțiune de secundă, un cuplu s-a gândit la o soluție diferită. Inovația și crearea sunt daruri

spirituale. Ținerea legămintelor noastre ne poate diferenția de alții din cultura și societatea noastră, dar ne oferă acces la inspirație pentru a ne putea gândi la soluții diferite, metode de abordare diferite și punere în practică diferită. Nu ne vom putea integra întotdeauna în lume, dar faptul de a fi diferiți, în moduri pozitive, ne poate permite să-i ajutăm pe cei care au dificultăți.

Al patrulea este acela de a fi deosebite. A fi deosebită înseamnă a avea trăsături proprii bine definite. Permiteți-mi să mă întorc la povestirea despre Jessica Mae Simmons pe plajă. Odată ce acel lanț uman s-a întins către înotători, ea a știut că putea să ajute. Jessica Mae a spus: „Îmi pot ține respirația… și pot parcurge cu ușurință un bazin olimpic! [Știam cum să scap de un curent de retur.] Știam că pot aduce [fiecare înotător] la lanțul uman”[7]. Ea și soțul ei au luat plăci mici pentru surf și au înotat pe lângă lanț până au ajuns împreună cu o altă persoană la înotători și i-au dus pe fiecare în parte lângă lanț, cu ajutorul căruia au ajuns în siguranță pe plajă. Jessica avea o abilitate deosebită: știa să înoate împotriva unui curent de retur.

Evanghelia restaurată are trăsături proprii bine definite. Dar trebuie să fim deosebite în modul în care o urmăm. Tot așa cum Jessica a exersat abilitățile ei de înot, noi trebuie să exersăm punerea în practică a Evangheliei în viața noastră înainte de situațiile de urgență, astfel încât, fără teamă, să fim suficient de puternice încât să ajutăm când alții sunt trași în larg de curent.

În final, cel de-al cincilea este acela de a face cu bucurie cele patru lucruri deja menționate. A fi fericită nu înseamnă să ai un zâmbet fals pe față indiferent de ce se întâmplă. Ci înseamnă să ținem legile lui Dumnezeu și să-i edificăm și să-i înălțăm pe alții.[8] Când edificăm, când ridicăm poverile altora, viețile noastre sunt binecuvântate în moduri care nu pot fi distruse de încercările noastre. Am pus un citat din președintele Hinckley într-un loc în care îl pot vedea în fiecare zi. Dânsul a spus: „Nu puteți… să construiți ceva cu pesimism și cinism. Fiți optimiști, munciți cu credință și lucrurile se vor schimba”[9].

Ca exemplu de acel spirit fericit și optimist, cunosc o fată în vârstă de 13 ani, pe nume Elsa, a cărei familie se mută în Baton Rouge, Louisiana, la 2.900 km depărtare de prietenii ei. Când ai 13 ani, nu este prea ușor să te muți într-un loc nou. Era normal ca Elsa să aibă rezerve legate de mutare, așa că tatăl ei i-a dat o binecuvântare. Chiar în momentul binecuvântării, mama ei a primit un mesaj pe telefon. Tinerele fete care locuiau în Louisiana trimiseseră această imagine cu textul „Mută-te, te rog, în episcopia noastră!”[10].

Aceste tinere fete gândeau că aveau s-o placă pe Elsa fără chiar s-o cunoască. Entuziasmul lor a trezit optimismul Elsei cu privire la mutare și a răspuns rugăciunii ei dacă totul avea să fie bine.

Fericirea și optimismul creează o energie care nu ne binecuvântează doar pe noi, ci îi edifică pe toți cei din jurul nostru. Orice lucru mic pe care îl faceți pentru a aprinde adevărata fericire în viața altora demonstrează că duceți deja torța pe care a aprins-o președintele Kimball.

Aveam 15 ani când a fost rostită cuvântarea președintelui Kimball. Noi, cele care avem peste 40 de ani, am purtat această însărcinare a președintelui Kimball începând cu acea zi. Acum, privesc fetele și femeile de 8 ani, 15 ani, 20 ani și 35 de ani și vă înmânez această torță. Dumneavoastră sunteți viitoarele conducătoare în cadrul acestei Biserici și este datoria dumneavoastră să duceți această lumină mai departe și să fiți cele prin care se împlinește această profeție. Noi, cele care avem peste 40 de ani, ne unim brațele cu dumneavoastră și simțim tăria și energia dumneavoastră. Avem nevoie de dumneavoastră!

Dați ascultare acestei scripturi din D&L 49:26–28. Poate că a fost scrisă în alte circumstanțe, dar, în această seară, sub îndrumarea Spiritului Sfânt, sper că o veți considera chemarea dumneavoastră personală la această lucrare sacră.

„Iată, Eu vă spun vouă, mergeți înainte în lume așa cum v-am poruncit;

Un lanț format din 80 de voluntari s-a întins pentru a salva înotători prinși într-un curent provocat de reflux.

pocăiți-vă de toate păcatele voastre; cereți și veți primi; bateți și vi se va deschide.

Iată, Eu voi merge înaintea voastră și voi fi ariergarda voastră; și Eu voi fi în mijlocul vostru și voi nu veți fi înfruntați.

Iată, Eu sunt Isus Hristos și Eu vin curând."[11]

Vă rog pe fiecare în parte să vă puneți în situații în care să simțiți dragostea generoasă pe care Dumnezeu o are pentru dumneavoastră. Nu puteți să fiți acolo unde acea dragoste nu poate să ajungă. Când simțiți dragostea Sa, când Îl iubiți, vă veți pocăi și veți ține poruncile Lui. Când țineți poruncile Lui, El vă poate folosi în munca Sa. Lucrarea Sa și slava Sa sunt exaltarea și viața veșnică a femeilor și a bărbaților.

Profeții ne cheamă, dragile mele surori. Veți fi neprihănite? Veți fi clare în ceea ce privește credința dumneavoastră? Puteți să fiți deosebite și diferite? Îi va atrage fericirea dumneavoastră, în pofida încercărilor, pe alții care sunt buni și nobili și care au nevoie de prietenia dumneavoastră? Veți aprinde lumina voastră? Depun mărturie că Domnul Isus Hristos va merge înaintea noastră și va fi în mijlocul nostru.

Voi încheia folosind cuvintele iubitului nostru profet, Thomas S. Monson: „Dragile mele surori, aceasta este ziua dumneavoastră, acesta este timpul dumneavoastră"[12]. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Președintele Brigham Young: „Lăsați [surorile] să organizeze Societăți de Alinare pentru femei în diferitele episcopii. Avem multe femei talentate printre noi și dorim ajutorul lor în această privință. Unii pot crede că acesta este un lucru neînsemnat, dar nu este așa; și veți descoperi că surorile vor fi cauza principală a acestei mișcări" (în *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* [2011], p. 41).

   Președintele Lorenzo Snow: „Ați fost întotdeauna lângă deținătorii preoției, gata… să vă faceți partea ajutând la promovarea scopurilor împărăției lui Dumnezeu; și, pentru că v-ați adus contribuția la această lucrare, veți primi, cu siguranță, laurii victoriei acestei lucrări și exaltarea și gloria pe care Dumnezeu le va da copiilor Săi credincioși" (în *Daughters in My Kingdom,* p. 7).

   Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Există putere în această organizație [a Societății de Alinare] care nu a fost încă exercitată pe deplin, de a întări căminele din Sion și de a clădi împărăția lui Dumnezeu – și nici nu va fi până când atât surorile, cât și preoția [frații], nu vor dobândi viziunea Societății de Alinare" (în *Daughters in My Kingdom,* p. 142).

   Președintele Howard W. Hunter: „Este necesar ca femeile din Biserică să stea alături de frați și să-i sprijine în stoparea creșterii răului care ne înconjoară și în înaintarea lucrării Salvatorului nostru… Așadar, vă rugăm stăruitor să slujiți, folosindu-vă influența puternică de a face bine, pentru întărirea familiilor noastre, a bisericii noastre și a comunităților noastre" (în *Daughters in My Kingdom,* p. 157).

   Președintele Gordon B. Hinckley: „Femeile din această Biserică au o tărie și o capacitate de a face bine extraordinare. Faptul de a face parte din aceasta, din împărăția Domnului, oferă ocazii de a conduce și a primi îndrumare, un anumit spirit de independență și, totuși, o mare satisfacție de a lucra cot la cot cu [deținătorii] preoției pentru a o face să înainteze" (în *Daughters in My Kingdom,* p. 143).

   Președintele Thomas S. Monson citând-o pe Belle Smith Spafford, cea de-a noua președintă generală a Societății de Alinare: „«Femeile nu au avut niciodată o influență mai mare decât cea pe care o au în lumea de astăzi. Niciodată nu le-au fost deschise mai larg ușile ocaziilor. Pentru femei, aceasta este o perioadă plină de invitații, entuziasmantă, provocatoare și solicitantă. Este o perioadă bogată în recompense, dacă ne păstrăm echilibrul, învățăm care sunt adevăratele valori ale vieții și stabilim cu înțelepciune prioritățile» [*A Woman's Reach* (1974), p. 21]. Dragile mele surori, aceasta este ziua dumneavoastră, acesta este timpul dumneavoastră" („The Mighty Strength of the Relief Society", *Ensign,* nov. 1997, p. 95).

   Președintele Russell M. Nelson: „Le rog pe surorile mele din Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă să ia atitudine! Ocupați-vă locul de drept, necesar, în căminul dumneavoastră, în cadrul comunității din care faceți parte și în împărăția lui Dumnezeu – mai mult decât ați făcut aceasta oricând altcândva. Vă rog să împliniți profeția făcută de președintele Kimball. Și, vă promit, în numele lui Isus Hristos, că, pe măsură ce veți face aceasta, Duhul Sfânt va mări influența dumneavoastră mai mult ca niciodată!" („O rugăminte adresată surorilor mele", *Liahona,* nov. 2015, p. 97).
2. Vezi prezentarea video înfățișând-o pe sora Camilla Kimball citind cuvântarea președintelui Spencer W. Kimball pe conference.lds.org; vezi, de asemenea, Spencer W. Kimball, „The Role of Righteous Women", *Ensign,* nov. 1979, p. 102–104.
3. Spencer W. Kimball, „The Role of Righteous Women", p. 103–104; subliniere adăugată.
4. 1 Petru 3:14–15.
5. Vezi McKinley Corbley, „80 Beachgoers Form Human Chain to Save Family Being Dragged Out to Sea by Riptide", 12 iul. 2017, goodnewsnetwork.org.
6. Jessica Mae Simmons, în Corbley, „80 Beachgoers Form Human Chain".
7. Simmons, în Corbley, „80 Beachgoers Form Human Chain".
8. Vezi Alma 41:10; 34:28; Doctrină și legăminte 38:27; Luca 16:19–25.
9. *Învățături ale președinților Bisericii: Gordon B. Hinckley* (2016), p. 73.
10. Notă din partea familiei Virginiei Pearce.
11. Doctrină și legăminte 49:26–28.
12. Thomas S. Monson, „The Mighty Strength of the Relief Society", p. 95.

Neill F. Marriott
a doua consilieră în Preşedinţia generală a Tinerelor Fete

Rămâneți în Dumnezeu şi reparați fisura

Hristos are puterea să ne aducă în înfrățire plină de iubire cu Tatăl și cu ceilalți.

Trebuie să ne aprofundăm continuu cunoașterea despre Tatăl Ceresc și supunerea față de El. Legătura noastră cu El este eternă. Noi suntem copiii Săi preaiubiți și acest lucru nu se va schimba. Cum vom accepta din toată inima invitația Sa de a ne apropia de El și, astfel, de a ne bucura de binecuvântările pe care El dorește cu putere să ni le ofere în această viață și în lumea care va veni?

Domnul i-a spus lui Israel din vechime și ne spune și nouă: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea”[1]. Exprimând în cuvintele Tatălui, El ne spune, de asemenea: „Tu vei rămâne în Mine și Eu în tine; de aceea, mergi cu Mine”[2]. Avem suficientă încredere în El, astfel încât să rămânem în El și să mergem cu El?

Suntem aici, pe acest pământ, pentru a învăța și a crește și cea mai însemnată învățătură și cea mai însemnată creștere vor veni din legătura noastră prin legământ cu Tatăl Ceresc şi Isus Hristos. Legătura noastră plină de credință cu Ei ne oferă cunoaștere, dragoste, putere și capacitate de a sluji divine.

„Noi avem responsabilitatea de a învăța tot ceea ce ne-a revelat Dumnezeu despre El Însuși”[3]. Trebuie să înțelegem că Dumnezeu Tatăl L-a îndrumat pe Fiul Său, Isus Hristos, să creeze pământul *pentru creșterea noastră,* că Tatăl Ceresc L-a dat pe Fiul Lui, pentru a îndeplini cerințele dreptății *pentru salvarea noastră* și că puterea preoției Tatălui și Biserica adevărată a Fiului, cu rânduielile necesare, au fost restaurate *pentru ca noi să fim binecuvântați.* Puteţi simţi profunzimea dragostei prezente în fiecare parte a pregătirilor Lor pentru bucuria și creșterea noastră? Trebuie să știm că planul salvării întocmit de Tatăl Ceresc prevede ca noi să ne supunem legilor și rânduielilor Evangheliei și să dobândim viață eternă și, astfel, să devenim așa cum este Dumnezeu.[4] Aceasta este fericirea adevărată și de durată pe care ne-o oferă Tatăl Ceresc. Nu există altă fericire adevărată și de durată.

Încercările noastre ne pot face să ne îndepărtăm de la această cale a fericirii. Putem pierde legătura noastră cu Dumnezeu bazată pe încredere, dacă încercările ne distrag atenția și nu ne fac să fim umili și să îngenunchem în rugăciune.

Aceste versuri simple ne îndeamnă să ne evaluăm prioritățile:

Unele lucruri contează; alte lucruri nu.
Puține lucruri durează, cele mai multe nu.[5]

Dragi surori, ce contează pentru dumneavoastră? Care lucruri sunt durabile pentru dumneavoastră? Lucrurile

care au o valoare durabilă pentru Tatăl sunt acelea de a învăța de la El, de a fi umili și de a fi mai supuși față de El prin experiențele pe care le trăim pe pământ. El vrea ca noi să ne schimbăm egoismul în slujire, temerile în credință. Aceste lucruri durabile pot fi o încercare extrem de grea pentru noi.

Acum, cu limitele noastre din viața muritoare, Tatăl ne cere să iubim când dragostea este cel mai greu de oferit, să slujim când slujirea este incomodă, să iertăm când iertarea este un lucru pe care nu suntem siguri că îl putem oferi. Cum? Cum vom face aceasta? Noi cerem cu sinceritate ajutorul Tatălui Ceresc, în numele Fiului Său, și facem lucrurile în felul Său, și nu, cu mândrie, în felul nostru.

Mi-am dat seama de mândria mea când președintele Ezra Taft Benson a vorbit despre curățarea interiorului vasului.[6] Mi-am imaginat că sunt un vas. Cum puteam să scot reziduul mândriei din vasul meu? Să ne silim singuri să avem umilință și să încercăm să ne obligăm să-i iubim pe alții este nesincer, nu are rost și, pur și simplu, nu are efect. Păcatele noastre și mândria noastră creează o fisură – sau o breșă – între noi și sursa întregii dragoste, Tatăl nostru Ceresc.

Numai ispășirea Salvatorului ne poate curăța de păcatele noastre și poate închide acea breșă sau acea fisură.

Dorim să fim înconjurați de brațele dragostei și îndrumării Tatălui nostru Ceresc și, astfel, punem voința Sa pe primul loc și, cu o inimă frântă, stăruim ca Hristos să reverse șuvoaie de apă limpede în vasul nostru. La început, poate veni picătură cu picătură, dar, pe măsură ce căutăm, cerem și ne supunem, va veni din abundență. Această apă vie va începe să ne umple și, debordând de dragostea Sa, putem deșerta vasul sufletului nostru și putem

să-i împărțim conținutul cu alții care sunt însetați de vindecare, speranță și acceptare. Când vasul nostru devine curat pe dinăuntru, relațiile noastre pământești încep să se vindece.

Este nevoie să ne sacrificăm dorințele personale pentru a face loc planurilor eterne ale lui Dumnezeu. Salvatorul, care vorbește în numele Tatălui, ne roagă: „Apropiați-vă de Mine și am să Mă apropii de voi”[7]. Să ne apropiem de Tatăl poate însemna să învățăm din adevărul Său cu ajutorul scripturilor, să urmăm sfaturile profeților și să ne străduim să urmăm în totalitate voința Sa.

Înțelegem noi că Hristos are puterea să ne aducă în înfrățire plină de iubire cu Tatăl și cu ceilalți? El, prin puterea Duhului Sfânt, ne poate oferi înțelegerea profundă de care avem nevoie în ceea ce privește relațiile.

Un învățător la Societatea Primară mi-a povestit despre o experiență emoționantă pe care a trăit-o împreună cu clasa sa de băieți în vârstă de 11 ani. Unul dintre ei, pe care îl voi numi Jimmy, era un singuratic și nu era cooperant în clasă. Într-o duminică, învățătorul a fost inspirat să nu mai predea lecția pe care o pregătise și să spună de ce îl iubea pe Jimmy. El a vorbit despre recunoștința sa și încrederea sa în acest tânăr băiat. Apoi, învățătorul i-a rugat pe membrii clasei să-i spună lui Jimmy ce apreciau la el. Pe măsură ce membrii clasei, unul câte unul, i-au spus lui Jimmy de ce era special pentru ei, băiatul și-a aplecat capul și lacrimi au început să se rostogolească pe obrajii săi. Învățătorul și membrii clasei au clădit un pod spre inima singuratică a lui Jimmy. Dragostea pură, exprimată cu sinceritate, le dă speranță și valoare celorlalți. Eu numesc acest lucru „repararea fisurii sau a breșei”.

Probabil că viața noastră într-o lume premuritoare plină de dragoste a determinat dorința noastră de dragoste sinceră, de durată aici, pe pământ. Suntem destinați de Divinitate să oferim dragoste și să fim iubiți, și cea mai profundă dragoste vine atunci când suntem una cu Dumnezeu. Cartea lui Mormon ne invită să fim „împăcați cu [Dumnezeu] prin ispășirea lui Hristos”[8].

Isaia a vorbit despre cei care respectă cu credință legea postului și, astfel, devin cei care repară fisurile pentru urmașii lor. Ei sunt cei care, așa cum promite Isaia, vor „zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte”[9]. În mod similar, Salvatorul a reparat fisura, sau distanța, dintre noi și Tatăl Ceresc. El, prin mărețul Său sacrificiu ispășitor, asigură calea pentru ca noi să luăm din puterea plină de dragoste a lui Dumnezeu și, apoi, să avem posibilitatea să reparăm „dărâmăturile” din

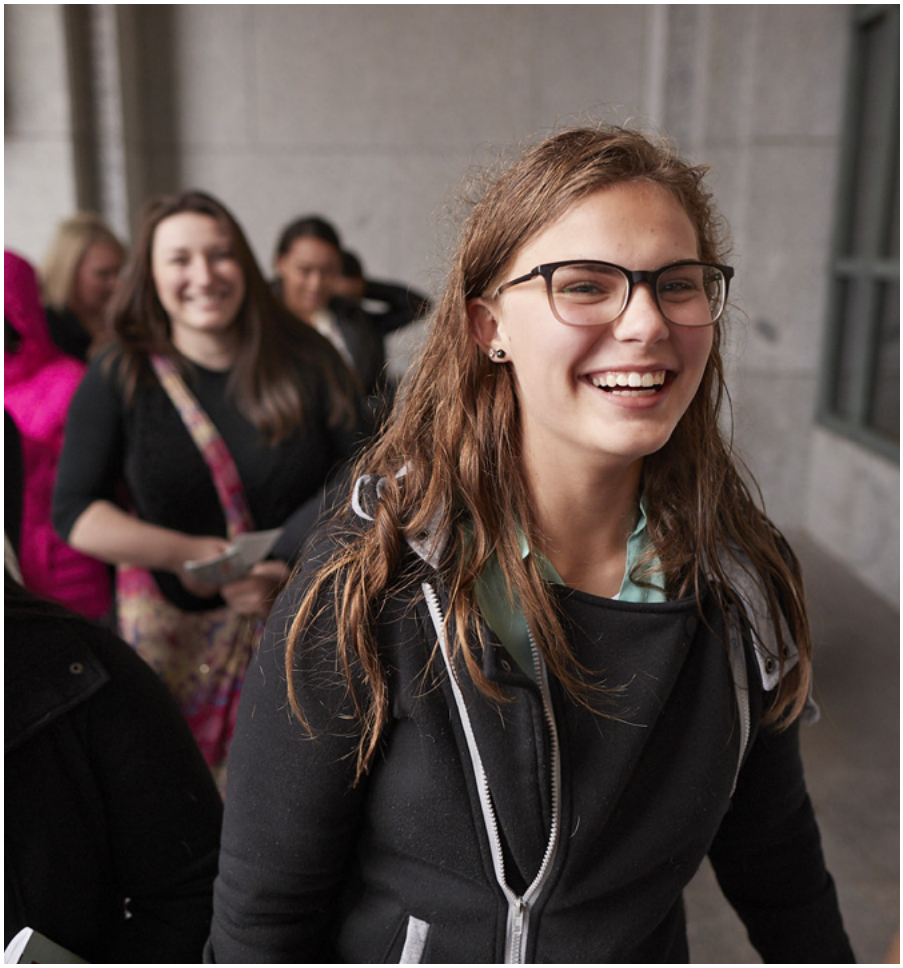

vieţile noastre. Vindecarea distanţei emoţionale dintre noi va necesita ca noi să acceptăm dragostea lui Dumnezeu şi să sacrificăm tendinţele noastre naturale egoiste şi temătoare.

Într-o seară memorabilă, o rudă de-a mea şi cu mine ne-am contrazis referitor la o problemă politică. Repede şi amănunţit, ea a criticat şi demontat comentariile mele, dovedind că greşesc, de la o distanţă la care membrii familiei puteau auzi. M-am simţit ridicolă şi ignorantă – şi, probabil, eram. Când am îngenuncheat să mă rog în acea seară, m-am grăbit să-I explic Tatălui Ceresc cât de dificilă a fost acea rudă! Am vorbit fără întrerupere. Probabil am făcut o pauză în plângerea mea şi Duhul Sfânt a avut posibilitatea să-mi capteze atenţia, pentru că, spre surprinderea mea, m-am auzit spunând: „Probabil doreşti să o iubesc". Să o iubesc? Am continuat să mă rog, spunând ceva de felul: „Cum pot să o iubesc? Nici nu cred că o plac. Inima mea este împietrită, sentimentele mele sunt rănite. Nu pot s-o fac".

Apoi, cu siguranţă cu ajutorul Spiritului, am avut un nou gând în timp ce am spus: „Dar Tu o iubeşti, Tată Ceresc. Poţi să-mi dai o parte din dragostea Ta pentru ea – astfel încât s-o pot iubi şi eu?". Resentimentele mele s-au atenuat, inima mea a început să se schimbe şi am început să o văd diferit pe acea persoană. Am început să-mi dau seama de valoarea ei reală pe care Tatăl Ceresc o vedea. Isaia scrie: „Va lega Domnul vânătăile poporului Său, şi va tămădui rana loviturilor lui"[10].

Cu timpul, breşa dintre noi, din fericire, a dispărut. Dar, chiar dacă ea nu ar fi acceptat schimbarea din inima mea, am învăţat că, dacă cerem ajutorul Său, Tatăl Ceresc ne ajută să-i iubim chiar şi pe cei despre care putem gândi că nu pot fi iubiţi. Ispăşirea Salvatorului este o conductă de aducţiune prin care curge constant dragostea pură care vine de la Tatăl nostru din Cer. Trebuie să alegem să rămânem în această dragoste pentru a avea caritate pentru toţi oamenii.

Când oferim inima noastră Tatălui şi Fiului, noi ne schimbăm lumea – chiar dacă circumstanţele din jurul nostru nu se schimbă. Ne apropiem de Tatăl Ceresc şi simţim că El acceptă cu blândeţe eforturile noastre de a fi ucenici adevăraţi ai lui Hristos. Discernământul, încrederea şi credinţa noastră cresc.

Mormon ne spune să ne rugăm cu toată puterea inimii să avem această dragoste şi ea ne va fi acordată chiar de la sursa ei – Tatăl Ceresc.[11] Numai atunci putem să devenim cei care repară fisurile din relaţiile pământene.

Dragostea infinită a Tatălui nostru ne ajută să ne întoarcem în slava şi bucuria Sa. El L-a dat pe Singurul Său Fiu Născut, Isus Hristos, pentru a repara fisura care se extinde între noi şi El. Reîntâlnirea cu Tatăl din Cer este esenţa dragostei de durată şi scopul etern. Trebuie să facem acum legătura cu El pentru a învăţa ce contează cu adevărat, pentru a iubi aşa cum iubeşte El şi pentru a deveni ca El. Depun mărturie că legătura noastră plină de credinţă cu Tatăl Ceresc şi Salvatorul are o importanţă eternă pentru Ei şi pentru noi. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ieremia 31:3.
2. Moise 6:34.
3. Bruce R. McConkie, „The Mystery of Godliness" (Seară la gura sobei organizată la Universitatea Brigham Young, 6 ian. 1985), p. 1, speeches.byu.edu.
4. Vezi Bruce R. McConkie, „The Mystery of Godliness", p. 4.
5. Autor necunoscut.
6. Vezi Ezra Taft Benson, „Cleansing the Inner Vessel", *Ensign*, mai 1986, p. 4–7.
7. Doctrină şi legăminte 88:63.
8. Iacov 4:11.
9. Isaia 58:12.
10. Isaia 30:26.
11. Vezi Moroni 7:48.

Joy D. Jones
președinta generală a Societății Primare

Valoare nespusă

Putem savura deseori dulcile șoapte ale Duhului Sfânt, verificând veridicitatea valorii noastre spirituale.

În timp ce vizitam statul Sierra Leone din Africa de Vest, am participat la o adunare condusă de o conducătoare a Societății Primare la nivel de țăruș. Mariama a condus adunarea cu atâta dragoste, har și încredere încât îți era ușor să presupui că era membră a Bisericii de mult timp. Totuși, Mariama fusese convertită relativ recent.

Sora ei mai mică s-a alăturat Bisericii și a invitat-o pe Mariama să participe la o lecție, în cadrul Bisericii, împreună cu ea. Mariama a fost profund impresionată de mesaj. Lecția a fost despre legea castității. Ea a cerut ca misionarii să o învețe mai multe și, curând după aceea, a primit o mărturie despre profetul Joseph Smith. A fost botezată în anul 2014, iar fiica ei a fost botezată luna trecută. Imaginați-vă, cele două învățături fundamentale care au dus la convertirea Mariamei au fost legea castității și profetul Joseph Smith, două învățături pe care, deseori, lumea le consideră irelevante, învechite sau incomode. Dar Mariama a depus mărturie că ea a fost precum o molie atrasă de lumină. A spus: „Când am găsit Evanghelia, m-am găsit pe mine însămi”. Ea și-a descoperit valoarea prin intermediul principiilor divine. Valoarea ei, ca fiică a lui Dumnezeu, i-a fost revelată prin Duhul Sfânt.

Acum, să vorbim despre surorile Singh din India. Renu, aflată în extrema dreaptă, prima dintre cele cinci surori care s-au alăturat Bisericii, a împărtășit următoarele gânduri:

„Înainte de a deveni simpatizantă a Bisericii, nu simțeam că aș fi foarte specială. Eram doar o persoană printre multe altele, iar societatea și cultura mea nu m-au învățat că aș avea vreo valoare ca persoană. M-am schimbat când am învățat despre Evanghelie și am aflat că sunt o fiică a Tatălui nostru Ceresc. Dintr-o dată, m-am simțit atât de specială – Dumnezeu chiar mă crease și îmi crease sufletul și viața cu o valoare și un scop.

Înainte de a avea Evanghelia în viața mea, am încercat întotdeauna să le dovedesc altora că sunt o persoană specială. Dar, atunci când am aflat adevărul, că sunt o fiică a lui Dumnezeu, nu a mai trebuit să dovedesc nimic nimănui. Știam că sunt specială… Să nu vă gândiți niciodată că nu aveți valoare”.

Președintele Thomas S. Monson a spus acest lucru într-un mod perfect când a citat următoarele cuvinte: „Valoarea unui suflet constă în capacitatea sa de a deveni ca Dumnezeu”[1].

Recent, am fost binecuvântată să întâlnesc o altă tânără fată care înțelege acest adevăr. Numele ei este Taiana. Am întâlnit-o la Spitalul de pediatrie din orașul Salt Lake. Taiana era în clasa a XI-a când a fost diagnosticată cu cancer. A luptat cu mult curaj timp de 18 luni înainte de a deceda în urmă cu doar câteva săptămâni. Taiana era plină de lumină și de dragoste. Ea era cunoscută datorită zâmbetului ei

Mariama, în poză alături de fiica sa, și-a descoperit propria valoare după ce a descoperit principiile divine.

Faptul că știa că este o fiică a lui Dumnezeu i-a oferit Tatianei pace și curajul de a-și înfrunta încercările.

molipsitor și a obiceiului de a ridica ambele degete mari în semn de aprobare. Când oamenii întrebau: „De ce tu, Taiana?”, răspunsul ei era: „De ce nu eu?”. Taiana a căutat să devină ca Salvatorul ei, pe care Îl iubea atât de mult. În timpul vizitelor noastre, mi-am dat seama că Taiana și-a înțeles valoarea divină. Faptul de a ști că era o fiică a lui Dumnezeu i-a dat pace și curaj să-și înfrunte încercarea copleșitoare în modul pozitiv în care a făcut-o.

Mariama, Renu și Taiana ne învață că Spiritul ne va confirma fiecăreia în parte valoarea noastră divină. Faptul de a ști cu adevărat că sunteți o fiică a lui Dumnezeu va influența fiecare aspect al vieții dumneavoastră și vă va îndruma în slujirea pe care o oferiți zi de zi. Președintele Spencer W. Kimball a explicat aceasta folosind următoarele cuvinte mărețe:

„Dumnezeu este Tatăl dumneavoastră. El vă iubește. El și Mama dumneavoastră din Cer vă prețuiesc nespus… Sunteți unice. Sunteți fără seamăn, făcute din inteligența eternă care vă îndreptățește să speraţi la viața eternă.

Să nu aveți îndoieli despre valoarea dumneavoastră individuală. Întregul scop al planului Evangheliei este de a vă oferi fiecăreia ocazia de a vă atinge întregul potențial, și anume progresul etern și posibilitatea de a deveni dumnezei”[2].

Permiteți-mi să subliniez nevoia de a face diferența între doi termeni importanți: *valoare* și *demnitate.* Ei nu sunt sinonimi. *Valoarea* spirituală înseamnă să ne apreciem în modul în care Tatăl Ceresc ne apreciază, nu așa cum ne apreciază lumea. Valoarea noastră a fost stabilită înainte ca noi să venim pe acest pământ. „Dragostea lui Dumnezeu este infinită și va dăinui totdeauna.”[3]

Pe de altă parte, *demnitatea* este dobândită prin supunere. Dacă păcătuim, suntem mai puțin demne, dar valoarea noastră nu scade niciodată! Continuăm să ne pocăim și să ne străduim să fim ca Isus, păstrându-ne valoarea intactă. Președintele Brigham Young ne-a învățat: „Valoarea celui mai mic, celui mai neînsemnat spirit de pe pământ… este echivalentă cu valoarea mai multor lumi”[4]. Indiferent ce s-ar întâmpla, avem mereu valoare în ochii Tatălui nostru Ceresc.

Cu ajutorul Evangheliei, Renu Singh (ultima din dreapta) a învățat despre valoarea ei ca fiică a lui Dumnezeu și a devenit prima dintre cele cinci surori care s-a alăturat Bisericii.

În pofida acestui adevăr minunat, câți dintre noi suntem copleșiți, din când în când, de gânduri sau sentimente negative despre noi înșine? Eu sunt. Este o capcană simplă. Satana este tatăl tuturor minciunilor, în special când vine vorba despre interpretări greșite legate de natura noastră divină și de scopul nostru. Faptul de a nu ne accepta valoarea nu ne ajută. De fapt, ne împiedică să progresăm. Deseori, am fost învățate: „Nimeni nu te poate face să te simți inferior fără consimțământul tău”[5]. Putem să încetăm să ne comparăm defectele cu calitățile altora. „Compararea este hoțul bucuriei”[6].

În schimb, Domnul ne asigură că, atunci când avem gânduri curate, El ne va binecuvânta cu încredere, cu însăși încrederea de a ști cine suntem cu adevărat. Nu a existat o altă perioadă în care să fie atât de important să dăm ascultare cuvintelor Sale. El a spus: „Virtutea să înfrumusețeze, fără încetare, gândurile tale; atunci, încrederea ta va crește puternic în prezența lui Dumnezeu… și Duhul Sfânt va fi tovarășul tău permanent”[7].

Domnul i-a revelat profetului Joseph Smith următorul adevăr suplimentar: „Acela care primește de la Dumnezeu, să considere că este de la Dumnezeu; și să se bucure că Dumnezeu l-a găsit vrednic să primească”[8]. Când simțim Spiritul, așa cum este explicat în acest verset, recunoaștem că ceea ce simțim vine de la Tatăl nostru Ceresc. Noi Îl recunoaștem și Îl cinstim pentru că ne-a binecuvântat. Apoi, ne bucurăm că suntem considerați demni de a primi.

Imaginați-vă că, într-o dimineață, citiți din scripturi și Spiritul vă șoptește calm că ceea ce citiți este adevărat. Îl puteți recunoaște pe Spirit și vă puteți

bucura pentru că ați simțit dragostea Sa și pentru că ați fost demne să primiți?

Dragi mame, poate că îngenuncheați lângă copilașul dumneavoastră de patru ani în timp ce el se roagă înainte de culcare. Începeți să aveți un sentiment deosebit pe măsură ce ascultați. Simțiți căldură și pace. Sentimentul este scurt, dar înțelegeți că, în acel moment, sunteți demnă să primiți. Rareori, sau poate că niciodată, avem parte de manifestări spirituale mari; dar putem savura deseori dulcile șoapte ale Duhului Sfânt, verificând veridicitatea valorii noastre spirituale.

Domnul ne-a explicat legătura dintre valoarea noastră și mărețul Său sacrificiu ispășitor când a spus:

„Amintiți-vă că valoarea sufletelor este mare înaintea lui Dumnezeu;

Pentru că, iată, Domnul, Mântuitorul vostru, a suferit moarte fizică; de aceea a suferit El durerea tuturor oamenilor, pentru ca toți oamenii să se poată pocăi și să vină la El”[9].

Dragi surori, datorită lucrurilor pe care El le-a făcut pentru noi, „cu dragoste de Domnul [suntem legate]”[10]. El a spus: „Tatăl Meu M-a trimis pe Mine pentru ca Eu să pot fi înălțat pe cruce; iar Eu am fost înălțat pe cruce pentru ca să pot să-i aduc pe toți oamenii la Mine”[11].

Regele Beniamin a explicat, de asemenea, această legătură strânsă cu Salvatorul nostru: „Și iată, El va suferi ispite și dureri trupești, foame, sete și oboseală, chiar mai mult decât poate să sufere un om, în afară de moarte; căci iată, țâșnește sânge din fiecare por, atât de mare va fi suferința Lui pentru ticăloșia și lucrurile abominabile ale poporului Său”[12]. Acea suferință și rezultatele acelei suferințe ne umplu inimile cu dragoste și recunoștință. Vârstnicul Paul E. Koelliker ne-a învățat: „Când ne depărtăm de distracțiile care ne atrag spre lume și ne exercităm libertatea de a

alege să-L căutăm pe El, ne deschidem inima către forța celestă care ne apropie de El”[13]. Dacă dragostea pe care o simțim față de Salvator și de ceea ce a făcut El pentru noi este mai mare decât energia pe care o oferim slăbiciunilor, îndoielilor de sine sau obiceiurilor proaste, atunci El ne va ajuta să biruim lucrurile care ne aduc suferință în viață. El ne salvează de noi înșine.

Permiteți-mi să subliniez din nou: dacă influența lumii este mai puternică decât credința și încrederea pe care le avem în Salvator, atunci influența lumii va triumfa de fiecare dată. Dacă alegem să ne concentrăm asupra gândurilor negative și să ne îndoim de valoarea noastră, în loc să ne „ținem bine” de Salvator, ne va fi mai greu să simțim îndemnurile Duhului Sfânt.

Dragi surori, să nu fim confuze în ceea ce privește identitatea noastră! Deși este adesea mai simplu să fim pasive din punct de vedere spiritual decât să depunem efortul spiritual de a ne aminti și a accepta identitatea noastră divină, nu ne putem îngădui așa ceva în aceste zile din urmă. Fie ca noi, în calitate de surori, „[să fim credincioase] în Hristos… fie ca Hristos să [ne] înalțe pe [noi]; și fie ca suferințele Lui și moartea Lui… și îndurarea Lui și suferința Lui îndelungată și nădejdea slavei Lui și aceea a vieții veșnice să trăiască în mintea [noastră] pentru totdeauna”[14]. Pe măsură ce Salvatorul ne înalță pe culmi mai înalte, putem vedea mai clar nu doar cine suntem, ci și că suntem mai aproape de El decât ne-am imaginat vreodată. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Responsabilitatea noastră în calitate de deținători ai preoției sfinte”, *Liahona,* mai 2006, p. 55.
2. Spencer W. Kimball, „Privileges and Responsibilities of Sisters”, *Ensign,* nov. 1978, p. 105.
3. D. Todd Christofferson, „[Rămâneți] în dragostea Mea”, *Liahona,* nov. 2016, p. 48.
4. Brigham Young, „Remarks”, *Deseret News,* 6 mart. 1861, p. 2.
5. Atribuit lui Eleanor Roosevelt.
6. Atribuit lui Theodore Roosevelt.
7. Doctrină și legăminte 121:45, 46.
8. Doctrină și legăminte 50:34.
9. Doctrină și legăminte 18:10–11.
10. „Dragostea Salvatorului nostru”, *Imnuri,* nr. 71.
11. 3 Nefi 27:14.
12. Mosia 3:7.
13. Paul E. Koelliker, „El ne iubește cu adevărat”, *Liahona,* mai 2012, p. 18.
14. Moroni 9:25.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Trei surori

Suntem responsabili pentru felul în care dăm dovadă că suntem ucenici și acest lucru are puțin – sau chiar deloc – de-a face cu felul în care alții ne tratează pe noi.

Dragi surori, dragi prietene, faptul că începem conferința generală cu sesiunea dedicată surorilor este un lucru important și minunat. Imaginați-vă: surori de toate vârstele, din medii diferite, având naționalități diferite și vorbind limbi diferite, unite în dragoste și credință față de Domnul Isus Hristos.

Ne-am întâlnit recent cu iubitul nostru profet, președintele Thomas S. Monson și dânsul ne-a spus cât de mult Îl iubește pe Domnul. Și știu că președintele Monson este foarte recunoscător pentru dragostea, rugăciunile și devotamentul dumneavoastră față de Domnul.

Cu mult timp în urmă, într-un loc îndepărtat, trăia o familie cu trei surori.

Prima soră era **tristă.** Totul, de la nas la bărbie și de la piele la degetele de la picioare, i se părea că nu este așa cum trebuie să fie. Uneori, când vorbea, rostea cuvintele într-un mod ciudat iar oamenii râdeau de ea. Când cineva o critica sau nu dorea să o invite undeva, roșea, se îndepărta și căuta un loc retras unde suspina trist și se întreba de ce viața s-a dovedit a fi atât de pustie și mohorâtă.

A doua soră era **furioasă.** Se considera foarte deșteaptă, însă exista întotdeauna cineva la școală care lua notă mai mare la teste. Se considera amuzantă, frumoasă, în pas cu moda și fascinantă. Însă, întotdeauna părea că există cineva care era și mai amuzant, mai frumos, mai în pas cu moda sau mai fascinant decât ea.

Nu era niciodată prima la nimic și acest lucru era de nesuportat pentru ea. Viața nu trebuia să fie așa!

Uneori îi ataca verbal pe unii și se părea că era mereu la un pas de a fi ofensată de un lucru sau altul.

Desigur, acest lucru nu a făcut-o mai simpatică sau mai populară. Uneori, scrâșnea din dinți și strângea din pumni și se gândea: „Viața este atât de nedreaptă”!

Și mai era și a treia soră. Spre deosebire de sora ei cea tristă și de cea furioasă, ea era – ei bine, **veselă.** Și acest lucru nu era datorită faptului că ea era mai deșteaptă, mai frumoasă sau mai abilă decât surorile ei. Nu, uneori oamenii o evitau sau o ignorau și pe ea. Uneori, aceștia râdeau de hainele pe care le purta sau de lucrurile pe care le spunea. Câteodată, spuneau lucruri rele despre ea. Însă, ea nu permitea ca niciunul dintre aceste lucruri să o afecteze prea mult.

Acestei surori îi plăcea să cânte. Nu cânta prea bine și oamenii râdeau de ea din acest motiv, însă acest lucru nu o împiedica să continue să cânte. Ea spunea: „Nu voi permite altor oameni și opiniilor lor să mă împiedice să cânt”!

Chiar și faptul că ea continua să cânte o făcea pe prima soră tristă iar pe a doua soră furioasă.

Au trecut mulți ani și, în cele din urmă, fiecare soră a ajuns la capătul vieții ei de pe pământ.

Prima soră, care a realizat din nou și din nou că viața-i plină de dezamăgiri, a murit, în cele din urmă, *tristă*.

A doua, care găsise în fiecare zi un lucru nou care o ofensa, a murit *furioasă*.

Și cea de-a treia soră, care și-a petrecut viața fredonând cântecul ei cu toată puterea și având un zâmbet de mulțumire pe față, a murit *veselă*.

Desigur, viața nu este niciodată atât de simplă și oamenii nu sunt niciodată atât de constanți ca surorile din această poveste. Însă, chiar și niște exemple extreme ca acestea ne pot învăța ceva despre noi înșine. Dacă sunteți ca majoritatea dintre noi, probabil că v-ați recunoscut în mod parțial într-una, în două sau, poate, în toate cele trei surori. Să le analizăm mai îndeaproape pe fiecare în parte!

Victima

Prima soră se considera o victimă – ca cineva asupra căreia se acționa.[1] Părea că mereu se întâmplau lucruri care o făceau nefericită. Având o astfel de atitudine față de viață, ea oferea altora controlul asupra a ceea ce simțea și a modului în care se comporta. Când facem acest lucru, suntem purtați de orice vânt de învățătură – iar, în aceste vremuri în care site-urile de socializare sunt folosite peste tot și de toată lumea, aceste vânturi suflă cu viteza unui uragan.

Dragi surori, de ce să lăsați fericirea dumneavoastră în mâinile unei persoane sau unui grup de persoane, cărora le pasă foarte puțin de dumneavoastră sau de fericirea dumneavoastră?

Dacă vă îngrijorați în legătură cu ceea ce alți oameni spun despre dumneavoastră, permiteți-mi să vă ofer acest antidot: aduceți-vă aminte cine sunteți. Aduceți-vă aminte că faceți parte din casa regală a împărăției lui Dumnezeu, fiice ale Părinților Cerești care conduc acest univers.

Aveți ADN-ul spiritual al lui Dumnezeu. Aveți daruri unice care v-au fost oferite când ați fost create spiritual și pe care le-ați dezvoltat în timpul îndelungat pe care l-ați petrecut în viața premuritoare. Sunteți fiicele Tatălui nostru din Cer, care este milostiv și nepieritor, Domn al oștirilor, Cel care a creat universul, care a împrăștiat stelele ce se rotesc în imensitatea spațiului și a așezat planetele pe orbitele desemnate lor.

Sunteți în mâinile Sale.

În mâini foarte bune.

Mâini care oferă dragoste.

Mâini care au grijă.

Și nimic din ceea ce spune oricine despre dumneavoastră nu poate schimba acest fapt. Cuvintele lor sunt lipsite de importanță în comparație cu ceea ce Dumnezeu a spus despre dumneavoastră.

Sunteți fiicele Sale prețioase.

El vă iubește.

Chiar și când vă poticniți, chiar și când vă îndepărtați de El, Dumnezeu vă iubește. Dacă vă simțiți pierdute, părăsite sau uitate – nu vă temeți. Păstorul cel bun vă va găsi. Vă va pune pe umerii Săi. Și vă va duce acasă.[2]

Dragile mele surori, vă rog să permiteți acestor adevăruri divine să pătrundă adânc în inima dumneavoastră. Veți descoperi că sunt multe motive pentru a nu fi triste, deoarece dumneavoastră aveți un destin etern de îndeplinit.

Preaiubitul Salvator al lumii Și-a dat viața pentru ca dumneavoastră să puteți alege să faceți ca acel destin să devină realitate. Ați luat numele Său asupra dumneavoastră; sunteți ucenicele Sale. Și, datorită Lui, puteți să obțineți glorie eternă.

Furioasa

Cea de-a doua soră era furioasă pe lume. La fel ca sora ei tristă, ea considera că problemele din viața ei erau cauzate în totalitate de altcineva. Ea dădea vina pe familia ei, pe prietenii ei, pe șeful și pe colegii ei, pe poliție, pe vecini, pe conducătorii Bisericii, pe tendințele actuale ale modei, chiar pe intensitatea exploziilor solare și pe clasicul ghinion. Și îi ataca în mod verbal pe toți aceștia.

Nu se considera o persoană rea. Din contră, credea că doar se apăra. Credea că toți ceilalți erau motivați de egoism, meschinărie și ură. Ea, pe de altă parte, era motivată de intenții bune – dreptate, integritate și dragoste.

Din nefericire, modul de gândire al surorii furioase este mult prea des întâlnit. Acest lucru a fost observat recent într-un studiu despre conflictele dintre grupuri rivale. Ca parte a studiului, cercetătorii au intervievat palestinieni și israelieni în Orientul Mijlociu și republicani și democrați în Statele Unite. Au descoperit că „fiecare tabără considera că membrii grupului său [erau] motivați mai mult de dragoste decât de ură dar, când erau

întrebați de ce membrii grupului rival [erau] implicați în conflict, [ei] spuneau că aceștia erau motivați de ură”.[3]

Altfel spus, membrii fiecărui grup se gândeau că ei înșiși erau „băieții buni” – drepți, amabili și onești. În schimb, îi considerau pe rivalii lor ca fiind „băieții răi” – ignoranți, necinstiți și chiar răi.

În anul în care m-am născut, lumea era într-un război teribil care a adus durere agonizantă și tristețe mistuitoare. Acest război a fost pornit de propria mea națiune – de un grup de oameni care-i considerau pe alți oameni răi și promovau ura față de aceștia.

Pe cei pe care nu-i plăceau, i-au redus la tăcere. I-au făcut de rușine și i-au demonizat. I-au considerat inferiori – chiar mai prejos de rasa umană. Odată ce ai înjosit un grup de oameni, poți cu mai multă ușurință să justifici cuvinte și acțiuni violente împotriva lor.

Mă îngrozesc când mă gândesc la ce s-a întâmplat în secolul XX în Germania.

Când cineva ni se opune sau nu este de acord cu noi, suntem tentați să presupunem că trebuie să fie ceva în neregulă cu ei. Și, odată ce am făcut acest lucru, nu mai este decât un mic pas până când asociem cele mai rele intenții cu acțiunile și cuvintele lor.

Desigur, trebuie întotdeauna să apărăm ceea ce este drept și există momente în care trebuie să ne ridicăm glasul pentru acest lucru. Totuși, când facem acest lucru cu mânie sau ură în inima noastră – când îi atacăm verbal pe alții cu intenția de a-i răni, a-i face de rușine sau a-i face să tacă – cel mai probabil că nu facem acest lucru în dreptate.

Ce ne-a învăţat Salvatorul?

„Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștrii, binecuvântați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei care vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri”.[4]

Aceasta este calea Salvatorului! Este primul pas în eliminarea barierelor care sunt cauza pentru atât de multă mânie, ură, dezbinare și violență în lume.

Ați putea să spuneți: „Da, aș fi dispus să-mi iubesc dușmanii – dacă și ei ar fi dispuși să facă la fel”.

Însă, acest lucru nu contează cu adevărat, nu-i așa? Suntem responsabili pentru felul în care dăm dovadă că suntem ucenici și acest lucru are puțin – sau chiar deloc – de-a face cu felul în care alții ne tratează pe noi. Cu siguranță, noi sperăm că, în schimb, aceștia vor da dovadă de înțelegere și caritate, însă dragostea noastră pentru *ei* nu are legătură cu sentimentele lor față de *noi*.

Poate că efortul nostru de a ne iubi dușmanii le va înduioșa inima și îi va influența în bine. Poate că acest lucru nu se va întâmpla. Însă, acest lucru nu schimbă angajamentul nostru de a-L urma pe Isus Hristos.

Așadar, ca membrii ai Bisericii lui Isus Hristos, îi vom iubi pe dușmanii noștri.

Vom învinge mânia și ura.

Ne vom umple inima cu dragoste pentru toții copiii lui Dumnezeu.

Îi vom ajuta pe alții, binecuvântându-i și slujindu-le – chiar și celor care „[ne] asupresc și [ne] prigonesc”.[5]

Adevăratul ucenic

Cea de-a treia soră îl reprezintă pe adevăratul ucenic al lui Isus Hristos. Ea a făcut ceva ce poate fi extrem de greu de făcut – a avut încredere în Dumnezeu chiar și atunci când a fost ridiculizată și a avut greutăți. Cumva, și-a păstrat credința și speranța în pofida batjocurii și cinismului din jurul ei. A trăit cu bucurie, nu pentru că circumstanțele în care se afla îi ofereau motive să fie bucuroasă, ci pentru că *ea* era bucuroasă.

Niciunul dintre noi nu călătorește prin viața muritoare fără a avea parte de opoziție. Cu atâtea forțe care încearcă să ne capteze atenția, cum putem să ne păstrăm privirea îndreptată către fericirea glorioasă promisă celor credincioși?

Cred că răspunsul poate fi găsit într-un vis pe care l-a avut un profet cu mii de ani în urmă. Numele profetului este Lehi și visul său este consemnat în prețioasa și minunata Carte a lui Mormon.

În visul său, Lehi a văzut o câmpie mare și întinsă și acolo era un pom minunat, care întrecea orice descriere.

A văzut, de asemenea, multe grupuri de oameni care mergeau spre pom. Doreau să guste din fructul său delicios. Au simțit și au crezut că acesta le va da o fericire mare și o pace trainică.

Era o cărare strâmtă și îngustă care ducea la pom și, de-a lungul ei, era o bară de fier care îi ajuta să nu se rătăcească. Însă, de asemenea, era o negură de întuneric care bloca vederea, atât a cărării, cât și a pomului. Și, poate chiar mai periculoase erau râsetele și batjocura care veneau din clădirea mare și spațioasă din apropiere. În mod șocant, batjocura i-a făcut chiar pe unii dintre cei care ajunseseră la pom și gustaseră din fructul delicios să se simtă rușinați și să plece.[6]

Poate că au început să se îndoiască că pomul era atât de frumos pe cât crezuseră cândva. Poate că au început să se întrebe dacă ceea ce simțiseră era adevărat sau nu.

Este posibil să se fi gândit că, dacă vor pleca de lângă pom, viața va deveni mai ușoară. Și poate că nu vor mai fi luați în derâdere și ridiculizați.

Și, de fapt, oamenii care îi batjocoreau păreau că sunt chiar fericiți și că se distrează. Așadar, poate că dacă părăseau pomul, ei aveau să fie primiți în congregația celor aflați în clădirea mare și spațioasă și aplaudați pentru judecata, inteligența și rafinamentul lor.

Rămâneți pe cărare

Dragi surori, dragi prietene, dacă vă este greu să vă țineți cu putere de bara de fier și să continuați să mergeți neclintite către salvare, dacă râsetele și batjocura altora, care par atât de siguri pe ei, vă fac să vă clătinați, dacă sunteți îngrijorate cu privire la întrebările la care nu aveți răspuns sau la doctrinele pe care nu le înțelegeți încă, dacă sunteți triste din cauza dezamăgirilor, vă îndemn să vă aduceți aminte de visul lui Lehi.

Rămâneți pe cărare!

Nu dați drumul niciodată barei de fier – cuvântul lui Dumnezeu!

Și, când cineva încearcă să vă facă să vă simțiți rușinate deoarece ați gustat din dragostea lui Dumnezeu, ignorați-i.

Nu uitați niciodată, sunteți o fiică a lui Dumnezeu; vi se vor oferi multe binecuvântări; dacă învățați să Îi împliniți voia, veți trăi din nou alături de El![7]

Lauda și slava promise de lume nu sunt demne de încredere, sunt false și nu oferă împlinire. Promisiunile lui Dumnezeu sunt sigure, adevărate și oferă bucurie – acum și mereu.

Vă invit să vă gândiți la religie și la credință având o perspectivă mai înaltă. Nimic din ceea ce este oferit în clădirea mare și spațioasă nu se poate compara cu fructul trăirii Evangheliei lui Isus Hristos.

Într-adevăr, „ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”.[8]

Am învățat din proprie experiență că, în Evanghelia lui Isus Hristos, calea uceniciei este calea către bucurie. Este calea către siguranță și pace. Este calea către adevăr.

Vă depun mărturie că, prin puterea Duhului Sfânt, puteți să cunoașteți și dumneavoastră aceste lucruri.

Între timp, dacă această cale devine prea grea pentru dumneavoastră, sper că veți găsi adăpost și tărie în organizațiile minunate ale Bisericii – Societatea Primară, Tinerele Fete și Societatea de Alinare. Acestea sunt asemenea unor locuri de odihnă de-a lungul cărării, unde puteți să vă recăpătați încrederea și credința pentru a continua călătoria. Sunt o casă sigură, unde puteți să simțiți că aparțineți unei comunități și să primiți încurajări de la surorile și frații dumneavoastră ucenici.

Lucrurile pe care le învățați la Societatea Primară vă pregătesc pentru alte adevăruri pe care le învățați ca tinere fete. Calea uceniciei pe care mergeți în clasele de la Tinerele Fete duce la comunitatea de surori de la Societatea de Alinare. Cu fiecare pas pe care îl faceți pe cărare, vă sunt oferite noi prilejuri să vă demonstrați dragostea pentru alții prin acte de credință, compasiune, caritate, virtute și slujire.

Dacă alegeți această cale a uceniciei, veți fi conduse către fericire

și împlinirea naturii dumneavoastră divine.

Nu va fi ușor. Va fi nevoie să dați ce e mai bun din dumneavoastră – toată inteligența, creativitatea, credința, integritatea, tăria, hotărârea și dragostea. Însă, într-o zi, veți privi în urmă la efortul pe care l-ați depus și, oh, cât de recunoscătoare veți fi că ați rămas puternice, că ați crezut și că nu v-ați îndepărtat de cărare.

Înaintați

În viață, pot exista multe lucruri pe care nu le puteți controla. Însă, în cele din urmă, aveți puterea să alegeți atât destinația dumneavoastră, cât și multe dintre experiențele de care veți avea parte de-a lungul călătoriei. În viață, lucrurile care aduc mai mult schimbări sunt alegerile pe care le veți face, nu aptitudinile dumneavoastră.[9]

Nu puteți permite ca circumstanțele în care vă aflați să vă întristeze.

Nu puteți permite ca acestea să vă înfurie.

Puteți să fiți vesele deoarece sunteți fiice ale lui Dumnezeu. Puteți să găsiți bucurie și fericire în harul lui Dumnezeu și în dragostea lui Isus Hristos.

Puteți să fiți fericite.

Vă îndemn să vă umpleți inima cu recunoștință pentru marea și nelimitata bunătate a lui Dumnezeu. Dragile mele surori, puteți să faceți acest lucru! Mă rog cu toată afecțiunea sufletului meu să alegeți să continuați să mergeți către pomul vieții. Mă rog să alegeți să vă ridicați glasul și să faceți ca viața dumneavoastră să fie o simfonie glorioasă de laudă și bucurie datorită dragostei lui Dumnezeu și minunilor pe care Evanghelia lui Isus Hristos și Biserica Sa le pot aduce lumii.

Unii oameni pot considera că ucenicia adevărată este o povară prea mare care creează disconfort. Așa au considerat încă de la început.

Însă, pentru Tatăl nostru Ceresc și pentru toți cei care Îl iubesc și Îl cinstesc, ucenicia este un cântec foarte frumos și iubit – cântecul sublim și care sfințește al iubirii mântuitoare și al slujirii lui Dumnezeu și oamenilor.[10]

În calitate de apostol al Domnului, vă las binecuvântarea mea să găsiți tăria pentru a înflori cu bucurie ca fiice ale lui Dumnezeu în timp ce mergeți vesele în fiecare zi pe cărarea glorioasă a uceniciei. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi 2 Nefi 2:14, 26.
2. Vezi Luca 15:4–6.
3. Universitatea Boston, „Study Finds Intractable Conflicts Stem from Misunderstanding of Motivation", *Science Daily,* 4 nov. 2014, sciencedaily.com.
4. Matei 5:44–45.
5. Matei 5:44.
6. Vezi 1 Nefi 8.
7. Vezi „Copil al Domnului", *Imnuri*, nr. 191.
8. 1 Corinteni 2:9.
9. Vezi „The Most Inspirational Book Quotes of All Time", pegasuspublishers.com/blog.
10. Vezi Alma 5:26.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Dorința puternică de a ne duce acasă

Îndreptați-vă sufletul către lumină. Începeți-vă minunata călătorie către casă. Dacă faceți astfel, viața dumneavoastră va fi mai bună, mai fericită și va avea un scop precis.

Nu cu mult timp în urmă, când ne-am întâlnit cu președintele Thomas S. Monson, ne-a spus, într-un mod foarte solemn și cu multă fericire pe chip, cât de mult Îl iubește pe Domnul, precum și faptul că știe că Domnul îl iubește. Dragii mei frați și surori, eu știu că președintele Monson este foarte recunoscător pentru dragostea dumneavoastră, pentru rugăciunile dumneavoastră și pentru devotamentul dumneavoastră față de Domnul și măreața Sa Evanghelie.

Bobbie, câinele minune

Cu aproape un secol în urmă, membrii unei familii din Oregon își petreceau vacanța în Indiana – la peste 3.200 de kilometri depărtare – când l-au pierdut pe Bobbie, preaiubitul lor câine. Disperați, membrii familiei au căutat câinele peste tot, însă fără succes. Bobbie n-a putut fi găsit.

Cu inima frântă, au călătorit către casă, fiecare kilometru parcurs îndepărtându-i de câinele lor drag.

După șase luni, membrii familiei au fost șocați să-l găsească pe Bobbie pe treptele casei lor din Oregon. „Murdar, slab, cu labele rănite până la os – se părea că [el] mersese pe jos întreaga distanță… singur”[1]. Povestea lui Bobbie a captat atenția oamenilor de pe tot cuprinsul Statelor Unite, iar el a devenit cunoscut ca fiind Bobbie, câinele minune.

Bobbie nu este singurul animal al cărui simț de orientare și instinct de a ști unde îi este casa nu au putut fi explicate de oamenii de știință. Unele grupuri de fluturi Monarh migrează 4.800 de kilometri în fiecare an către climate în care să poată supraviețui. Țestoasele Dermochelyidae traversează Oceanul Pacific din Indonezia până pe litoralul californian. Balenele cu cocoașă înoată din apele reci ale Polului Nord și Polului Sud până la Ecuator și înapoi. Poate și mai incredibil, chira arctică zboară de la Cercul polar arctic către Antarctica și înapoi în fiecare an, aproximativ 97.000 de kilometri.

Când oamenii de știință studiază acest comportament fascinant, adresează întrebări, cum ar fi: „Cum știu unde să se ducă?”, „Cum învață fiecare generație consecutivă acest comportament?”.

Când citesc despre acest instinct puternic al animalelor, nu pot să nu mă întreb: „Este posibil ca ființele omenești să aibă o dorință puternică asemănătoare – un sistem de îndrumare lăuntric, dacă doriți – care să le atragă spre *căminul* lor *ceresc*?”.

Eu cred că fiecare bărbat, fiecare femeie și fiecare copil a simțit chemarea cerului la un anumit moment în viața sa. Adânc înăuntrul nostru, se găsește dorința puternică de a ajunge cumva dincolo de văl și de a ne îmbrățișa Părinții Cerești pe care, odată, i-am cunoscut și i-am prețuit.

Este posibil ca unii să înăbușe această dorință și să-și amorțească sufletul față de chemarea ei. Dar cei care nu sting această lumină lăuntrică pot începe o călătorie incredibilă – o migrațiune minunată către climate cerești.

Dumnezeu vă cheamă

Mesajul sublim al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este acela că Dumnezeu este Tatăl nostru, că Lui Îi pasă de noi și că există o cale de a ne întoarce la El.

Dumnezeu vă cheamă.

Dumnezeu vă cunoaște fiecare gând, tristețile și cele mai mari speranțe. Dumnezeu știe numeroasele ocazii în care L-ați căutat. Numeroasele ocazii în care ați simțit bucurie nemărginită. Numeroasele ocazii în care ați plâns simțindu-vă singuri. Numeroasele ocazii în care v-ați simțit neajutorați, confuzi sau mânioși.

Totuși, indiferent de trecutul dumneavoastră – dacă ați șovăit, dacă ați eșuat, dacă aveți inima zdrobită, dacă vă simțiți plini de amărăciune, trădați sau învinși – să știți că nu sunteți singuri. Dumnezeu tot vă cheamă.

Salvatorul Își întinde mâna către dumneavoastră. Și, la fel cum a făcut cu acei pescari care au stat, cu mult timp în urmă, pe țărmurile Mării Galileii, El vă spune cu dragoste infinită: „Veniți după Mine”[2].

Dacă veți dori să-L auziți, El vă va vorbi chiar astăzi.

Când mergeți pe calea uceniciei – când vă deplasați către Tatăl Ceresc – există ceva înăuntrul dumneavoastră care va confirma că ați auzit chemarea Salvatorului și că v-ați îndreptat inima către lumină. Vă va spune că sunteți pe calea cea dreaptă și că vă întoarceți acasă.

Încă de la începutul timpului, profeții lui Dumnezeu i-au îndemnat pe oamenii din zilele lor să „[asculte] de glasul Domnului, Dumnezeului [lor], păzind poruncile și rânduielile Lui… [și să se întoarcă la El] din toată inima [lor] și din tot sufletul [lor]”[3].

Scripturile ne oferă o mie de motive pentru care ar trebui să facem astfel.

Permiteți-mi astăzi să vă ofer două motive pentru care ar trebui să ne întoarcem la Domnul.

Primul: viața dumneavoastră va fi mai bună.

Al doilea: Dumnezeu vă va folosi pentru a face mai bună viața altora.

Viața dumneavoastră va fi mai bună

Depun mărturie că, atunci când ne începem sau ne continuăm incredibila călătorie care duce la Dumnezeu, viața noastră va fi mai bună.

Aceasta nu înseamnă că în viață nu vom avea parte de tristețe. Cu toții știm despre ucenici credincioși ai lui Hristos care au avut parte de tragedii și nedreptăți – Isus Hristos Însuși a suferit mai mult decât oricine. Așa cum Dumnezeu face „să răsară soarele… peste cei răi și peste cei buni”, tot așa El permite ca adversitatea să-i pună la încercare pe cei drepți și pe cei nedrepți.[4] De fapt, uneori se pare că viața noastră este mai grea *deoarece* încercăm să trăim potrivit credinței noastre.

Nu, faptul de a-L urma pe Salvator nu va îndepărta toate încercările. Dar va îndepărta barierele dintre dumneavoastră și ajutorul pe care Tatăl dumneavoastră Ceresc dorește să vi-l ofere. Dumnezeu va fi cu dumneavoastră. El vă va îndruma pașii. El va merge lângă dumneavoastră și chiar vă va duce în brațe când veți avea cea mai mare nevoie.

Veți avea parte de rodul sublim al Duhului: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine [și] credincioșia”[5].

Aceste roade spirituale nu sunt rezultatul unei prosperități vremelnice, al unui succes sau al unui noroc vremelnic. Ele rezultă când Îl urmăm pe Salvator și pot fi ajutoarele noastre credincioase chiar și în mijlocul celor mai întunecate furtuni.

Focurile și tumulturile vieții muritoare pot fi amenințătoare și înfricoșătoare, însă cei care își îndreaptă inima către Dumnezeu vor fi înconjurați de pacea Sa. Bucuria lor nu se va diminua. Nu vor fi abandonați sau uitați.

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta”, ne învață scripturile, „și nu te bizui pe înțelepciunea ta. Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările”[6].

Cei care dau ascultare chemării lăuntrice și-L caută pe Dumnezeu, cei care se roagă, cred și merg pe calea pe care Salvatorul a pregătit-o – chiar dacă se poticnesc uneori de-a lungul cărării – au parte de asigurarea consolatoare că „toate lucrurile vor conlucra spre binele [lor]”[7].

Căci Dumnezeu „dă tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin”[8].

„Căci cel neprihănit de șapte ori cade, și se ridică.”[9]

Iar Domnul, în bunătatea Sa, întreabă:

Doriți să aveți parte de bucurie trainică?

Doriți să simțiți în inimă pacea care întrece priceperea?[10]

Atunci, îndreptați-vă sufletul către lumină.

Începeți-vă minunata călătorie către casă.

Dacă faceți astfel, viața dumneavoastră va fi mai bună, mai fericită și va avea un scop precis.

Dumnezeu vă va folosi

De-a lungul călătoriei dumneavoastră înapoi la Tatăl Ceresc, vă veți da seama în scurt timp că această călătorie nu are de-a face doar cu faptul de a vă concentra asupra propriei vieți. Nu, această cale vă va face, în mod inevitabil, să deveniți o binecuvântare în viața altor copii ai lui Dumnezeu – frații și surorile dumneavoastră. Și, lucrul interesant despre această călătorie este acela că, atunci când Îi slujiți lui Dumnezeu, când vă îngrijiți și vă ajutați aproapele, veți observa un mare progres în propria viață, în moduri pe care nu vi le-ați putea imagina vreodată.

Poate că nu vă considerați atât de utili; poate că nu vă considerați o binecuvântare în viața cuiva. Adesea, când ne privim, ne vedem doar limitele și deficiențele. Am putea crede că trebuie să fim cumva „mai mult" pentru ca Dumnezeu să ne folosească – mai inteligenți, mai înstăriți, mai carismatici, mai talentați, mai spirituali. Binecuvântările nu vor veni într-o măsură atât de mare ca urmare a abilităților dumneavoastră, ci ca urmare a alegerilor dumneavoastră. Iar Dumnezeul universului va lucra în și prin dumneavoastră, sporind eforturile dumneavoastră umile depuse pentru scopurile Sale.

Lucrarea Sa a progresat mereu pe baza următorului principiu important: „Din lucrurile mici iese ceea ce este mare"[11].

Când scria sfinților din Corint, apostolul Pavel a observat că nu mulți dintre ei erau considerați înțelepți după standardele lumești. Dar acel lucru nu a contat, căci „Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari"[12].

Istoria privind lucrarea lui Dumnezeu este plină de oameni care s-au considerat nepotriviți. Însă, ei au slujit cu umilință bizuindu-se pe harul lui Dumnezeu și pe promisiunea Sa: „Brațele lor vor fi brațul Meu și Eu voi fi scutul… lor… și ei vor lupta bărbătește pentru Mine… și… [Eu] îi voi apăra"[13].

Astă vară, familia noastră a avut minunata ocazie de a vizita, în estul Statelor Unite, unele locuri istorice de la începuturile Bisericii. Într-un mod special, am retrăit istoria acelor vremuri. Oameni despre care am citit atât de mult – oameni precum Martin Harris, Oliver Cowdery și Thomas B. Marsh – au devenit mult mai reali pentru mine când am mers pe unde ei au mers și am cugetat la sacrificiile pe care le-au făcut pentru a clădi împărăția lui Dumnezeu.

Ei au avut multe trăsături care le-au permis să aibă o contribuție însemnată la restaurarea Bisericii lui Isus Hristos. Dar, în același timp, au fost oameni cu slăbiciuni și imperfecți – la fel cum suntem dumneavoastră și cu mine. Unii au fost în dezacord cu profetul Joseph Smith și s-au îndepărtat de Biserică. Ulterior, mulți dintre aceștia au simțit o schimbare în inimă, s-au umilit și au avut, din nou, parte de înfrățire cu sfinții.

Este posibil să avem tendința de a-i judeca pe acești frați și pe alți membri ca

ei. Am putea spune: „Eu nu l-aș fi abandonat niciodată pe profetul Joseph”.

Chiar dacă acest lucru ar fi adevărat, nu știm, cu adevărat, cum era să trăiești în acea vreme, în acele circumstanțe. Nu, nu erau perfecți, dar cât de încurajator este faptul de a ști că Dumnezeu a putut să-i folosească și așa. El le cunoștea punctele forte și slăbiciunile și le-a oferit extraordinara ocazie de a-și aduce contribuția cu o strofă sau un refren la gloriosul imn al restaurării.

Cât de încurajator este faptul de a ști că, deși *noi* suntem imperfecți, dacă inima noastră este îndreptată către Dumnezeu, El va fi generos și bun și ne va folosi pentru scopurile Sale!

Cei care-L iubesc pe Dumnezeu și-și iubesc aproapele, care-I slujesc lui Dumnezeu și care-și slujesc aproapele și se implică, dând dovadă de umilință și în mod activ, în lucrarea Sa vor vedea lucruri minunate care vor avea loc în viața lor și în viața celor pe care-i iubesc.

Uși care păreau închise se vor deschide.

Îngeri vor merge înaintea lor și vor pregăti calea.

Indiferent de statutul dumneavoastră în comunitate sau în Biserică, Dumnezeu vă va folosi, dacă sunteți dornici. El vă va amplifica dorințele neprihănite și va transforma faptele pline de compasiune pe care le semănați într-o recoltă bogată de bunătate.

Nu putem ajunge acolo cu pilot automat

Suntem, fiecare în parte, „străini și călători”[14] în această lume. În multe aspecte, suntem departe de casă. Dar aceasta nu înseamnă că trebuie să ne simțim pierduți sau singuri.

Preaiubitul nostru Tată din Cer ne-a dat lumina lui Hristos. Și, adânc în fiecare dintre noi, un imbold ceresc ne îndeamnă să ne îndreptăm ochii

și inima către El în timp ce călătorim înapoi către căminul nostru celestial.

Aceasta necesită efort. Nu puteți ajunge acolo fără să vă străduiți să învățați despre El, să înțelegeți învățăturile Sale, să le puneți în practică în mod serios și să înaintați pas cu pas.

Nu, viața nu este o mașină care se conduce singură. Nu este un avion pus pe pilot automat.

Nu puteți să plutiți, pur și simplu, pe apele vieții și să credeți că veți fi duși de curent acolo unde sperați să ajungeți într-o bună zi. Calitatea de ucenic implică dorința noastră de a înota împotriva curentului, când este necesar.

Nimeni altcineva nu este responsabil de călătoria dumneavoastră. Salvatorul vă va ajuta și va pregăti calea înaintea dumneavoastră, însă angajamentul de a-L urma și de a ține poruncile Sale trebuie să vină din partea dumneavoastră. Aceasta este propria dumneavoastră responsabilitate, propriul privilegiu.

Aceasta este marea dumneavoastră aventură.

Vă rog să dați ascultare chemării Salvatorului dumneavoastră!

Urmați-L!

Domnul a întemeiat Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă pentru a vă ajuta cu acest angajament de a-I sluji lui Dumnezeu și aproapelui dumneavoastră. Scopul ei este de a încuraja, a preda, a înălța și a inspira. Această Biserică minunată vă oferă ocazii de a da dovadă de compasiune, de a-i ajuta pe alții, de a reînnoi și de a ține legăminte sacre. Are menirea de a vă binecuvânta viața și de a vă îmbunătăți căminul, comunitatea și națiunea.

Veniți, alăturați-vă nouă și încredeți-vă în Domnul! Împrumutați-vă talentele lucrării Sale minunate. Ajutați, încurajați, vindecați și sprijiniți-i pe toți cei care doresc să simtă și să dea ascultare dorinței puternice de a se duce la casa noastră cerească. Fie ca noi să ne unim în această călătorie glorioasă către climate cerești!

Evanghelia este un mesaj glorios de speranță, fericire și bucurie. Este calea care ne duce acasă.

Când acceptăm Evanghelia cu credință și o punem în practică în fiecare zi și în fiecare clipă, ne vom apropia mai mult de Dumnezeul nostru. Viața noastră va fi mai bună, iar Domnul ne va folosi în moduri remarcabile pentru a-i binecuvânta pe cei din jurul nostru și pentru a îndeplini scopurile Sale eterne. Despre aceasta depun mărturie și vă las binecuvântarea mea, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Susan Stelljes, „Bobbie the Wonder Dog”, *The Oregon Encyclopedia,* oregonencyclopedia.org.
2. Vezi Matei 4:19; Luca 18:22.
3. Deuteronom 30:10.
4. Matei 5:45.
5. Galateni 5:22.
6. Proverbele 3:5–6.
7. Doctrină și legăminte 90:24.
8. Isaia 40:29, versiunea New International.
9. Proverbele 24:16, versiunea New International.
10. Vezi Filipeni 4:7.
11. Doctrină și legăminte 64:33.
12. 1 Corinteni 1:27.
13. Doctrină și legăminte 35:14.
14. Evrei 11:13; 1 Petru 2:11.

Bonnie L. Oscarson
preşedinta generală a Tinerelor Fete

Nevoile celor de lângă noi

Unele dintre cele mai importante nevoi pe care le putem împlini sunt cele din cadrul propriilor familii, printre prietenii noştri şi în episcopiile şi comunităţile noastre.

În ultima perioadă, am fost martori la numeroase dezastre naturale în Mexic, Statele Unite, Asia, regiunea Caraibe şi Africa. Acestea au dezvăluit cele mai bune calităţi ale oamenilor pe măsură ce mii de persoane au acţionat pentru a-i ajuta pe cei aflaţi în pericol sau la nevoie şi care au suferit pierderi. Am fost încântată să văd tinere fete din Texas şi Florida, care, printre mulţi alţii, au îmbrăcat tricouri galbene „O mână de ajutor de la mormoni" şi ajută la curăţarea caselor de dărâmăturile cauzate de uraganele recente. Alte mii v-aţi duce bucuroşi la locurile cele mai afectate dacă acestea nu ar fi aşa departe de dumneavoastră. În schimb, aţi făcut donaţii generoase pentru a alina suferinţa. Generozitatea şi compasiunea dumneavoastră ne inspiră şi sunt ca cele ale lui Hristos.

Astăzi, doresc să menţionez un aspect al slujirii pe care îl consider important pentru toţi – indiferent unde ne-am afla. Pentru aceia dintre noi care am privit ştirile despre evenimentele recente şi nu am ştiut ce să facem, este posibil ca răspunsul să fie chiar în faţa noastră.

Salvatorul ne-a învăţat: „Fiindcă oricine va voi să-şi scape viaţa, o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine, o va mântui"[1]. Preşedintele Thomas S. Monson a spus despre această scriptură următoarele: „Eu cred că Salvatorul ne spune că, dacă nu ne pierdem pe noi înşine în slujire faţă de alţii, nu avem un scop măreţ în viaţă. Cei care trăiesc doar pentru ei înşişi se ofilesc în cele din urmă şi îşi pierd, la figurat, vieţile, în timp ce aceia care se pierd în slujire faţă de alţii cresc şi înfloresc – şi îşi salvează, într-adevăr, vieţile"[2].

Facem parte dintr-o cultură în care ne concentrăm, din ce în ce mai mult, la micul ecran din mâinile noastre decât asupra oamenilor din jurul nostru. Acum trimitem mesaje pe telefon şi pe reţelele de socializare în loc să privim pe cineva în ochi şi să zâmbim sau, mai mult, să avem o conversaţie faţă în faţă. Suntem deseori mai preocupaţi de numărul persoanelor care ne urmăresc sau ne dau like pe reţelele de socializare decât de faptul de a ne pune braţul pe umărul unui prieten şi a-i arăta dragoste, grijă şi interes adevărat. Oricât de utilă ar fi tehnologia modernă pentru a răspândi mesajul Evangheliei lui Isus Hristos şi a ne ajuta să păstrăm legătura cu membrii familiei şi prietenii, dacă nu suntem atenţi la cum ne folosim dispozitivele, şi noi putem să începem să ne concentrăm doar asupra noastră şi să uităm că esenţa faptului de a trăi conform Evangheliei este slujirea.

Am o dragoste mare pentru aceia dintre dumneavoastră care sunteţi adolescenţi sau tineri adulţi şi am credinţă în dumneavoastră. Am văzut şi am simţit dorinţele dumneavoastră de a sluji şi de a aduce o schimbare în lume. Cred că majoritatea membrilor consideră că slujirea este esenţa propriilor legăminte şi a calităţii de ucenic. Dar, cred, de asemenea, că, uneori, este uşor să pierdem unele dintre cele mai mari ocazii de a le sluji altora, pentru că ne lăsăm distraşi sau căutăm modalităţi măreţe de a schimba lumea şi nu vedem că unele dintre cele mai importante nevoi pe care le putem împlini sunt cele din cadrul propriilor familii, printre prietenii noştri şi în episcopiile şi comunităţile noastre. Suntem impresionaţi când vedem suferinţa şi marile nevoi pe care le au cei aflaţi departe, dar este posibil să nu

observăm că, în clasa noastră, stând lângă noi, este cineva care are nevoie de prietenia noastră.

Sora Linda K. Burton a relatat povestirea despre o președintă a Societății de Alinare la nivel de țăruș care, colaborând cu alții, a adunat pături pentru cei nevoiași în anii 1990. „Ea și fiica ei au condus un camion plin cu aceste pături din Londra la Kosovo. Pe drumul spre casă, ea a primit un îndemn spiritual de neconfundat, care a impresionat-o profund. Îndemnul a fost acesta: «Ceea ce ai făcut este un lucru foarte bun. Acum, du-te acasă, mergi de-a lungul străzii și slujește aproapelui tău!»”[3].

Ce contează dacă salvăm lumea, dar neglijăm nevoile celor care sunt cel mai aproape de noi și ale celor pe care îi iubim cel mai mult? Ce importanță mai are rezolvarea problemelor lumii dacă oamenii din jurul nostru se chinuie și noi nu observăm? Este posibil ca Tatăl Ceresc să îi fi pus cel mai aproape de noi pe cei care au nevoie de noi, știind că noi suntem cei mai potriviți pentru a le împlini nevoile.

Toată lumea poate găsi modalități de a oferi slujire la fel cum a oferit Hristos. Consiliera mea, sora Carol F. McConkie, mi-a povestit recent despre nepoata dânsei de 10 ani, Sarah, care, atunci când a înțeles că mama ei este bolnavă, a decis singură să ajute. A trezit-o pe sora ei mai mică, a ajutat-o să se îmbrace, să se spele pe dinți, să-și aranjeze părul și să ia micul dejun pentru ca mama ei să se poată odihni. Ea a realizat aceste simple fapte de slujire în liniște, fără să i se ceară acest lucru, deoarece a văzut că este nevoie de ajutor și a dorit să facă acest lucru. Sarah nu doar că a binecuvântat-o pe mama ei, dar sunt sigură că ea a simțit bucurie știind că a ușurat povara cuiva drag și, astfel, și-a întărit și relația cu sora ei. Președintele James E. Faust a spus: „Slujirea oferită altora poate începe la aproape orice vârstă… Nu trebuie să fie cea mai măreață formă de slujire și este cea mai nobilă când este realizată în familie”[4].

Voi, dragi copii, înțelegeți cât de important este pentru părinții voștri și membrii familiei să căutați moduri de a sluji acasă? Pentru aceia dintre dumneavoastră care sunt adolescenți, întărirea și slujirea membrilor familiei voastre trebuie să fie printre cele mai mari priorități dacă doriți să căutați modalități de a schimba lumea. Faptul de a arăta bunătate și grijă față de frații, surorile și părinții voștri ajută la crearea unei atmosfere de unitate, iar Spiritul este invitat în casă. Schimbarea lumii începe cu faptul de a vă întări familia.

Un alt aspect asupra căruia ne-am putea concentra slujirea ar putea fi acela de a sluji familiilor din episcopia noastră. Uneori, copiii noștri ne întreabă: „De ce trebuie să mă duc la activitatea comună a Tinerilor Băieți și Tinerelor Fete? Nu beneficiez de mai nimic”.

Dacă ar fi ca, în acel moment, să ofer un sfat inspirat ca părinte aș răspunde: „Ce te face să crezi că mergi la activitatea comună a Tinerilor Băieți și Tinerelor Fete pentru ceea ce poți *tu* să beneficiezi?”.

Dragii mei tineri prieteni, vă pot garanta că la fiecare întâlnire a Bisericii va fi o persoană care se simte singură, care trece prin dificultăți și are nevoie de un prieten sau care nu consideră că locul ei este acolo. Aveți ceva important cu care puteți contribui la fiecare adunare sau activitate și Domnul dorește ca voi să vă uitați în jur la semenii voștri și, apoi, să le slujiți cum ar face-o El.

Vârstnicul D. Todd Christofferson ne-a învățat: „Un motiv major pentru care Domnul are o Biserică este de a crea o comunitate de sfinți care să se susțină unii pe alții pe «calea strâmtă și îngustă care duce până la viața veșnică»”. Dânsul a continuat spunând: „Această religie nu ne învață că trebuie să ne preocupăm doar de noi; ci cu toții suntem chemați să slujim. Noi suntem ochii, mâinile, capul, picioarele și celelalte membre ale trupului lui Hristos”[5].

Este adevărat că participăm la adunările noastre săptămânale la Biserică pentru a lua parte la rânduieli, a învăța doctrina și a fi inspirați, dar un alt motiv important de a participa este acela ca, în calitate de familie la nivel de episcopie și de ucenici ai Salvatorului Isus Hristos, să ne îngrijim unul de celălalt, să ne încurajăm unul pe celălalt și să găsim modalități de a ne sluji și întări unul pe celălalt. Noi nu trebuie doar să primim și să luăm ceea ce ni se oferă la Biserică; este nevoie să oferim și să furnizăm. Dragi tinere fete și dragi tineri băieți, data viitoare când participați la o activitate comună a Tinerilor Băieți și Tinerelor Fete, în loc să vă luați telefonul să vedeți ce fac prietenii voștri, opriți-vă, uitați-vă în jur și întrebați-vă: „Cine are nevoie de mine astăzi?”. Puteți fi cheia prin care se ajunge la un alt tânăr, având o influență pozitivă în viața lui sau prin care poate fi încurajat un prieten care suferă în tăcere.

Rugați-L pe Tatăl vostru Ceresc să vi-i arate pe cei din jurul vostru care au nevoie de ajutorul vostru și să vă inspire pentru a ști cum să le slujiți cel mai bine. Amintiți-vă că, de cele mai multe ori, Salvatorul le-a slujit oamenilor pe rând.

Nepotul nostru Ethan are 17 ani. În această vară, am fost profund

impresionată când mi-a spus că, inspirat de exemplul mamei lui, el se roagă zilnic pentru a avea ocazia de a sluji cuiva. Pe măsură ce am petrecut un timp cu familia lui, am observat că Ethan are răbdare, dragoste și bunătate față de frații și surorile sale, își ajută părinții și caută modalități de a-i ajuta pe alții. Am fost impresionată văzând cât de atent este cu cei din jurul său și de dorința lui de a le sluji. El este un exemplu pentru mine. Făcând ceea ce face Ethan – adică invitându-L pe Domnul să ne ajute să găsim modalități de a sluji – îi vom permite Spiritului să ne deschidă ochii pentru a vedea nevoile celor din jurul nostru, a-l vedea pe „cel" care are nevoie de ajutorul nostru în acea zi și a ști cum să-i slujim acelei persoane.

În afara slujirii membrilor familiei și ai episcopiei, căutați ocazii de a sluji în cartierul și în comunitatea dumneavoastră. Deși uneori suntem rugați să ajutăm după ce a avut loc un mare dezastru, noi suntem încurajați să căutăm zilnic ocazii, în zonele noastre, de a-i înălța și ajuta pe cei aflați la nevoie. Am fost instruită recent de un președinte de zonă care slujește într-o țară cu multe încercări de natură temporală, că cea mai bună modalitate de a le sluji celor aflați la nevoie din alte părți ale lumii este de a plăti o donație de post generoasă, de a contribui la Fondul de ajutor umanitar al Bisericii și de a căuta modalități de a le sluji celor din comunitatea noastră, oriunde am locui. Imaginați-vă cum ar fi binecuvântată întreaga lume dacă toți ar urma acest sfat!

Dragi frați și surori și, în special, dragi tineri, pe măsură ce vă străduiți să deveniți mai asemănători Salvatorului Isus Hristos și să trăiți potrivit legămintelor dumneavoastră, veți continua să fiți binecuvântați cu dorințe de a ușura suferința și de a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși. Amintiți-vă că unele dintre nevoile cele mai mari ar putea fi chiar acelea din fața dumneavoastră. Începeți-vă slujirea în propriul cămin și în propria familie. Acestea sunt relațiile care pot fi eterne. Chiar dacă – poate, în special dacă – situația familiei dumneavoastră nu este prea bună, puteți găsi modalități de a sluji, de a înălța și de a întări. Începeți acolo unde sunteți, iubiți-i așa cum sunt și pregătiți-vă pentru familia pe care vreți s-o aveți în viitor.

Rugați-vă să fiți ajutați să recunoașteți familiile din episcopia dumneavoastră care au nevoie de dragoste și încurajare. În loc să participăm la adunările Bisericii întrebându-ne „De ce pot beneficia în urma acestei adunări?", să ne gândim: „Cine are nevoie de mine astăzi? Cum pot contribui?".

Pe măsură ce îi binecuvântați pe membrii familiei și ai episcopiei dumneavoastră, căutați modalități de a-i binecuvânta pe cei din comunitățile dumneavoastră locale. Fie că aveți mai mult timp să slujiți sau că puteți oferi doar câteva ore pe lună, eforturile dumneavoastră vor binecuvânta vieți și vă vor binecuvânta și pe dumneavoastră în moduri pe care nici nu vi le puteți imagina.

Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Dumnezeu ne observă și veghează asupra noastră. Dar, de obicei, El ne împlinește nevoile prin intermediul altei persoane"[6]. Mă rog ca fiecare dintre noi să recunoască privilegiul și binecuvântarea de a participa la realizarea lucrării Tatălui nostru Ceresc atunci când împlinim nevoile copiilor Săi, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Luca 9:24.
2. Thomas S. Monson, „Ce am făcut astăzi pentru altcineva?", *Liahona,* nov. 2009, p. 85.
3. Linda K. Burton, „Am fost străin", *Liahona,* mai 2016, p. 15.
4. James E. Faust, „Calitatea de femeie: cel mai de cinste loc" *Liahona,* iul. 2000, p. 117.
5. D. Todd Christofferson, „De ce Biserica", *Liahona,* nov. 2015, p. 108, 109.
6. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), p. 82.

Vârstnicul Dallin H. Oaks
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Planul și declarația oficială

Declarația despre familie este accentul pe care Domnul îl pune din nou pe adevărurile Evangheliei de care avem nevoie pentru a face față presiunilor actuale la care este supusă familia.

După cum reiese din declarația noastră despre familie, membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă sunt binecuvântați cu o doctrină unică și moduri diferite de a percepe lumea. Participăm și chiar excelăm în multe activități sociale, dar, în anumite privințe, stăm deoparte, în timp ce căutăm să urmăm învățăturile lui Isus Hristos și ale apostolilor Săi, cei din vechime și din zilele noastre.

I.

Într-o pildă, Isus i-a descris pe cei care „[aud] Cuvântul", dar ajung „neroditori" când acel cuvânt este înecat de „îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor" (Matei 13:22). Mai târziu, Isus l-a mustrat pe Petru pentru că „gândurile [sale] nu [erau] gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor", declarând: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?" (Matei 16:23, 26). În ultimele Sale învățături din viața muritoare, El le-a spus apostolilor Săi: „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume… de aceea vă urăște lumea" (Ioan 15:19; vezi, de asemenea, Ioan 17:14, 16).

În mod asemănător, scrierile primilor apostoli ai lui Isus folosesc în mod frecvent metafora „lumii" [sau veacului] pentru a reprezenta opoziția față de învățăturile Evangheliei. „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia" (Romani 12:2), ne-a învățat apostolul Pavel. „Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu" (1 Corinteni 3:19). Și, ne-a avertizat el: „Luați seama ca nimeni să nu vă fure… după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos" (Coloseni 2:8). Apostolul Iacov ne-a învățat că „prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu[.] Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu" (Iacov 4:4).

Cartea lui Mormon folosește des această metaforă a opoziției „lumii". Nefi a profețit distrugerea inevitabilă a celor care caută „să devină [plăcuți] în ochii lumii" și care caută „lucrurile lumești" (1 Nefi 22:23; vezi, de asemenea, 2 Nefi 9:30). Alma i-a condamnat pe cei care „sunt umflați… în lucrurile deșarte ale lumii" (Alma 31:27). Visul lui Lehi ne arată că cei care caută să se țină de bara de fier, cuvântul lui Dumnezeu, vor avea parte de opoziția lumii. Lehi a văzut că atitudinea ocupanților clădirii mari și spațioase „era batjocoritoare și arătau cu degetul… cu dispreț" (1 Nefi 8:27, 33). În viziunea prin care i s-a interpretat acest vis, Nefi a învățat că această ridiculizare și opoziție veneau de la „mulțimile pământului… [de la] lumea și înțelepciunea … [și] mândria lumii" (1 Nefi 11:34-36).

Care este însemnătatea acestor atenționări și porunci scripturale de a nu fi „ai lumii” sau a poruncii din aceste zile de a „abandona lumea” (D&L 53:2)? Președintele Thomas S. Monson a rezumat aceste învățături: „Trebuie să fim vigilenți într-o lume care s-a îndepărtat foarte mult de tot ce este spiritual. Este important să respingem orice nu este conform standardelor noastre, refuzând să renunțăm la ceea ce ne dorim mai mult: viața veșnică în împărăția lui Dumnezeu”[1].

Dumnezeu a creat acest pământ conform planului Său de a le oferi copiilor Săi de spirit un loc în care să aibă experiența vieții muritoare ca un pas necesar spre gloriile pe care El le dorește pentru toți copiii Săi. Deși sunt diferite împărății și glorii, dorința cea mai aprinsă a Tatălui nostru Ceresc pentru copiii Săi este ceea ce președintele Monson a numit „viața eternă în împărăția lui Dumnezeu”, care înseamnă exaltare în familii. Aceasta înseamnă mai mult decât salvare. Președintele Russell M. Nelson ne-a reamintit că, „în planul etern al lui Dumnezeu, salvarea este o problemă personală; [dar] exaltarea este o problemă de familie”[2].

Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos și inspirata declarație despre familie, despre care voi vorbi mai târziu, sunt învățături esențiale care să ne îndrume în pregătirea din viața muritoare pentru exaltare. Chiar și atunci când trebuie să trăim cu legi legate de căsătorie și alte tradiții ale unei lumi în declin, cei care țintesc spre exaltare trebuie să facă alegeri personale în viața de familie în acord cu felul Domnului, ori de câte ori acestea diferă de felul lumii.

În această viață muritoare, nu ne aducem aminte ce s-a întâmplat înainte de nașterea noastră, iar acum avem parte de opoziție. Ne dezvoltăm și ne maturizăm spiritual alegând să ne supunem poruncilor lui Dumnezeu într-o succesiune de alegeri drepte. Acestea includ legăminte și rânduieli și pocăință atunci când alegerile noastre sunt greșite. Spre deosebire de aceasta, dacă ne lipsește credința în planul lui Dumnezeu și suntem nesupuși sau ne opunem în mod voit cerințelor Sale, ne privăm de acea creștere și maturizare. Cartea lui Mormon ne învață că „această viață este pentru oameni timpul în care să se pregătească să-L întâlnească pe Dumnezeu” (Alma 34:32).

II.

Sfinții din zilele din urmă care înțeleg planul salvării întocmit de Dumnezeu au o perspectivă unică despre lume care îi ajută să vadă motivele pentru care Dumnezeu oferă porunci, caracterul neschimbător al rânduielilor Sale necesare și rolul fundamental al Salvatorului nostru, Isus Hristos. Ispășirea Salvatorului nostru ne eliberează de moarte și, dacă ne pocăim, ne salvează de păcat. Cu o asemenea perspectivă despre lume, sfinții din zilele din urmă au priorități și practici distinctive și sunt binecuvântați cu tăria de a îndura frustrările și durerile vieții muritoare.

În mod inevitabil, acțiunile celor care încearcă să urmeze planul salvării întocmit de Dumnezeu pot duce la neînțelegeri sau chiar la conflict cu membrii familiei sau prietenii care nu cred în principiile lor. Acest conflict va exista mereu. Fiecare generație care a căutat să urmeze planul lui Dumnezeu a avut provocări. În vechime, profetul Isaia le-a oferit încurajare israeliților, spunându-le: „Voi cari cunoașteți neprihănirea, popor, care ai în inimă Legea Mea! Nu te teme de ocara oamenilor, și nu tremura de ocările lor” (Isaia 51:7; vezi, de asemenea, 2 Nefi 8:7). Dar, indiferent de motivul conflictului cu cei care nu înțeleg sau nu cred planul lui Dumnezeu, celor care îl înțeleg li se poruncește întotdeauna să aleagă calea Domnului, în loc de calea lumii.

III.

Planul Evangheliei pe care ar trebui să îl urmeze fiecare familie pentru a se pregăti pentru viața eternă și exaltare este rezumat în declarația Bisericii din anul 1995: „Familia: o declarație oficială către lume”[3]. Afirmațiile sale sunt, evident diferite de unele dintre legile, practicile și propaganda lumii în care trăim. În zilele noastre, cele mai evidente deosebiri sunt concubinajul, căsătoria între persoane de același sex și creșterea copiilor în astfel de relații. Cei care

nu cred în sau nu aspiră la exaltare și care sunt cel mai ușor de convins de căile lumii consideră această declarație despre familie ca fiind un set de reguli care ar trebui schimbate. Spre deosebire de aceștia, sfinții din zilele din urmă afirmă că declarația despre familie definește tipul de relație de familie în care poate avea loc cea mai importantă parte a dezvoltării noastre eterne.

Am fost martorii unei rapide și crescânde acceptări publice a concubinajului și a căsătoriei între persoanele de același sex. Propaganda media și educația care susțin aceste practici și chiar cerințele profesionale prezintă provocări dificile pentru sfinții din zilele din urmă. Trebuie să încercăm să punem în echilibru cerințele de a urma legea Evangheliei în viețile și învățăturile noastre și faptul de a căuta să arătăm dragoste pentru toți.[4] În acest proces, uneori avem parte de ceea ce Isaia a numit „ocara oamenilor", dar de care nu trebuie să ne temem.

Sfinții din zilele din urmă convertiți cred că declarația despre familie, emisă acum aproape un sfert de secol și tradusă deja în foarte multe limbi, este accentul pe care Domnul îl pune din nou pe adevărurile Evangheliei de care avem nevoie pentru a face față presiunilor actuale la care este supusă familia. Două exemple sunt căsătoria între persoane de același sex și concubinajul. La doar 20 ani după emiterea declarației despre familie, Curtea Supremă a Statelor Unite a autorizat căsătoria între persoane de același sex, anulând miile de ani în care căsătoria era limitată doar la uniunea dintre un bărbat și o femeie. În Statele Unite, procentajul alarmant de copii născuți dintr-o mamă care nu este căsătorită cu tatăl a crescut treptat: 5 procente în 1960[5], 32 de procente în 1995[6], iar, acum, 40 de procente.[7]

IV.

Declarația despre familie începe afirmând: „Căsătoria dintre un bărbat și o femeie este rânduită de Dumnezeu, familia fiind esențială pentru planul Creatorului cu privire la destinul etern al copiilor Lui". De asemenea, afirmă că „faptul că un om este bărbat sau femeie reprezintă o caracteristică fundamentală pentru scopul și identitatea individului în existența lui premuritoare, muritoare și eternă". În continuare, afirmă „că Dumnezeu a poruncit ca sacrele puteri de procreare să fie întrebuințate numai între bărbat și femeie, căsătoriți legal ca soț și soție.

Proclamația afirmă datoria continuă a soțului și a soției de a se înmulți și a umple pământul și „[responsabilitatea lor] sacră, aceea de a se iubi și de a se îngriji unul de celălalt și de copiii lor… Copiii au dreptul de a se naște din părinți căsătoriți și au dreptul de a fi crescuți de un tată și de o mamă care-și onorează jurămintele căsătoriei cu totală fidelitate". Avertizează ferm împotriva abuzului față de soție, soț sau copii și afirmă că „fericirea în familie poate fi obținută cel mai bine atunci când aceasta se bazează pe învățăturile Domnului Isus Hristos". În cele din urmă, face apel la conducători „să promoveze acele lucruri menite să mențină și să întărească familia ca unitate fundamentală a societății".

În anul 1995, președintele Bisericii și alți 14 apostoli ai Domnului au emis aceste declarații doctrinale importante. Fiind unul dintre cei șapte apostoli încă în viață dintre apostolii de atunci, simt că am obligația să împărtășesc ceea ce a dus la declarația despre familie, pentru a-i informa pe cei care o au în vedere.

Conducătorii Bisericii au primit inspirația care a identificat nevoia unei declarații despre familie acum mai bine de 23 de ani. A fost o surpriză pentru unii care credeau că adevărurile doctrinare despre căsătorie și familie erau bine înțelese fără a trebui să fie reafirmate.[8] Totuși, am simțit îndemnul și am trecut la treabă. Subiectele au fost identificate și discutate de membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli timp de aproape un an. Conținutul a fost propus, analizat și modificat. Am continuat să-L implorăm pe Domnul în rugăciune pentru a ne inspira să știm ce să spunem și cum să o spunem. Am învățat „rând după rând, precept după precept", așa cum a promis Domnul (D&L 98:12).

În timpul acestui proces revelator, Primei Președinții, care supervizează și promulgă învățăturile și doctrina Bisericii, i s-a prezentat un text propus. După ce Prima Președinție a făcut alte modificări, declarația despre familie a fost anunțată de președintele Bisericii, Gordon B. Hinckley. În adunarea femeilor de pe 23 septembrie 1995, el a prezentat declarația cu aceste cuvinte: „Având în vedere nenumăratele sofisme care sunt prezentate drept adevăruri, atât de multe minciuni cu privire la standarde și valori și atât de multe ademeniri și ispite de a fi infectați cu virusul lumesc, am simțit că trebuie să avertizăm și să prevenim"[9].

Depun mărturie că declarația despre familie este o afirmație despre adevărul

etern, voia Domnului pentru copiii Săi care caută viața eternă. A stat la baza învățăturilor și practicilor Bisericii în ultimii 25 de ani și va continua să facă acest lucru în viitor. Tratați-o ca atare, predați despre ea, trăiți în acord cu ea și veți fi binecuvântați în strădania dumneavoastră de a avea viața eternă.

Acum patruzeci de ani, președintele Ezra Taft Benson ne-a învățat că „fiecare generație are încercările sale și ocazia sa de a se ridica și a dovedi că este demnă”[10]. Cred că atitudinea noastră cu privire la declarația despre familie și felul în care o folosim este una dintre încercările acestei generații. Mă rog ca toți sfinții din zilele din urmă să rămână fermi în această încercare.

Închei cu învățăturile președintelui Gordon B. Hinckley, rostite la doi ani după ce a fost anunțată declarația despre familie. El a spus: „Văd un viitor minunat într-o lume nesigură. Dacă ne vom agăța de valorile noastre, dacă vom clădi pe moștenirea noastră, dacă vom umbla cu credință înaintea Domnului, dacă, pur și simplu, vom trăi în acord cu Evanghelia, vom fi binecuvântați într-un mod extraordinar și minunat. Vom fi priviți ca fiind un popor neobișnuit care a găsit cheia unei fericiri neobișnuite”[11].

Mărturisesc despre adevărul și importanța declarației despre familie revelată de Domnul Isus Hristos apostolilor Săi pentru exaltarea copiilor lui Dumnezeu (vezi Doctrină și legăminte 131:1-4), în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Stați în locuri sfinte”, *Liahona,* nov. 2011, p. 83.
2. Russell M. Nelson, „Salvare și exaltare”, *Liahona,* mai 2008, p. 10.
3. Vezi „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona,* nov. 2010, p. 129.
4. Vezi Dallin H. Oaks, „Dragoste și lege”, *Liahona,* nov. 2009, p. 2–29.
5. Vezi „«Disastrous» Illegitimacy Trends”, *Washington Times,* 1 dec. 2006, washingtontimes.com.
6. Vezi Stephanie J. Ventura și alții, „Report of Final Natality Statistics, 1996”, *Monthly Vital Statistics Report,* 30 iunie 1998, p. 9.
7. Vezi Brady E. Hamilton și alții, „Births: Provisional Data for 2016”, *Vital Statistics Rapid Release,* iunie 2017, p. 10.
8. Președinta generală a Tinerelor Fete a spus-o bine 20 de ani mai târziu: „Atunci am înțeles foarte puțin cât de necesare aveau să ne fie, în lumea de azi, aceste declarații fundamentale pe baza cărora puteam judeca fiecare nouă învățătură a dogmei lumești prezentată nouă prin mass-media, Internet, eruditi, programe TV și filme și chiar legislatori. Declarația oficială despre familie a devenit etalonul nostru pentru judecarea filosofiilor lumii și eu depun mărturie că principiile enunțate în această declarație sunt la fel de adevărate astăzi cum au fost când ne-au fost prezentate de un profet al lui Dumnezeu cu 20 de ani în urmă” (Bonnie L. Oscarson, „Apărătoare ale declarației oficiale”, *Liahona,* mai 2015, p. 14–15).
9. Gordon B. Hinckley, „Stand Strong against the Wiles of the World”, *Ensign,* nov. 1995, p. 100.
10. Ezra Taft Benson, „Our Obligation and Challenge”, (cuvântare oferită în cadrul seminarului pentru reprezentanții regionali, 30 sept. 1977), p. 2; citat în David A. Bednar, „On the Lord’s Side: Lessons from Zion’s Camp”, *Liahona,* iulie 2017, p. 19.
11. *Învățături ale președinților Bisericii: Gordon B. Hinckley* (2016), p. 189; vezi, de asemenea, Gordon B. Hinckley, „Look to the Future”, *Ensign,* nov. 1997, p. 69.

Vârstnicul John C. Pingree jr.
din Cei Șaptezeci

„Eu am o lucrare pentru tine”

Fiecare dintre noi are un rol important de îndeplinit pentru a duce mai departe lucrarea lui Dumnezeu.

Lui Moise, Dumnezeu i-a spus: „Eu am o lucrare pentru tine” (Moise 1:6). V-ați întrebat vreodată dacă Tatăl Ceresc are o lucrare pentru dumneavoastră? Există lucruri importante pentru care v-a pregătit – și în special pe dumneavoastră – să le îndepliniți? Eu depun mărturie că răspunsul este „da”!

Să ne gândim la exemplul oferit de Girish Ghimire, care s-a născut și a crescut în Nepal. Când era adolescent, el a studiat în China, unde un coleg de școală i-a prezentat Evanghelia lui Isus Hristos. În cele din urmă, Girish a venit la Universitatea Brigham Young pentru studii universitare și a întâlnit-o pe viitoarea sa soție. Ei s-au stabilit în Valea Salt Lake și au adoptat doi copii din Nepal.

După ani de zile, când mai mult de 1500 de refugiați din taberele din Nepal au fost mutați în Utah,[1] Girish a fost inspirat să ajute. Vorbind fluent limba maternă și cunoscând cultura din Nepal, Girish a slujit ca interpret, învățător și mentor. După stabilirea în comunitate, un număr de refugiați din Nepal a manifestat interes față de Evanghelie. A fost organizată o ramură cu membri care vorbeau limba nepaleză și Girish, mai târziu, a slujit în calitate de președinte al acestei ramuri. De asemenea, el a fost implicat în mod activ în traducerea Cărții lui Mormon în limba nepaleză.

Vedeți modul în care Tatăl Ceresc l-a pregătit și îl folosește pe Girish?

Dumnezeu are o lucrare pentru fiecare dintre noi

Dragi frați și surori, Dumnezeu are o lucrare importantă pentru fiecare dintre noi. Vorbind surorilor, dar predând învățături care sunt valabile tuturor, președintele Spencer W. Kimball a spus: „Înainte de a veni [pe pământ, ni] s-au dat anumite însărcinări… Deși nu ne amintim acum detaliile, aceasta nu schimbă realitatea glorioasă a lucrurilor cu care am fost de acord odată”[2]. Ce adevăr înălțător! Tatăl Ceresc are lucruri concrete și importante pe care le-a pregătit pentru dumneavoastră și pentru mine ca să le îndeplinim (vezi Efeseni 2:10).

Aceste însărcinări divine nu sunt puse deoparte pentru un mic grup de oameni privilegiați, ci sunt pentru toți – indiferent de sex, vârstă, rasă, naționalitate, nivelul veniturilor, poziție socială sau chemare în Biserică. Fiecare dintre noi are un rol important de îndeplinit pentru a duce mai departe lucrarea lui Dumnezeu (vezi Moise 1:39).

Unii dintre noi se întreabă dacă Tatăl Ceresc *ne* poate folosi pentru a aduce contribuții importante. Dar amintiți-vă, El a folosit mereu oameni obișnuiți ca să îndeplinească lucruri extraordinare (vezi 1 Corinteni 1:27–28; D&L 35:13; 124:1). „[Noi acționăm] prin [noi înșine]” și „[avem] în [noi] puterea” de „[a realiza] multă dreptate” (D&L 58:27–28).[3]

Preşedintele Russell M. Nelson a spus:

„Domnul planifică pentru dumneavoastră mai mult decât planificați dumneavoastră înșivă! Dumneavoastră ați fost puși deoparte și păstrați pentru acest timp și acest loc…

Domnul are nevoie de dumneavoastră să schimbați lumea. Dacă acceptați și urmați voia Sa pentru dumneavoastră, veți descoperi că îndepliniți imposibilul!”[4]

Așadar, cum ajungem să înțelegem și să realizăm lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facem? Permiteți-mi să împărtășesc patru principii care vor ajuta.

Concentrați-vă asupra altora

În primul rând, concentrați-vă asupra altora. Noi putem să-L urmăm pe Hristos, „care umbla din loc în loc [făcând] bine” (Faptele apostolilor 10:38; vezi, de asemenea, 2 Nefi 26:24).

După ce m-am întors din misiunea cu timp deplin, mi-a lipsit faptul de a avea un scop zilnic, de care mă bucurasem. În mod clar, trebuia să-mi țin legămintele, să dobândesc o educație, să întemeiez o familie și să-mi câștig existența. Dar, mă întrebam dacă, ceea ce dorea Domnul să fac, nu era ceva mai mult sau chiar special. După ce am cugetat timp de câteva luni, am citit acest verset: „Dacă doriți, veți fi calea prin care se va realiza mult bine în această generație” (D&L 11:8). Spiritul m-a ajutat să înțeleg că scopul principal al însărcinărilor divine este acela de a-i binecuvânta pe alții „[realizând] mult bine”.

Putem lua decizii importante în viața noastră – cum ar fi ce să studiem, ce muncă să facem sau unde să trăim – în contextul ajutorării altora.

O familie s-a mutat într-un oraș nou. Membrii ei s-au simțit îndemnați să se stabilească într-o zonă în care existau considerabile nevoi sociale și economice și nu într-un cartier bogat. De-a lungul anilor, Domnul a lucrat prin ei pentru a sprijini mulți oameni și pentru a întări episcopia și țărușul lor.

Un cadru medical și-a menținut programul de lucru obișnuit, dar s-a simțit îndrumat să aloce o zi pe săptămână pentru a oferi, gratuit, îngrijire persoanelor fără asigurare de sănătate. Datorită dorinței acestui bărbat și a soției sale de a-i binecuvânta pe alții, Domnul le-a asigurat o cale astfel încât, în timp ce-și creșteau familia lor numeroasă, să ajute sute de pacienți care aveau nevoie de îngrijire.

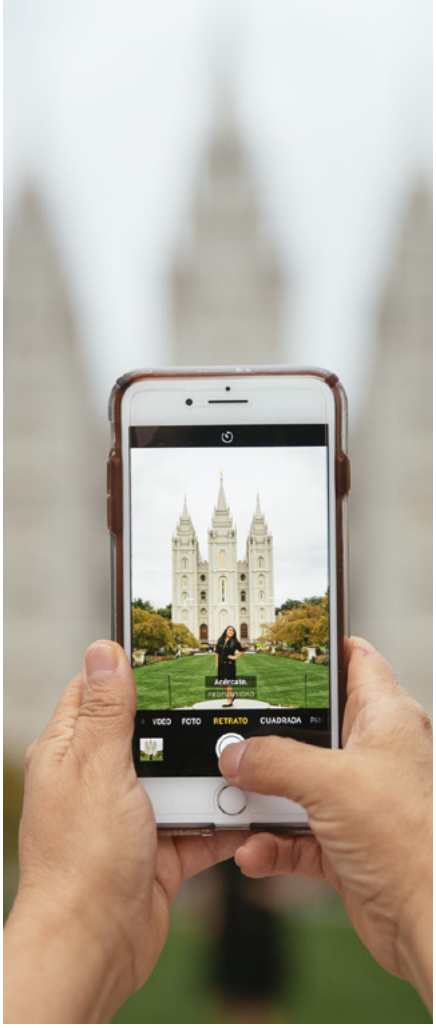

Descoperiți și dezvoltați darurile spirituale

În al doilea rând, descoperiți și dezvoltați darurile spirituale. Tatăl Ceresc ne-a dat aceste daruri pentru a ne ajuta să recunoaștem și să realizăm lucrarea pe care o are pentru noi și să ne bucurăm de ea.

Unii dintre noi se întreabă: „Am eu *vreun* dar?”. Din nou, răspunsul este „da”! „*Fiecărui* om îi este dat un dar prin Spiritul lui Dumnezeu… pentru ca în acest fel să fie în folosul tuturor” (D&L 46:11–12; subliniere adăugată).[5] Un număr de daruri spirituale sunt relatate în scripturi (vezi 1 Corinteni 12:1–11, 31; Moroni 10:8–18; D&L 46:8–26), dar există multe altele.[6] Unele pot include: a avea compasiune, a exprima speranță, a interacționa bine cu oamenii, organizare eficientă, a vorbi sau a scrie convingător, a preda clar și a munci asiduu.

Deci, cum ajungem să cunoaștem darurile noastre? Putem să ne referim la binecuvântarea noastră patriarhală, să-i întrebăm pe cei care ne cunosc mai bine și să identificăm singuri la ce suntem în mod natural buni și ce ne place. Și, cel mai important, putem să-L întrebăm pe Dumnezeu (vezi Iacov 1:5; D&L 112:10). El cunoaște darurile noastre, deoarece El ni le-a dat (vezi D&C 46:26).

Când descoperim darurile noastre, avem responsabilitatea să le dezvoltăm (vezi Matei 25:14–30). Chiar Isus Hristos „n-a primit plenitudinea de la început, ci [a dezvoltat-o] din har în har” (D&C 93:13).

Un tânăr a realizat ilustrații pentru a promova valori religioase. Ilustrația mea preferată este cea cu portretul Salvatorului, un exemplar al acesteia fiind expus în casa noastră. Acest frate și-a dezvoltat și folosit darurile artistice. Folosindu-l pentru a îndeplini lucrarea, Tatăl Ceresc i-a inspirat pe alții să aducă îmbunătățiri calității lor de ucenici.

Uneori, simțim că nu avem un dar deosebit de important. Într-o zi, o soră descurajată s-a rugat: „Doamne, care este slujirea mea?” El a răspuns: „Observă-i pe alții”. Era un dar spiritual! De atunci, ea a găsit bucurie observându-i pe cei care erau uitați cu regularitate și Dumnezeu a folosit-o pentru a-i binecuvânta pe mulți. Unele dintre darurile noastre spirituale poate nu sunt remarcabile potrivit standardelor lumii, dar ele sunt esențiale pentru Dumnezeu și lucrarea Sa.[7]

Folosiți încercările

În al treilea rând, folosiți încercările. Încercările noastre ne ajută să descoperim și să pregătim lucrarea pe care Tatăl Ceresc o are pentru noi. Alma a explicat: „După multe suferințe, Domnul … m-a făcut pe mine să fiu [un instrument] în mâinile Sale” (Mosia

23:10).[8] La fel ca Salvatorul, al Cărui sacrificiu ispășitor I-a dat posibilitatea să ne ajute (vezi Alma 7:11–12), noi putem folosi cunoașterea dobândită prin experiențe grele pentru a inspira, întări și binecuvânta pe alții.

După ce un director de succes al unui departament pentru resurse umane a fost disponibilizat, el a citit binecuvântarea sa patriarhală și a fost inspirat să-și deschidă o companie pentru a ajuta alți profesioniști să-și găsească un loc de muncă. (El m-a ajutat chiar și pe mine să-mi găsesc un loc de muncă atunci când familia noastră s-a întors acasă după ce a slujit în misiune.) Domnul a folosit încercarea sa ca pe o treaptă spre succes pentru a îndeplini scopul de a-i binecuvânta pe alții, în timp ce i-a oferit o carieră mai însemnată.

Un cuplu tânăr s-a confruntat cu nașterea unui copil mort. Cu inimile zdrobite, ei au hotărât ca în memoria fiicei lor să ofere sfaturi și sprijin material părinților care îndură situații similare. Domnul a folosit acest cuplu datorită empatiei lor deosebite față de acești părinți, dezvoltată prin încercare.

Bizuiți-vă pe Dumnezeu

Și, în al patrulea rând, bizuiți-vă pe Dumnezeu. Când Îi cerem cu credință și cu intenție adevărată, El ne va revela însărcinările noastre divine.[9] Odată ce-am descoperit aceste însărcinări, El ne va ajuta să le îndeplinim. „Toate lucrurile sunt prezente în fața ochilor [Săi]" (D&L 38:2; vezi, de asemenea, Avraam 2:8), și, la timpul potrivit, El ne va deschide ușa de care avem nevoie (vezi Apocalipsa 3:8). El chiar L-a trimis pe fiul Său, Isus Hristos astfel încât noi să ne putem bizui pe El pentru a ne întări și a ne da o putere mai presus de cea pe care o avem în mod natural (vezi Filipeni 4:13; Alma 26:12).

Un frate, preocupat de deciziile administrației locale, a fost inspirat să participe la alegeri pentru o funcție publică. Deși a fost o campanie descurajantă, el a dovedit credință și a adunat resursele pentru a participa. În final, nu a câștigat, dar a simțit că Domnul l-a îndrumat și l-a întărit pentru a ridica probleme importante pentru comunitate.

O mamă singură, care își crește copiii cu dizabilități, s-a întrebat dacă poate să asigure, în mod adecvat, cele necesare familiei sale. Deși a fost greu, ea se simte întărită de Domnul pentru a-și îndeplini misiunea cea mai importantă cu succes.

Un glas de avertizare

În același timp în care Dumnezeu ne ajută să îndeplinim însărcinările divine, dușmanul lucrează pentru a ne distrage atenția de la o viață care are un scop și a ne schimba părerea despre acest fel de viață.

Păcatul este, poate, piatra noastră de poticnire cea mai mare care reduce sensibilitatea noastră față de Duhul Sfânt și limitează accesul nostru la putere spirituală. Pentru a realiza lucrarea pe care Tatăl Ceresc o are pentru noi, trebuie să ne străduim să fim curați (vezi 3 Nefi 8:1). Trăim noi într-un asemenea mod încât Dumnezeu să ne poată folosi pentru a îndeplini lucrarea Sa?

Satana caută, de asemenea, să ne distragă cu probleme mai puțin importante. Domnul a avertizat un conducător al Bisericii de la începuturi: „Tu te-ai preocupat mai mult de lucrurile pământești, decât de lucrurile Mele… și de slujirea în care ai fost chemat" (D&L 30:2). Suntem noi atât de preocupați de lucrurile lumești încât suntem distrași de la însărcinările noastre divine?

Pe lângă acestea, Satana ne descurajează cu sentimente de nepotrivire. El face ca lucrarea noastră să pară prea grea și noi să ne simțim intimidați. Cu toate acestea, putem avea încredere în Dumnezeu! El ne iubeşte. El doreşte ca noi să avem parte de succes. „Domnul … va merge înaintea [noastră], El Însuși va fi cu [noi], nu [ne] va părăsi" (Deuteronom 31:8; vezi, de asemenea, Psalmii 32:8; Proverbele 3:5–6; Matei 19:26; D&L 78:18).

Satana poate, de asemenea, să ne convingă să considerăm lucrarea noastră mai puțin importantă decât lucrarea desemnată altora. Dar fiecare însărcinare primită de la Dumnezeu este importantă și noi ne vom simți împliniți când „[ne vom mândri] cu ceea ce Domnul [ne-a] poruncit" (Alma 29:9).

Când Dumnezeu ne folosește să îndeplinim lucrarea Sa, dușmanul ne poate ispiti să ne acordăm singuri meritul pentru orice realizare. Totuși, noi putem urma umilința Salvatorului evitând lauda personală și slăvindu-L pe Tatăl (vezi Matei 5:16; Moise 4:2). Când un reporter a încercat să recunoască meritele Maicii Tereza pentru misiunea vieții ei de a-i ajuta pe cei săraci, ea a spus: „Este lucrarea [lui Dumnezeu]. Eu sunt ca un… creion în mâna Sa… El este Cel care gândește. El este Cel care scrie. Creionul nu are nimic de-a face cu asta. Creionului trebuie doar să i se permită să fie folosit"[10].

Concluzii

Dragii mei frați și dragile mele surori, invit pe fiecare dintre noi să „[ne dăm pe noi înșine] lui Dumnezeu… ca pe niște unelte ale neprihănirii" (Romani 6:13). Renunțarea la noi înșine implică să-L lăsăm să știe că dorim să fim de folos, să căutăm îndrumarea Lui și să Îi folosim puterea.

Ca întotdeauna, putem privi spre Isus Hristos, exemplul nostru perfect. În viața premuritoare, Tatăl Ceresc a întrebat: „Pe cine să trimit?"

Și Isus a răspuns: „Aici sunt, trimite-Mă pe Mine" (Avraam 3:27; vezi, de asemenea, Isaia 6:8).

Isus a acceptat, s-a pregătit și a îndeplinit rolul Său prerânduit de Salvator și Mântuitor al nostru. El a făcut voia Tatălui (vezi Ioan 5:30; 6:38; 3 Nefi 27:13) și Și-a îndeplinit angajamentele divine.

Depun mărturie că, atunci când urmăm exemplul lui Hristos și ne dăm pe noi înșine lui Dumnezeu, El, de asemenea, ne va folosi să îndeplinim lucrarea Sa și să-i binecuvântăm pe alții. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Refugee Processing Center, „Admissions and Arrivals", ireports.wrapsnet.org/Interactive-Reporting.
2. Spencer W. Kimball, „The Role of Righteous Women", *Ensign,* nov. 1979, p. 102.
3. Președintele Gordon B. Hinckley ne-a încurajat: „Credeți în dumneavoastră. Credeţi în capacitatea dumneavoastră de a face lucruri bune și mărețe… Sunteți un copil al lui Dumnezeu, cu o capacitate nemărginită" (*Învățături ale președinților Bisericii: Gordon B. Hinckley* [2016], p. 79).
4. Russell M. Nelson, *Accomplishing the Impossible: What God Does, What We Can Do* (2015), p. 147.
5. Președintele Dieter F. Uchtdorf a menționat:
   „Tatăl nostru Ceresc vede adevăratul nostru potențial. El știe lucruri despre noi pe care noi nu le știm. El ne îndrumă în timpul vieții să îndeplinim scopul creării noastre…
   Să hotărâm să-L urmăm pe Salvator și să ne străduim cu sârguință să devenim persoana care am fost meniți să devenim! Să dăm ascultare și să ne supunem îndemnurilor Duhului Sfânt! Când facem astfel, Tatăl Ceresc ne va dezvălui lucruri pe care nu le-am știut despre noi înșine. El ne va lumina calea înainte și ne va deschide ochii să vedem talentele noastre necunoscute și, poate, neimaginabile" („Despre regrete și decizii", *Liahona,* nov. 2012, p. 22, 23).
6. Vârstnicul Bruce R. McConkie a explicat: „Darurile spirituale sunt nesfârșite în număr și infinite în varietate. Cele enumerate în cuvintele revelate sunt doar exemple ale revărsării nemărginite a harului divin pe care un Dumnezeu îndurător îl oferă celor care Îl iubesc și Îl slujesc" (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], p. 371).
7. Vârstnicul Marvin J. Ashton ne-a învățat:
   „Luate la întâmplare, permiteți-mi să menționez câteva daruri care nu sunt totdeauna evidente sau demne de atenție, dar care sunt foarte importante. Printre acestea pot fi darurile dumneavoastră – daruri care nu sunt foarte evidente, dar, cu toate acestea, sunt reale și valoroase.
   Să trecem în revistă unele dintre aceste daruri mai puțin evidente: darul de a întreba; darul de a asculta; darul de a auzi și de a folosi un glas slab și liniștit; darul de a putea plânge; darul de a evita cearta; darul de a fi plăcut; darul de a evita repetarea în mod zadarnic; darul de a căuta ceea ce este neprihănit; darul de a nu judeca; darul de a-L căuta pe Dumnezeu pentru îndrumare; darul de a fi ucenic; darul de a avea grijă de alții; darul de a putea medita; darul de a spune o rugăciune; darul de a depune o mărturie puternică și darul de a-L primi pe Duhul Sfânt" („There Are Many Gifts", *Ensign*, nov. 1987, p. 20).
8. Pavel, de asemenea, ne-a învățat: „[Dumnezeu] ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz" (2 Corinteni 1:4).
9. Vârstnicul Richard G. Scott a explicat: „Dumnezeu are un plan anume pentru viața dumneavoastră. El vă va revela părți din acest plan, atunci când căutați cu credință și supunere consecventă" („Cum să trăiești drept în mijlocul răului care se extinde", *Liahona,* mai 2004, p. 102).
10. Maica Tereza, în Edward W. Desmond, „Interview with Mother Teresa: A Pencil in the Hand of God", *Time,* 4 dec. 1989, time.com.

Vârstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Pâinea vie, care s-a pogorât din cer

Dacă tânjim să rămânem în Hristos și ca El să rămână în noi, atunci sfințenia este ceea ce căutăm.

A doua zi după ce Isus a hrănit în mod miraculos cele cinci mii de persoane în Galileea cu doar „cinci pâini de orz și doi pești”[1], El le-a vorbit din nou oamenilor în Capernaum. Salvatorul și-a dat seama că mulți dintre oameni nu erau interesați de învățăturile Sale, ci doreau să primească de mâncare din nou.[2] Drept urmare, El a încercat să îi convingă de măreața valoare a „[mâncării] care rămâne pentru viața veșnică, și pe care [o] va da Fiul Omului”.[3] Isus a spus:

„Eu sunt Pâinea vieții.

Părinții voștri au mâncat mană în pustiu, și au murit.

Pâinea, care se pogoară din cer, este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea, și să nu moară.

Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii”.[4]

Cei care Îl ascultau nu au înțeles ceea ce Salvatorul a vrut să le transmită, ei înțelegând afirmația Sa doar literal. Gândindu-se cu groază la ce le-a spus, ei s-au întrebat: „Cum poate Omul acesta să ne dea trupul Lui să-L mâncăm?”[5] Isus a continuat:

„Adevărat, adevărat, vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.

Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.

Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură”.[6]

Apoi, El a explicat înțelesul profund al metaforei Sale:

„Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el.

După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine”.[7]

Cei care Îl ascultau încă nu înțelegeau ceea ce Isus spunea și „mulți… după ce au auzit aceste cuvinte, au zis: «Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o sufere?»… [Și] din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El”.[8]

A mânca trupul Său și a bea sângele Său este un mod neobișnuit de a exprima cât de mult trebuie să-L includem pe Salvator în viața noastră – chiar în ființa noastră – pentru a putea fi unul. Cum se întâmplă acest lucru?

Mai întâi, înțelegem că, sacrificându-și trupul și sângele, Isus a ispășit pentru păcatele noastre și a învins moartea, atât cea fizică, cât și cea spirituală.[9] Atunci, în mod clar, noi luăm din trupul Său și bem sângele Său când primim de la El puterea și binecuvântările ispășirii Sale.

Doctrina lui Hristos exprimă ceea ce noi trebuie să facem pentru a primi harul ispășitor. Și anume, să credem și să avem credință în Hristos, să ne pocăim, să fim botezați și să primim Duhul Sfânt „și apoi [va veni] iertarea păcatelor [noastre] prin foc și prin Duhul Sfânt”.[10] Aceasta este poarta, accesul nostru la harul ispășitor al Salvatorului și la cărarea strâmtă și îngustă care ne duce înapoi în împărăția Sa.

„Prin urmare, dacă înaintați ospătându-vă din cuvântul lui Hristos și înduraţi până la sfârșit, iată, astfel a spus Tatăl: Voi veți avea viață veșnică…

Și acum, aceasta este doctrina lui Hristos, singura și adevărata doctrină a Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt, care este un Dumnezeu, fără de sfârșit”.[11]

Simbolismul împărtășaniei din cadrul cinei Domnului este frumos de contemplat. Apa și pâinea reprezintă trupul și sângele Lui, Cel care este Pâinea vieții și

Apa vie[12], aducându-ne aminte în mod delicat de prețul pe care El l-a plătit pentru a ne mântui. Când pâinea este frântă, ne aducem aminte de trupul rănit al Salvatorului. Vârstnicul Dallin H. Oaks a spus odată că, „întrucât este ruptă și sfâșiată, fiecare bucățică de pâine este unică, tot așa cum sunt și persoanele care se împărtășesc din ea. Cu toții avem diferite păcate de care să ne pocăim. Cu toții avem nevoi diferite care să fie întărite prin ispășirea Domnului Isus Hristos, de care ne aducem aminte în cadrul acestei rânduieli”.[13] Când bem apa, ne gândim la sângele pe care El l-a vărsat în Ghetsimani și pe cruce și la puterea sa care sfințește.[14] Știind că „niciun lucru necurat nu poate intra în împărăția Lui”, ne străduim să fim printre „aceia care și-au spălat veșmintele în sângele [Salvatorului] datorită credinței lor și a pocăirii de toate păcatele lor și a fidelității lor până la sfârșit”.[15]

Am vorbit despre faptul de a primi harul ispășitor al Salvatorului care ne înlătură păcatele și efectele acelor păcate. Dar, în mod figurat, a mânca din trupul Său și a bea din sângele Său are un alt înțeles, acela fiind faptul de a ne însuși calitățile și caracterul lui Hristos, înlăturând omul firesc și devenind sfinți „prin ispășirea lui Hristos Domnul”.[16] În fiecare săptămână, când luăm din pâinea și apa de la împărtășanie, am face bine să ne gândim cât de total și complet trebuie să încorporăm caracterul Său și modelul vieții Sale fără de păcat în viața noastră și în ființa noastră. Isus nu ar fi putut să ispășească pentru păcatele altora decât dacă El Însuși era fără de păcat. Întrucât dreptatea nu putea să îi pretindă nimic, El putea să se ofere pe Sine Însuși în locul nostru pentru a satisface cerințele dreptății și, apoi, să dea dovadă de milă. Pe măsură ce ne aducem aminte și cinstim sacrificiul Său ispășitor, noi ar trebui, de asemenea, să cugetăm asupra vieții Sale fără de păcat.

Acest lucru sugerează faptul că noi trebuie să ne străduim din răsputeri pentru a ne face partea. Nu putem fi fericiți să rămânem așa cum suntem, ci trebuie să înaintăm în mod constant către „înălțimea staturii plinătății lui Hristos”.[17] Precum tatăl regelui Lamoni în Cartea lui Mormon, trebuie să fim dispuși să renunțăm la toate păcatele noastre[18] și să ne concentrăm asupra a ceea ce Domnul așteaptă de la noi în mod individual și ca grup.

Nu cu mult timp în urmă, un prieten mi-a relatat o experiență pe care a avut-o când slujea ca președinte de misiune. El a avut o operație care necesita câteva săptămâni de recuperare. În timpul recuperării sale, el a dedicat timp cititului din scripturi. Într-o după amiază, când se gândea la cuvintele Salvatorului din al 27-lea capitol din 3 Nefi, el a adormit. Apoi, el mi-a relatat:

„M-am cufundat într-un vis în care mi-a fost arătată viața într-un mod panoramic și foarte clar. Mi-au fost arătate păcatele, alegerile neinspirate, momentele… în care nu am avut răbdare cu oamenii, dar și momentele în care am omis să fac sau să spun lucruri bune… O trecere în revistă cuprinzătoare a vieții mele mi-a fost arătată în doar câteva minute, dar mi s-a părut că a trecut mult mai mult timp. M-am trezit speriat și, aproape instantaneu, am îngenuncheat lângă pat și am început să mă rog, am implorat iertare, exprimându-mi sentimentele din inimă așa cum nu mai făcusem niciodată înainte.

Înainte de vis, nu știam că aveam atât de mare nevoie de a mă pocăi. Deodată, am devenit foarte conștient de greșelile și slăbiciunile mele, încât părea că distanța dintre cine eram eu și sfințenia și bunătatea lui Dumnezeu era de milioane de kilometri. În rugăciunea pe care am rostit-o în acea după-amiază târzie, mi-am exprimat din toată inima cea mai adâncă recunoștință Tatălui Ceresc și Salvatorului pentru ceea ce Ei au făcut pentru mine și pentru relațiile pe care le prețuiam și pe care le aveam cu soția și copiii mei. Cât am stat în genunchi, am simțit dragostea și mila lui Dumnezeu, care erau atât

de palpabile, în pofida faptului că mă simțeam atât de nedemn…

Pot spune că nu am mai fost același din aceea zi. Inima mea s-a schimbat… Ceea ce a urmat a fost faptul că am dezvoltat mai multă empatie față de alții, având o mai mare capacitate de a iubi, însoțită de un sentiment de urgență privind faptul de a propovădui Evanghelia… Puteam să înțeleg mai bine ca niciodată mesajele de credință, speranță și privind darul pocăinței care se găsesc în Cartea lui Mormon”.[19]

Este important să recunoaștem faptul că revelația clară privind păcatele și slăbiciunile acestui om bun nu l-a descurajat sau nu l-a făcut să dispere. Da, a avut un șoc și a simțit remușcare. A simțit în mod profund nevoia de a se pocăi. A fost umilit, dar a simțit recunoștință, pace și speranță – o speranță adevărată – datorită lui Isus Hristos, „Pâinea vie, care s-a pogorât din cer”.[20]

Prietenul meu a vorbit despre distanța pe care a simțit-o în visul său dintre viața sa și sfințenia lui Dumnezeu. *Sfințenie* este cuvântul potrivit. A mânca din trupul și a bea din sângele lui Hristos înseamnă a căuta sfințenia. Dumnezeu ne poruncește: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”.[21]

Enoh ne-a sfătuit: „De aceea, învață-i pe copiii tăi că toți oamenii, de pretutindeni, trebuie să se pocăiască sau ei nu vor putea, în nici un mod, să moștenească împărăția lui Dumnezeu, pentru că niciun lucru care nu este curat nu poate locui acolo sau nu poate locui în prezența Sa; pentru că, în limba lui Adam, Om al Sfințeniei este numele Lui și numele Singurului Său Născut este Fiul Omului, chiar Isus Hristos”.[22] Când eram copil, mă întrebam de ce, în Noul Testament, se face referire la Isus ca fiind (și chiar și El își spune) Fiul Omului, când El este de fapt Fiul lui Dumnezeu, dar afirmația lui Enoh clarifică faptul că acest nume este, de fapt, o recunoaștere a divinității și sfințeniei Sale – El este Fiul Omului Sfințeniei, Dumnezeu Tatăl.

Dacă tânjim să rămânem în Hristos și ca El să rămână în noi[23], atunci sfințenia este ceea ce căutăm, atât în trup, cât și în spirit.[24] O căutăm în templu, pe care stă scris: „Sfințenie Domnului”. O căutăm în căsniciile noastre, în familiile și căminele noastre. O căutăm în fiecare săptămână pe măsură ce ne desfătăm în ziua sfântă a Domnului.[25] O căutăm chiar și în detaliile vieții noastre zilnice: în cuvintele, hainele și gândurile noastre. Președintele Monson a spus: „Suntem produsul a ceea ce citim, vedem, auzim și gândim”.[26] Noi căutăm sfințenie pe măsură ce ne ducem crucea în fiecare zi.[27]

Sora Carol F. McConkie a spus: „Noi recunoaștem multitudinea încercărilor, ispitelor și suferințelor care ne pot duce departe de tot ceea ce este virtuos, pur și demn de laudă înaintea lui Dumnezeu. Dar experiențele noastre din timpul vieții muritoare ne dau ocazia să alegem sfințenia. De cele mai multe ori, sacrificiile pe care le facem ca să ținem legămintele noastre sunt cele care ne sfințesc și ne fac sfinți”.[28] Și, la „sacrificiile pe care le facem”, aș dori să adaug slujirea pe care o oferim.

Noi știm că, „atunci când [suntem] în slujba aproapelui, [suntem] numai în slujba Dumnezeului [nostru]”.[29] Și Domnul ne aduce aminte că o astfel de slujire a fost o parte centrală a vieții și caracterului Său – „Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească, și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți”.[30] Președintele Marion G. Romney ne-a oferit următoarea explicație înțeleaptă: „Slujirea nu este ceva ce facem pe acest pământ pentru a ne câștiga dreptul de a trăi în împărăția celestială. Slujirea reprezintă un element de bază al unei vieți exaltate în împărăția celestială”.[31]

Zaharia a profețit că, în ziua domniei milenare a Domnului, chiar și zurgălăii cailor vor avea inscripția „[Sfințenie] Domnului”.[32] Știind acest lucru, sfinții pionieri din aceste văi au pus acest memento, „[Sfințenie] Domnului”, pe lucruri aparent obișnuite sau comune, precum și pe cele direct asociate practicării religiei. A fost inscripționat pe pahare și tăvi pentru împărtășanie și a fost scris pe certificatele de rânduire ale Celor Șaptezeci și pe steagul Societății de Alinare. „[Sfințenie]

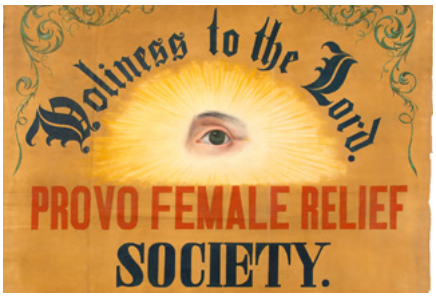

Domnului" a apărut, de asemenea, pe fereastra Zion's Cooperative Mercantile Institution (Instituția Comercială Cooperativa Sionului), magazinul ZCMI. A fost pusă pe capul unui ciocan și pe o tobă. „[Sfințenie] Domnului"a fost inscripționat pe clanțele ușilor din casa președintelui Brigham Young. Aceste referințe la sfințenie în locuri aparent neobișnuite sau neașteptate pot părea nepotrivite unora, dar ele sugerează cât de mult și de constant trebuie să ne concentrăm asupra sfințeniei.

Luând din trupul Salvatorului și bând sângele Său înseamnă a alunga din viața noastră orice nu este compatibil unui caracter asemănător cu cel al lui Hristos și de a ne însuși atributele Sale. Înțelesul mai larg al pocăinței este acesta: nu doar îndepărtarea de păcatul comis în trecut, ci și „întoarcerea inimii și a voinței către Dumnezeu"[33] pentru a merge înainte. Așa cum prietenul meu a trecut prin asta în visul său revelator, Dumnezeu ne va arăta defectele și slăbiciunile, dar El, de asemenea, ne va ajuta să transformăm lucrurile slabe în lucruri puternice.[34] Dacă vom întreba cu sinceritate: „Ce-mi mai lipsește?"[35], El nu ne va lăsa să ghicim, ci, cu dragoste, El ne va da un răspuns de dragul fericirii noastre. Și El ne va da speranță.

Este un efort copleșitor și ar fi foarte înfricoșător dacă am fi siguri în năzuințele noastre de a dobândi sfințenie.

Adevărul glorios este că noi nu suntem singuri. Avem dragostea lui Dumnezeu, harul lui Hristos, alinarea și îndrumarea Spiritului Sfânt și înfrățirea și încurajările sfinților ce fac parte din trupul lui Hristos. Să nu ne complacem în locul în care ne aflăm, dar nici să nu ne descurajăm. Într-un imn simplu, dar care ne invită să cugetăm, suntem îndemnați:

Timp să fiți sfinți voi să vă faceți, căci
lumea înainte zorește.
Ca în taină, cu Isus, mult timp să
petreceți.
Și căutându-L pe Isus, precum El să fiți;
Și astfel, în al vostru comportament,
prietenii voștri pe Isus îl vor zări.[36]

Depun mărturie despre Isus Hristos, „pâinea vie, care s-a pogorât din cer"[37], și că „cine mănâncă trupul [Său], și bea sângele [Său], are viața veșnică"[38], în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ioan 6:9.
2. Vezi Ioan 6:26.
3. Ioan 6:27.
4. Ioan 6:48–51.
5. Ioan 6:52.
6. Ioan 6:53–55.
7. Ioan 6:56–57.
8. Ioan 6:60, 66. Cu această ocazie, Salvatorul i-a întrebat pe Cei Doisprezece ai Săi: „Voi nu vreți să vă duceți?" (Ioan 6:67). Răspunzând în numele Celor Doisprezece, Petru a spus: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu" (Ioan 6:68–69). Nu știu dacă, în acel moment, Petru și frații lui au înțeles ceea ce Domnul propovăduia mai bine decât ucenicii care acum Îl părăseau pe Stăpân, dar Petru a știut, prin intermediul mărturiei sigure a Spiritului, că Isus era Hristosul, Fiul Dumnezeului cel Viu (vezi Matei 16:15–17) și că salvarea nu se putea găsi nicăieri altundeva. Așadar, el a fost pe deplin dedicat faptului de a-L urma pe Isus indiferent de situație. Dacă avea întrebări, acestea puteau fi clarificate în cele din urmă, dar Petru nu avea să fie convins să renunțe la loialitatea față de Fiul lui Dumnezeu – un exemplu minunat pentru noi.
9. Vezi Luca 22:44; Evrei 13:12; Mosia 3:7; 15:7–8; Alma 7:13; Doctrină și legăminte 19:18; 38:4; 45:4–5.
10. 2 Nefi 31:17.
11. 2 Nefi 31:20–21.
12. Vezi Ioan 4:10.
13. Vezi Dallin H. Oaks, „Introductory Message" (cuvântare rostită în cadrul seminarului pentru noii președinți de misiune, 25 iunie 2017), p. 2.
14. Vezi Moise 6:60.
15. 3 Nefi 27:19; vezi, de asemenea, Moroni 10:32–33.
16. Mosia 3:19
17. Efeseni 4:13.
18. Vezi Alma 22:18.
19. Corespondență personală.
20. Ioan 6:51.
21. 1 Petru 1:16.
22. Moise 6:57.
23. Vezi Ioan 6:56.
24. Vezi Romani 12:1.
25. Vezi Isaia 58:13.
26. *Teachings of Thomas S. Monson,* compilație de Lynne F. Cannegieter (2011), p. 267.
27. Vezi Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matthew 16:25–26; Luca 9:23; 14:27–30; Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Luca 14:27–28; Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Luca 14:31.
28. Carol F. McConkie, „Frumusețea sfințeniei", *Liahona*, mai 2017, p. 10.
29. Mosia 2:17.
30. Marcu 10:45; vezi, de asemenea, Alma 34:28.
31. Marion G. Romney, „The Celestial Nature of Self-Reliance", *Liahona,* mart. 2009.
32. Zaharia 14:20.
33. Ghid pentru scripturi, "Pocăință".
34. Vezi Eter 12:27.
35. Matei 19:20.
36. William D. Longstaff, „Take Time to Be Holy", *The United Methodist Hymnal* (1989), nr. 395.
37. Ioan 6:51.
38. Ioan 6:54.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Fiți, dar, desăvârșiți – în cele din urmă

Dacă vom persevera, atunci, undeva în eternitate, perfecțiunea noastră va fi desăvârșită și completă.

Scripturile au fost scrise pentru a ne binecuvânta și a ne încuraja și, cu siguranță, fac acest lucru. Mulțumim cerului pentru fiecare capitol și verset pe care l-am primit vreodată. Însă, ați observat că, din când în când, apare câte un pasaj care ne amintește că *suntem* imperfecți? De exemplu, Cuvântarea de pe munte începe cu fericiri liniștitoare, blânde, dar, în versetele care urmează, ni se spune – printre altele – nu doar să nu ucidem, ci nici măcar să nu ne mâniem. Ni se spune nu doar să nu comitem adulter, ci nici măcar să nu avem gânduri impure. Pentru cei care o cer, trebuie să le dăm haina, după care și cămașa. Trebuie să-i iubim pe vrășmașii noștri, să-i binecuvântăm pe cei ce ne blestemă și să facem bine celor ce ne urăsc.[1]

Dacă aceasta face parte din studiul de dimineață al scripturilor și, după ce ați citit doar atât, sunteți destul de siguri că nu veți putea urma cu desăvârșire toate poruncile, atunci cu siguranță, nu veți putea să urmați nici ultima poruncă dată: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit”[2]. Cu această ultimă poruncă, dorim să renunțăm și chiar nici să nu mai încercăm să urmăm aceste învățături. Astfel de țeluri celestiale par a fi imposibil de realizat. Cu toate acestea, Domnul nu ne-ar fi dat niciodată o poruncă pe care să știe că nu o putem ține. Să vedem în ce direcție ne va duce această dilemă.

Peste tot în Biserică aud multe persoane care se luptă cu această problemă: „Nu sunt suficient de bun. Sunt departe de a fi perfect. Niciodată nu voi fi suficient de demn”. Aud acest lucru de la adolescenți. Aud acest lucru de la misionari. Aud acest lucru de la cei care s-au convertit recent. Aud acest lucru de la membri de o viață. O înțeleaptă sfântă din zilele din urmă, sora Darla Isackson, a constatat faptul că Satana a reușit, într-un fel, să facă astfel, încât legămintele și poruncile să pară că sunt blesteme și pedepse. Pentru unii, el a transformat idealurile și inspirația Evangheliei în ură de sine și autocompătimire.[3]

Ceea ce spun, acum, nu neagă sau diminuează în niciun fel vreo poruncă pe care Dumnezeu ne-a dat-o vreodată. Cred în perfecțiunea Lui și știu că suntem fiii și fiicele Lui de spirit având potențial de a deveni aşa cum este El. Știu, de asemenea, că, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, nu trebuie să ne înjosim sau să ne denigrăm, de parcă, dacă ne pedepsim, ne vom transforma în persoana pe care o dorește Dumnezeu să fim în eternitate. Nu! Având întotdeauna dorința de a ne pocăi și de a fi din ce în ce mai neprihăniți în inimile noastre, sper să ne putem continua progresul într-un mod care să nu includă consecințe negative fizice sau emoționale, depresie sau reducerea respectului de sine. Acest

lucru *nu* este ceea ce dorește Domnul pentru copiii de la Societatea Primară sau pentru oricine altcineva care cântă sincer: „Eu încerc să fiu ca Isus”[4].

Pentru a pune acest argument într-un context, vreau să vă amintesc tuturor că trăim într-o lume decăzută și că, deocamdată, suntem un popor decăzut. Suntem în împărăția *telestială*, scrisă cu litera *t,* nu cu litera *c*. Așa cum ne-a învățat președintele Russell M. Nelson, aici, în viața muritoare, perfecțiunea este încă „în așteptare”[5].

Așadar, cred că Isus nu a intenționat ca predica Lui despre acest subiect să fie o mustrare pentru neajunsurile noastre. Nu, eu cred că El a intenționat ca aceasta să fie o dovadă cu privire la cine și ce este Dumnezeu Tatăl Veșnic și la ce putem realiza alături de El în eternitate. În orice caz, sunt recunoscător să știu că, în ciuda imperfecțiunilor *mele*, cel puțin Dumnezeu este perfect – că, de exemplu, cel puțin El este dornic să-i iubească pe dușmanii Lui, deoarece, prea des, din pricina „omului firesc”[6] din noi, dumneavoastră și cu mine suntem uneori acel dușman. Cât de recunoscător sunt pentru faptul că cel puțin Dumnezeu îi poate binecuvânta pe aceia care Îl prigonesc, pentru că, fără să ne dorim sau să intenționăm, uneori noi *toți* Îl prigonim! Sunt recunoscător că Dumnezeu este milostiv și împăciuitor, pentru că eu am nevoie de milă și lumea are nevoie de pace. Desigur, tot ce spunem despre virtuțile Tatălui, spunem și despre cele ale Singurului Său Fiu Născut, care a trăit și a murit având aceeași perfecțiune.

Mă grăbesc să spun că, dacă ne concentrăm asupra realizărilor Tatălui și ale Fiului și nu asupra eșecurilor noastre, nu înseamnă că vom avea vreo justificare pentru viețile noastre dezordonate sau coborârea standardelor noastre. Nu, de la început Evanghelia a fost „pentru desăvârșirea sfinților… până vom ajunge… la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”[7]. Eu sugerez simplu că, cel puțin unul dintre scopurile unui verset sau al unei porunci poate fi acela de a ne aminti cât de glorioasă este „statura plinătății lui Hristos”[8], inspirându-ne să avem o mai mare dragoste și admirație pentru El și o dorință mai mare de a fi ca El.

Moroni ne îndeamnă: „Da, veniți la Hristos și perfecționați-vă pentru El… [Iubiți-L] pe Dumnezeu cu toată puterea, mintea și tăria voastră, atunci… *prin harul Lui voi să puteți să fiți perfecți în Hristos”* [9]. Singura noastră speranță pentru a atinge perfecțiunea adevărată este să o primim ca pe un dar din ceruri – nu să o „câștigăm”. Astfel, harul lui Hristos ne oferă nu doar salvare de la tristețe, păcat și moarte, ci și salvare de propria noastră autocritică insistentă.

Permiteți-mi să folosesc una dintre pildele Salvatorului pentru a spune acest lucru puțin diferit. Un slujitor îi datora împăratului său suma de 10.000 de galbeni. Auzind rugămintea slujitorului de a avea răbdare și îndurare, „stăpânul robului aceluia, făcându-i-se milă de el… i-a iertat datoria”. Dar, apoi, același slujitor nu l-a iertat pe un tovarăș de-al lui de slujbă care îi datora 100 de lei. Auzind lucrurile acestea, împăratul i-a spus celui pe care-l iertase: „Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?”[10].

Există o anumită diferență de opinie în rândul erudiților cu privire la valorile monetare menționate aici – și iertați referința monetară din S.U.A. – dar pentru a simplifica lucrurile, dacă datoria mai mică, neiertată, de 100 de lei, era, de exemplu, 100 de dolari în zilele noastre, atunci datoria de 10.000 de galbeni, atât de ușor iertată, ar fi putut ajunge la un miliard de dolari – sau mai mult!

Ca datorie personală, aceasta este o cifră astronomică – mai presus de puterea noastră de a înțelege. (Nimeni nu poate cumpăra atat de mult!) Ei bine, scopul acestei pilde se *presupune* a fi de neînțeles; se *presupune* a fi mai presus de puterea noastră de a înțelege, să nu mai vorbim că este mai presus de posibilitatea noastră de a plăti. Și aceasta, pentru că aici nu avem o poveste din Noul Testament despre doi slujitori care se ceartă. Este o poveste despre noi toți, familia umană decăzută – datornici muritori, păcătoși și prizonieri. Fiecare dintre noi este datornic iar verdictul a fost închisoare pentru fiecare dintre noi. Și acolo am fi rămas dacă nu ar fi fost harul unui Rege care ne eliberează pentru că ne iubește și este „plin de milă față de noi”[11].

Isus folosește aici o măsură greu de înțeles, pentru că ispășirea Sa este un dar de neimaginat oferit la un preț incomprehensibil. Mi se pare că acest lucru reprezintă cel puțin o parte din semnificația care stă la baza poruncii lui Isus de a fi perfecți. S-ar putea să nu putem demonstra încă perfecțiunea de 10.000 de galbeni pe care Tatăl și Fiul au atins-o, dar Ei *nu* ne cer prea mult spunându-ne să fim mai asemănători Lor în lucrurile mici, acționând și vorbind, iubind și iertând, pocăindu-ne și progresând în cele mai mici detalii din viața noastră muritoare, ceea ce cu siguranță putem face.

Dragii mei frați și dragile mele surori, cu excepția lui Isus, nu au existat vieți perfecte în această călătorie pe care o facem pe pământ; așadar, cât suntem aici, în viața muritoare, să ne străduim să progresăm în mod constant, dar să nu cădem în extrema pe care oamenii de știință o numesc „perfecționism toxic”[12]. Trebuie să evităm să avem această așteptare extremă de la noi înșine, de la alții, și aș mai adăuga, de la aceia care sunt chemați să slujească în Biserică – ceea ce pentru sfinții din zilele din urmă înseamnă *toată lumea,* căci toți suntem chemați să slujim undeva.

În această privință, Lev Tolstoi a scris odată despre un preot care a fost criticat de către un membru al congregației sale deoarece nu trăia așa cum ar fi trebuit; criticul a concluzionat că principiile propovăduite de predicatorul fals trebuiau, de asemenea, să fie eronate.

Ca răspuns la această critică, preotul spune: „Priviți la viața mea de acum și comparați-o cu viața mea anterioară. Veți vedea că încerc să trăiesc în acord cu adevărul pe care îl proclam”. Neputând să trăiască conform standardelor înalte pe care le propovăduia, preotul recunoaște că a greșit. Însă, el l-a rugat:

„Atacă-mă, [dacă vrei,] și eu fac acest lucru, dar [nu] ataca… calea pe care o urmez… Când cunosc drumul spre casă, [dar] merg pe el băut, înseamnă cumva că nu e calea dreaptă doar pentru că eu nu pot să merg drept?

Nu striga cu bucurie: «Priviți-l!… Iată-l cum se târăște prin mocirlă!» Nu, nu te bucura, ci acordă… ajutor [tuturor acelora care încearcă să meargă pe drumul care duce înapoi la Dumnezeu]”[13].

Dragi frați și surori, fiecare dintre noi aspiră la o viață ca cea a lui Hristos, nu ca cea pe care reușim, deseori, să o trăim. Dacă recunoaștem acest lucru cu sinceritate și încercăm să ne îmbunătățim, nu suntem ipocriți; suntem oameni. Sper ca noi să refuzăm să lăsăm ca propriile noastre greșeli din viața muritoare și neajunsurile inevitabile, chiar ale celor mai buni oameni aflați în jurul nostru, să ne facă cinici cu privire la adevărurile Evangheliei, la veridicitatea Bisericii, speranța pentru viitorul nostru sau posibilitatea de a fi evlavioși. Dacă vom persevera, atunci undeva în eternitate, perfecțiunea noastră va fi desăvârșită și completă – aceasta fiind semnificația pe care Noul Testament o dă cuvântului *perfecțiune*[14].

Depun mărturie despre acel mare destin, de care putem avea parte toți datorită ispășirii Domnului nostru Isus Hristos, care El Însuși a continuat „din har în har”[15] până când, în nemurirea Sa[16] El a primit o plenitudine perfectă a gloriei celestiale.[17] Depun mărturie că, în acest ceas, cu mâinile care poartă semnele cuielor, El ne oferă același har, ocrotindu-ne și încurajându-ne, fără a ne abandona, până când vom fi în siguranță acasă și vom avea parte de îmbrățișarea Părinților noștri eterni. Pentru un moment atât de perfect, continui să mă străduiesc, oricât aș fi de stângaci. Pentru un astfel de dar perfect, continui să mulțumesc, oricât ar părea de neadecvat. Spun aceste lucruri, chiar în numele perfecțiunii, a celui care nu a fost niciodată stângaci sau neadecvat, dar care ne iubește pe toți, chiar Domnul Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Matei 5:1–47.
2. Matei 5:48.
3. Vezi Darla Isackson, „Satan’s Counterfeit Gospel of Perfectionism”, *Meridian Magazine,* 1 iunie 2016, ldsmag.com.
4. „Eu încerc să fiu ca Isus”, *Cântece pentru copii*, p. 40–41.
5. Vezi Russell M. Nelson, Perfection Pending”, *Ensign,* nov. 1995, p. 86–88.
6. Mosia 3:19
7. Efeseni 4:12–13.
8. Efeseni 4:13.
9. Moroni 10:32; subliniere adăugată.
10. Vezi Matei 18:24–33.
11. Doctrină și legăminte 121:4.
12. Vezi Joanna Benson și Lara Jackson, „Nobody’s Perfect: A Look at Toxic Perfectionism and Depression”, *Millennial Star,* 21 mart. 2013, millennialstar.org.
13. „The New Way”, *Leo Tolstoy: Spiritual Writings* (2006), p. 81–82.
14. Pentru o examinare mai amănunțită a înțelesului cuvântului grecesc *perfect* („teleios”), folosit în Noul Testament, vezi cuvântarea președintelui Russell M. Nelson din cadrul conferinței generale din octombrie 1995 „Perfection Pending” (*Ensign,* nov. 1995, p. 86–87).
15. Doctrină și legăminte 93:13.
16. Vezi Luca 13:32.
17. Vezi Doctrină și legăminte 93:13.

Prezentată de președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Susținerea oficianților Bisericii

Dragi frați și surori, vă prezint acum autoritățile generale, autoritățile zonei-Cei Șaptezeci și președințiile generale ale organizațiilor auxiliare ale Bisericii pentru votul dumneavoastră de susținere.

Se propune ca noi să-l susținem pe Thomas Spencer Monson ca profet, văzător, revelator și ca președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă; pe Henry Bennion Eyring ca primul consilier în Prima Președinție; și pe Dieter Friedrich Uchtdorf ca al doilea consilier în Prima Președinție.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-l susținem pe Russell Marion Nelson ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe următorii ca membri ai acestui cvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson și Dale G. Renlund.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-i susținem pe consilierii din Prima Președinție și pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Dacă se opune cineva, s-o arate în același fel.

Vârstnicii Donald L. Hallstrom și Richard J. Maynes au fost eliberați din chemările dânșilor de membri ai Președinției celor Șaptezeci.

Cei care doresc să-și exprime recunoștința față de acești frați și pentru slujirea dânșilor, îi rugăm s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să-i susținem pe vârstnicii Juan A. Uceda și Patrick Kearon, care au fost chemați să slujească în calitate de membri ai Președinției celor Șaptezeci.

Cei care doresc să-i susțină pe acești frați în noile lor însărcinări, s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să îi eliberăm, cu recunoștință pentru slujirea dumnealor plină de devotament, din chemările de autorități generale-Cei Șaptezeci, pe vârstnicii Stanley G. Ellis, Larry R. Lawrence și W. Craig Zwick și să le acordăm titlul de autorități emerite.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoștinței pentru slujirea plină de devotament a acestor frați, s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să-i eliberăm din chemările de autorități ale zonei-Cei Șaptezeci pe următorii: Pedro U. Adduru, Detlef H. Adler, Angel H. Alarcon, Winsor Balderrama, Robert M. Call, Christopher Charles, Gene R. Chidester, Ralph L. Dewsnup, Ángel A. Duarte, Peter F. Evans, Francisco D. N. Granja, Yuriy A. Gushchin, Clifford T. Herbertson, Aniefiok Udo Inyon, Luiz M. Leal, Alejandro Lopez, L. Jean Claude Mabaya, Declan O. Madu, Alexander T. Mestre, Jared R. Ocampo, Andrew M. O'Riordan, Jesús A. Ortiz,

Abenir V. Pajaro, Siu Hong Pon, Robert C. Rhien, Jorge Luis Romeu, Jorge L. Saldívar, Ciro Schmeil, Alin Spannaus, Moroni B. Torgan, Steven L. Toronto și Ricardo Valladares.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoștinței pentru slujirea excelentă a dânșilor, s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să susținem pe Torben Engbjerg ca autoritate a zonei-Cei Șaptezeci.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem celelalte autorități generale, autorități ale zonei-Cei Șaptezeci și președințiile generale ale organizațiilor auxiliare așa cum sunt constituite în prezent.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Dacă se opune cineva, s-o arate în același fel.

Îi invităm pe cei care au votat împotriva vreunei propuneri să-i contacteze pe președinții lor de țăruș.

Dragi frați și surori, suntem recunoscători pentru credința și rugăciunile dumneavoastre continue pentru conducătorii Bisericii. ■

Vârstnicul Gary E. Stevenson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Eclipsa spirituală

Nu permiteți lucrurilor din viață care vă distrag să eclipseze lumina cerului.

În data de 21 august a acestui an, au avut loc două evenimente rare care au captat atenția oamenilor din lumea întreagă. Primul, a fost faptul că iubitul nostru profet, președintele Thomas S. Monson, a împlinit vârsta de 90 de ani. La acea dată aveam o însărcinare în Zona Pacific și eram încântat să văd că sfinții din Australia, Vanuatu, Noua Zeelandă și Polinezia Franceză nu doar că știau despre această aniversare, dar o și sărbătoreau cu bucurie. M-am simțit norocos să pot lua parte la activitățile în care și-au arătat credința și dragostea față de acest bărbat minunat. Să vezi legătura care există între sfinții din zilele din urmă și profet este un lucru care inspiră foarte mult.

Desigur, președintele Monson, gândindu-se la cei care doresc să-i ureze la mulți ani, a spus ce consideră dânsul că ar fi cadoul ideal pentru ziua sa de naștere: „Găsiți pe cineva care trece printr-o perioadă dificilă sau care este bolnav sau este singur și faceți ceva pentru ei. Asta este tot ce-mi doresc”.[1] Președinte Monson, vă iubim și vă susținem.

Eclipsa solară

Celălalt eveniment ceresc rar, care a avut loc în aceeași zi și care a captat atenția a milioane de oameni din lumea întreagă, a fost o eclipsă solară totală. A fost pentru prima dată în ultimii 99 de ani când o astfel de eclipsă a avut loc pe întregul teritoriu al Statelor Unite.[2] Ați văzut vreodată o eclipsă solară? Poate că voi putea descrie acest eveniment mai în detaliu.

O eclipsă solară totală are loc când luna se află între Pământ și Soare, blocând aproape complet toată lumina care vine de la suprafața Soarelui.[3] Faptul că acest eveniment poate avea loc este o minune pentru mine. Dacă comparăm Soarele cu roata unei biciclete – atunci luna abia ar fi de mărimea unei pietricele.

Cum este posibil ca însăși sursa noastră de căldură, lumină și viață să poată fi blocată atât de mult de ceva care, prin comparație, este atât de mic în dimensiune?

Cu toate că Soarele este de 400 de ori mai mare decât Luna, este, de

asemenea, de 400 de ori mai departe de Pământ.[4] Din cauza distanței dintre Pământ și aceste corpuri, privite de pe Pământ, Luna și Soarele par a avea aceleași dimensiuni. Când cele două corpuri sunt aliniate perfect, Luna pare că acoperă Soarele în întregime. Prieteni de-ai mei și membri ai familiei mele care se aflau în zona în care a avut loc eclipsa totală au descris cum lumina a fost înlocuită de întuneric, stelele au apărut și păsările au încetat să mai cânte. Aerul a devenit răcoros deoarece, în timpul unei eclipse, temperatura poate scădea cu peste 20 de grade Fahrenheit (11 grade Celsius).[5]

Ei au spus că au avut sentimente de admirație, de uimire și chiar de teamă, știind că există anumite pericole care sunt asociate eclipsei. De aceea, cât timp a durat eclipsa, ei au avut grijă să prevină vătămarea permanentă a ochilor sau „orbirea cauzată de eclipsă". Ei au fost în siguranță deoarece au purtat ochelari care aveau lentile cu filtre speciale care le-au protejat ochii.

Analogia

În același mod în care chiar mica Lună poate bloca mărețul Soare, împiedicând lumina și căldura care vin de la acesta, o eclipsă *spirituală* poate avea loc când permitem unor lucruri lipsite de importanță și obositoare – cu care ne confruntăm zilnic – să ne acapareze atenția atât de mult, încât să blocheze intensitatea căldurii și luminii lui Isus Hristos și a Evangheliei Sale.

Vârstnicul Neal A. Maxwell a subliniat această analogie și mai mult afirmând: „Chiar și ceva atât de mic cum este degetul unui om, când este ținut foarte aproape de ochi, poate face ca el să nu mai vadă Soarele. Cu toate acestea, Soarele este tot acolo. Omul orbește din cauza sa. Când oferim altor lucruri prioritate și ne concentrăm

atenția asupra lor prea mult, blocăm vederea noastră spre cer"[6].

Desigur, niciunul dintre noi nu dorește în mod intenționat să-și blocheze vederea spre cer sau să permită unei eclipse spirituale să aibă loc în viața sa. Permiteți-mi să împărtășesc câteva gânduri care ne pot ajuta să prevenim rănile spirituale permanente produse de eclipsa spirituală.

Ochelarii Evangheliei: păstrați o perspectivă a Evangheliei

Vă amintiți ce am spus despre ochelarii speciali folosiți de cei care privesc o eclipsă solară pentru a se proteja de orice vătămare a ochilor sau chiar de orbirea cauzată de eclipsă? Faptul de a privi o eclipsă spirituală prin lentilele Spiritului, care ne protejează și ne ajută să vedem lucrurile mai puțin dramatic, ne oferă o perspectivă a Evangheliei și astfel, ne protejează de orbirea spirituală.

Să reflectăm asupra unor exemple. Având cuvintele profeților în inima noastră și Spiritul Sfânt ca îndrumător, putem privi prin „ochelarii Evangheliei" la lumina cerească blocată parțial și evita rănile produse de o eclipsă spirituală.

Așadar, cum ne punem ochelarii Evangheliei? Iată câteva idei: Ochelarii Evangheliei ne informează că Domnul dorește ca noi să luăm din împărtășanie în fiecare săptămână și să studiem scripturile și să ne rugăm zilnic. De asemenea, ne informează că Satana ne va ispiti să nu facem aceste lucruri. Știm că planul său este să caute să ne ia libertatea de a alege prin intermediul lucurilor care ne distrag și al ispitelor lumești. Chiar și în vremea lui Iov, erau anumiți oameni care poate că aveau parte de o eclipsă spirituală și care erau descriși astfel: Ei „dau peste întuneric în mijlocul zilei, bâjbâie ziua-n amiaza mare ca noaptea".[7]

Dragi frați și surori, când vorbesc despre faptul de a vedea lucrurile prin ochelarii Evangheliei, vă rog să știți că nu sugerez faptul că nu suntem conștienți sau că nu vorbim despre încercările pe care le înfruntăm sau că pășim fericiți fiind ignoranți cu privire la capcanele și relele pe care dușmanul le-a pus în calea noastră. Nu vorbesc despre faptul de a purta ochelari pentru cai – chiar contrariul. Sugerez să privim aceste încercări prin lentilele Evangheliei. Vârstnicul Dallin H. Oaks a observat faptul că „perspectiva înseamnă abilitatea de a vedea toate informațiile importante și felul în care acestea sunt legate".[8] O perspectivă a Evangheliei ne ajută să vedem lucrurile dintr-un punct de vedere etern.

Când vă puneți ochelarii Evangheliei, veți avea o perspectivă, o concentrare și o viziune mai bune în ceea ce privește modul în care vă analizați prioritățile, problemele, ispitele și chiar greșelile. Veți vedea lumina mai strălucitoare, pe care nu ați putea să o vedeți fără ei.

În mod ironic, nu doar lucrurile negative pot produce o eclipsă spirituală în viața noastră. Deseori, activități pozitive sau demne de laudă, cărora ne dedicăm, pot să devină atât de importante, încât să blocheze lumina Evangheliei și să aducă întuneric. Printre aceste pericole sau lucruri care ne distrag, putem include educația și prosperitatea, puterea și influența, ambiția și chiar talentele și darurile.

Președintele Dieter F. Uchtdorf ne-a învățat că „orice virtute, când este dusă la extrem, poate deveni un viciu… Vine un moment în care realizările pot deveni

pietre de poticnire, iar ambiţiile pot deveni oprelişti în calea progresului”.[9]

Permiteți-mi să împărtășesc mai detaliat exemple de lucruri care pot să devină catalizatori care să ne ajute să evităm propriile eclipse spirituale.

Site-uri de socializare

În urmă cu câteva luni, am vorbit în cadrul Conferinței Femeilor de la Universitatea Brigham Young.[10] Am descris modul în care tehnologia, inclusiv site-urile de socializare, facilitează împărtășirea „[cunoaşterii] despre un Salvator… la fiecare naţiune, neam, limbă şi popor”.[11] Aceste tehnologii includ site-urile Bisericii, cum sunt LDS.org și Mormon.org, aplicațiile pentru telefonul mobil precum Biblioteca Evangheliei, Mormon Channel, Instrumente SZU și Family Tree și rețelele de socializare ca Facebook, Instagram, Twitter și Pinterest. Prin aceste mijloace au fost date sute de milioane de aprecieri, distribuiri, vizionări, redistribuiri și preluări și ele au devenit un mod foarte folositor și eficient de a împărtăși Evanghelia familiilor, prietenilor și partenerilor.

În pofida tuturor plusurilor acestor tehnologii și a modurilor potrivite în care acestea pot fi folosite, ele prezintă și riscuri, iar atunci când le accordăm prea mult timp, pot să cauzeze o eclipsă spirituală și să blocheze lumina și căldura Evangheliei.

Folosirea rețelelor de socializare, a aplicațiilor pentru telefoane mobile și a jocurilor pot să consume o mare parte din timpul nostru și să reducă timpul pe care îl petrecem interacționând față în față. Această lipsă a conversațiilor personale poate să afecteze căsniciile, să ia locul unor activități spirituale valoroase și să îngreuneze dezvoltarea unor aptitudini sociale, în mod deosebit în rândul tinerilor.

Alte două riscuri asociate rețelelor de socializare sunt crearea unei realități idealizate și unor comparații care ne fac nefericiți.

Multe (dacă nu cumva aproape toate) dintre pozele care sunt distribuite pe rețelele de socializare au tendința de a arăta cele mai bune aspecte ale vieții – adesea, într-un mod nerealist. Cu toții am văzut poze ilustrând decorurile unor case, locuri de vacanță minunate, fotografii în care oamenii zâmbesc, mâncăruri elaborate și trupuri ale căror formă fizică pare de neatins.

Iată aici un exemplu de poză pe care ați putea s-o vedeți distribuită pe contul unei rețele de socializare al unei persoane. Cu toate acestea, nu reușește să surprindă *tot* ceea ce se întâmplă *de fapt* în viața reală.

Faptul de a ne compara viața aparent obișnuită cu a altora, care este foarte bine cosmetizată și perfect organizată, după cum este reprezentată pe rețelele de socializare, poate să ne facă să avem sentimente de descurajare, invidie și chiar eșec.

Cineva care a distribuit numeroase mesaje a spus, poate un pic în glumă: „Ce rost are să fii fericit dacă nu distribui acest lucru pe rețelele de socializare?”[12]

Așa cum ne-a amintit sora Oscarson în această dimineață, succesul în viață nu este măsurat în funcție de cât de multe aprecieri primim sau cât de mulți prieteni sau persoane care ne urmăresc avem pe rețelele de socializare. În schimb, are legătură cu faptul de a interacționa în mod semnificativ cu alții și a aduce lumină în viața lor.

Sperăm că putem învăța să fim mai autentici, să avem un simț al umorului mai dezvoltat și să ne lăsăm mai puțin descurajați când vedem fotografii care ilustrează o realitate idealizată și care duce mult prea adesea la comparații care ne fac nefericiți.

Se pare că faptul de a face comparații este ceva ce s-a făcut nu doar în zilele noastre, ci și în trecut. Apostolul Pavel i-a avertizat pe oamenii din vremea sa că „se măsoară cu ei înșiși și se pun alături ei cu ei înșiși, [și] sunt fără pricepere”.[13]

Având atât de multe moduri inspirate și potrivite de a folosi tehnologia, să o folosim pentru a învăța, a găsi inspirație și a progresa și pentru a-i încuraja pe alții să devină cât pot de buni – în loc să arătăm o versiune virtuală și idealizată a vieții noastre. De asemenea, să-i învățăm prin propriul exemplu pe tinerii din noua generație modurile drepte prin care pot să folosească tehnologia și să-i avertizăm împotriva pericolelor asociate folosirii în mod distructiv a acesteia. Faptul de a privi rețelele de socializare prin lentilele Evangheliei poate să prevină ca acestea să devină o eclipsă spirituală în viața noastră.

Mândrie

Acum doresc să vorbesc despre vechea piatră de poticnire, mândria.

Fotografia postată pe rețeaua de socializare nu surprinde tot ceea ce se întâmplă de fapt în viața reală.

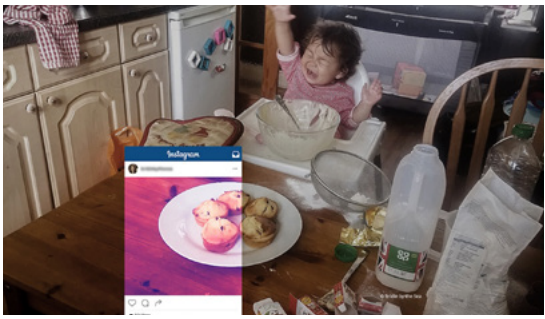

Mândria este opusul umilinței, care reprezintă „dorința de a ne supune voinței [Domnului]” [14]. Când suntem mândri, avem tendința să luăm onoarea pentru noi înșine, în loc să o dăm altora, inclusiv Domnului. Cei care sunt mândri au adesea un caracter competitiv, o tendință de a căuta să obțină mai mult și de a presupune că sunt mai buni decât alții. De obicei, mândria duce la sentimente de mânie și ură; face ca cineva să țină ranchiună și să nu ierte. Însă, mândria poate să fie învinsă de umilință, care este o însușire asemănătoare cu cele ale lui Hristos.

Relațiile, chiar și cele cu membrii apropiați ai familiei și cu cei pe care îi iubim, *în special* cu membrii apropiați ai familiei și cu cei pe care îi iubim – chiar și cele dintre soț și soție – sunt îmbunătățite prin umilință și sunt deteriorate de mândrie.

Cu mulți ani în urmă, am fost sunat de directorul unui magazin mare. El dorea să vorbească cu mine despre compania sa, care urma să fie cumpărată de unul dintre competitorii săi. El și mulți alți angajați ai companiei erau foarte îngrijorați că își vor pierde locurile de muncă. Știind că îi cunoșteam bine pe membrii consiliului director ai companiei care făcea achiziția, m-a întrebat dacă l-aș putea prezenta acestora, dacă aș putea să dau referințe foarte bune despre el și dacă i-aș putea aranja o întâlnire. A încheiat apoi afirmând următoarele lucruri: „Știi ce se spune? «Cei blânzi vor pieri!»”

Am înțeles că, cel mai probabil, dorise să facă o glumă când a spus aceste lucruri. Am înțeles gluma. Însă, era un principiu important care am simțit că îi va putea fi de folos în cele din urmă. I-am răspuns: „De fapt, nu se spune asta. De fapt, adevărul este chiar opusul. «Cei blânzi vor moșteni pământul»[15] este ceea ce se spune”.

Atât din experiența mea din Biserică, cât și din cariera profesională, unii dintre cei mai buni și mai eficienți oameni pe care i-am cunoscut au fost cei care erau printre cei mai blânzi și mai umili.

Există o legătură strânsă între umilință și blândețe. Fie ca noi să ne aducem aminte că „niciunul nu este primit înaintea lui Dumnezeu în afară de cel blând și cu inima smerită”.[16]

Mă rog ca noi să evităm eclipsele spirituale care vin din cauza mândriei îmbrățișând virtutea umilinței.

Concluzie

În concluzie, eclipsa solară este, într-adevăr, un fenomen al naturii remarcabil, pe parcursul căruia frumusețea, căldura și lumina Soarelui pot fi acoperite complet de un obiect insignifiant prin comparație, cauzând întuneric și răcoare.

Un fenomen asemănător are loc pe plan spiritual atunci când acordăm unor probleme care, în mod normal, sunt mici și fără importanță prea multă atenție și ajung să blocheze frumusețea, căldura și lumina cerească a Evangheliei lui Isus Hristos și să le înlocuiască cu întunericul rece.

Ochelarii creați special pentru a-i proteja pe cei aflați în zona eclipsei totale de soare pot să prevină răni permanente și chiar orbirea.[17] Ochelarii Evangheliei, alcătuiți din cunoașterea principiilor și rânduielilor Evangheliei și mărturia despre acestea, oferă o perspectivă a Evangheliei care poate, într-un mod asemănător, să ofere o mai bună protecție și claritate spirituale unei persoane expuse pericolelor asociate unei eclipse spirituale.

Dacă descoperiți ceva ce pare că blochează bucuria și lumina Evangheliei în viața dumneavoastră, vă invit să analizați acel lucru având o perspectivă a Evangheliei. Priviți prin lentilele Evangheliei și fiți atenți să nu permiteți problemelor banale și lipsite de importanță ale vieții să vă blocheze viziunea eternă a planului fericirii. Pe scurt, nu permiteți lucrurilor din viață care vă distrag să eclipseze lumina cerului.

Mărturie

Vă depun mărturie că, indiferent de lucrurile care ne pot bloca să vedem lumina Evangheliei, lumina este tot acolo. Acea sursă de căldură, adevăr și lumină este Evanghelia lui Isus Hristos. Vă depun mărturie despre un Tată Ceresc iubitor, despre Fiul Său, Isus Hristos, și despre rolul Fiului de Salvator și Mântuitor al nostru. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, în Sarah Jane Weaver, „What Gift Does President Monson Want for His 90th Birthday?” *Deseret News,* 17 aug. 2017, deseretnews.com
2. Vezi Christina Zdanowicz și Judson Jones, „An Eclipse Will Cross the US for the First Time in 99 Years”, 24 iulie 2017, cnn.com.
3. Vezi „Eclipse: Who? What? Where? When? and How?”, eclipse2017.nasa.gov.
4. Vezi EarthSky in Space, „Coincidence That Sun and Moon Seem the Same Size?”, earthsky.org.
5. Vezi Brian Lada, „5 Surprising Effects the Total Solar Eclipse Will Have besides Darkness”, accuweather.com.
6. Neal A. Maxwell, *Of One Heart: The Glory of the City of Enoch* (1975), p. 19.
7. Iov 5:14.
8. Dallin H. Oaks, cuvântare adresată la o seară la gura sobei care a avut loc în țărușul pentru tineri adulți necăsătoriți Salt Lake Bonneville, orașul Salt Lake, Utah, 8 febr. 2015.
9. Dieter F. Uchtdorf, „Despre lucrurile care contează cel mai mult”, *Liahona,* nov. 2010, p. 20.
10. Vezi Gary E. Stevenson, „The Knowledge of a Savior” (Conferința pentru femei de la Universitatea Brigham Young, 5 mai 2017).
11. Mosia 3:20.
12. Jade, „The Obsession of Creating a Picture-Perfect Life on Social Media”.
13. 2 Corinteni 10:12.
14. Vezi *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 127.
15. Matei 5:5; 3 Nefi 12:5.
16. Moroni 7:44.
17. Vezi „Solar Eclipse and Your Eyes”, preventblindness.org.

Stephen W. Owen
preşedintele general al Tinerilor Băieţi

Pocăinţa este, întotdeauna, un lucru pozitiv

În momentul în care începem procesul pocăinţei, noi invităm puterea de mântuire a Salvatorului în viaţa noastră.

Cu mai mulţi ani în urmă, preşedintele Gordon B. Hinckley a participat la un meci de fotbal al unei universităţi. El s-a dus acolo pentru a anunţa că stadionul va fi numit după numele celui care fusese o lungă perioadă antrenorul iubit al echipei şi care urma să-şi încheie cariera datorită vârstei. Echipa dorea cu disperare să câştige meciul în cinstea antrenorului ei. Preşedintele Hinckley a fost invitat să viziteze vestiarul şi să spună câteva cuvinte de încurajare jucătorilor. Inspirată de cuvintele sale, acea echipă, în acea zi, a câştigat acel meci şi a încheiat sezonul stabilind un record în câştigarea meciurilor.

Astăzi, doresc să mă adresez celor care pot fi îngrijoraţi că nu au câştigat în viaţă. Desigur, adevărul este că noi „toţi [am] păcătuit şi [suntem] lipsiţi de slava lui Dumnezeu”[1]. Deşi în sport există sezoane în care unele echipe n-au nicio înfrângere, o asemenea perfecţiune nu se întâlneşte în viaţa reală. Dar, eu depun mărturie că Salvatorul Isus Hristos a împlinit o ispăşire desăvârşită şi ne-a dat darul pocăinţei – calea noastră de întoarcere spre o speranţă care străluceşte perfect şi o viaţă plină de succese.

Pocăinţa aduce fericire

Noi ne gândim prea des la pocăinţă ca la o stare de nefericire şi de deprimare. Dar planul lui Dumnezeu este planul fericirii, nu planul suferinţei! Pocăinţa înalţă spiritual şi îmbunătăţeşte caracterul unei persoane. Păcatul este cel care aduce nefericire.[2] Pocăinţa este calea noastră de scăpare! După cum a explicat vârstnicul D. Todd Christofferson: „Fără pocăinţă, nu există progres în viaţă… Numai prin pocăinţă obţinem accesul la slava ispăşitoare a lui Isus Hristos şi la salvare. Pocăinţa… ne îndreaptă către libertate, încredere şi pace”[3]. Mesajul meu către toţi – în special către tineri – este acela că pocăinţa este, întotdeauna, un lucru pozitiv.

Când vorbim despre pocăinţă, nu vorbim doar despre eforturile noastre de a ne îmbunătăţi. Adevărată pocăinţă este mai mult decât atât – ea este inspirată de credinţa în Domnul Isus Hristos şi puterea Sa de a ierta păcatele noastre. După cum a spus vârstnicul Dale G. Renlund: „Fără Mântuitor… pocăinţa reprezintă doar modificări mici de comportament”[4]. Putem încerca să ne schimbăm singuri comportamentul, dar numai Salvatorul poate înlătura petele şi ne poate lua poverile dându-ne posibilitatea de a urma cărarea supunerii cu încredere şi putere. Bucuria pocăinţei reprezintă

mai mult decât bucuria de a trăi o viață decentă. Este bucuria de a fi iertat, de a fi curat din nou și de a te apropia de Dumnezeu. Odată ce ați simțit această bucurie, niciun alt sentiment nu va putea înlocui această bucurie.

Adevărata pocăință ne inspiră să facem din supunere un angajament – un legământ, începând cu botezul și reînnoit în fiecare săptămână la cina Domnului, împărtășania. Când luăm din împărtășanie, primim promisiunea că putem „avea totdeauna Spiritul Său cu [noi]”[5], împreună cu toată bucuria și pacea care vin când avem parte de însoțirea Sa permanentă. Acesta este rodul pocăinței și acest lucru face ca pocăința să fie bucurie!

Pocăința necesită perseverență

Îmi place pilda fiului risipitor.[6] Momentul hotărâtor în care fiul rătăcitor „și-a venit în fire” are o anumită semnificație. Stând într-o cocină de porci, dorindu-și să aibă posibilitatea „să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii”, el și-a dat seama, în cele din urmă, că a risipit nu doar moștenirea de la tatăl său, ci și propria viață. Cu credința că tatăl lui îl va accepta – dacă nu ca fiu, cel puțin ca slujitor – s-a hotărât să lase în urmă trecutul său rebel și să meargă acasă.

M-am gândit, deseori, la drumul lung al fiului spre casă. Au fost oare momente în care el a ezitat întrebându-se: „Cum voi fi primit de tatăl meu?”. Poate el a făcut chiar câțiva pași înapoi spre cocina de porci. Imaginați-vă cât de diferită ar fi fost povestirea dacă el ar fi renunțat. Dar credința l-a ajutat să înainteze și credința l-a ajutat pe tatăl său să aștepte cu răbdare, până la sfârșit:

„Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult.

Fiul i-a zis: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău».

Dar tatăl a zis robilor săi: «Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget, și încălțăminte în picioare…

căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit»”.

Pocăința este disponibilă tuturor

Dragi frați și surori, noi toți suntem la fel ca fiul risipitor. Toți trebuie „să ne venim în fire” – de obicei mai mult decât o dată – și să căutăm cărarea care ne duce înapoi acasă. Este o alegere pe care o facem zilnic, de-a lungul întregii noastre vieți.

Deseori, stabilim o legătură între pocăință și păcatele grave care cer „o mare schimbare”[7]. Dar pocăința este disponibilă tuturor – atât celor care rătăcesc „pe căi nepermise și [sunt] pierduți”[8], cât și celor care „au intrat pe [calea] strâmtă și îngustă” și acum trebuie să „[înainteze]”[9]. Pocăința ne pune pe calea cea dreaptă și, de asemenea, ne menține pe calea cea dreaptă. Ea este disponibilă celor care tocmai încep să creadă, celor care cred de o viață și celor care trebuie să înceapă din nou să creadă. După cum a spus vârstnicul David A. Bednar: „Cei mai mulți dintre noi înțeleg că ispășirea este pentru păcătoși. Nu sunt, însă, atât de sigur că știm și înțelegem că ispășirea este, de asemenea, pentru sfinți – pentru bărbați buni și femei bune care sunt supuși, demni și conștiincioși și care se străduiesc să devină mai buni”[10].

Recent, am vizitat un centru de instruire a misionarilor când a sosit un grup de noi misionari. Am fost profund impresionat când i-am privit și am observat lumina în ochii lor. Păreau foarte bucuroși, fericiți și entuziasmați. Atunci, un gând mi-a trecut prin minte: „Ei au dobândit credință prin pocăință. De aceea sunt plini de bucurie și speranță”.

Nu cred că aceasta înseamnă că ei toți au avut păcate serioase în trecut, dar cred că ei știau cum să se pocăiască; ei învățaseră că pocăința este un lucru pozitiv și erau gata și dornici să împărtășească lumii acest mesaj plin de bucurie.

Aceasta se întâmplă când simțim bucuria pocăinței. Să ne gândim la exemplul lui Enos. El a avut propriul moment în care „și-a venit în fire” și după ce „vina [lui] a fost ștearsă”, inima lui s-a întors imediat către bunăstarea

celorlalți. Enos a petrecut restul vieții sale invitând toți oamenii să se pocăiască și s-a „bucurat [făcând aceasta] mai presus decât de cele lumești”[11]. Pocăința ne întoarce inimile către aproapele nostru, deoarece știm că bucuria pe care o simțim este menită tuturor.

Pocăința este un proces care durează toată viața

Am un prieten care a crescut într-o familie de sfinți din zilele din urmă mai puțin activă. Când era tânăr adult, și el „și-a venit în fire” și s-a hotărât să se pregătească pentru o misiune.

A devenit un misionar excelent. În ultima zi, înainte de a se întoarce acasă, președintele de misiune l-a intervievat și i-a cerut să-și depună mărturia. El și-a depus mărturia și, după o îmbrățișare în care misionarul a avut lacrimi în ochi, președintele a spus: „Dragă vârstnic, ai putea uita sau nega tot ceea ce tocmai ai mărturisit, în decurs de câteva luni, dacă nu continui să faci, în primul rând, lucrurile care ți-au clădit mărturia.

Mai târziu, prietenul meu mi-a povestit că s-a rugat și a citit din scripturi în fiecare zi de când s-a întors din misiune. Faptul că, în mod constant, a fost „[hrănit] de cuvântul cel bun al lui Dumnezeu” l-a păstrat „pe calea cea bună”[12].

Voi, care vă pregătiți pentru misiuni cu timp deplin și voi, care v-ați întors, fiți atenți! Nu este suficient doar să dobândiți o mărturie, trebuie să o mențineți și să o întăriți. Fiecare misionar știe că, dacă vă opriți din a pedala când sunteți pe bicicletă, veți cădea și, dacă vă opriți să hrăniți mărturia voastră, ea va slăbi. Acest principiu se aplică și pocăinței – ea este un proces care durează toată viața, nu o experiență pe care o avem o dată în viață.

Tuturor celor care caută iertare – tineri, tineri adulți necăsătoriți, părinți, bunici, și da, chiar străbunici – vă adresez invitația să veniți acasă. Acum este vremea să începeți. Nu amânați ziua pocăinței dumneavoastră.[13]

Apoi, odată ce ați luat acea decizie, continuați să urmați calea. Tatăl nostru așteaptă, având o dorință arzătoare de a vă primi. Brațele Lui sunt întinse către dumneavoastră „cât este ziua de lungă”[14]. Răsplata merită efortul.

Amintiți-vă cuvintele lui Nefi: „Trebuie să înaintați cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii. Prin urmare, dacă înaintați ospătându-vă din cuvântul lui Hristos și înduraţi până la sfârșit, iată, astfel a spus Tatăl: «Voi veți avea viață veșnică»”[15].

Uneori, călătoria va părea lungă – la urma urmei, este călătoria către viața eternă. Dar, poate fi o călătorie plăcută, dacă o urmăm având credință în Isus Hristos și speranță în ispășirea Sa. Depun mărturie că, în momentul în care începem procesul pocăinței, noi invităm puterea de mântuire a Salvatorului în viața noastră. Acea putere ne va face să fim fermi în pocăința noastră, ne va lărgi perspectiva și ne va întări hotărârea să înaintăm, pas cu pas, până în ziua glorioasă când, în cele din urmă, ne vom întoarce în căminul nostru ceresc și-L vom auzi pe Tatăl nostru din Ceruri spunând: „Bine”[16]. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Romani 3:23.
2. Vezi Alma 41:10.
3. D. Todd Christofferson, „Darul divin al pocăinței”, *Liahona,* nov. 2011, p. 38.
4. Dale G. Renlund, „Pocăința: o alegere fericită”, *Liahona,* nov. 2016, p. 122.
5. Doctrină și legăminte 20:77.
6. Vezi Luca 15:11–32.
7. Alma 5:12.
8. 1 Nefi 8:28.
9. 2 Nefi 31:19, 20.
10. David A. Bednar, „Ispășirea și călătoria prin viața muritoare,” *Liahona,* apr. 2012, p.14.
11. Vezi Enos 1.
12. Moroni 6:4.
13. Vezi Alma 13:27.
14. Iacov 6:4.
15. 2 Nefi 31:20.
16. Matei 25:21.

Vârstnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Eternitatea în fiecare zi

Umilința privind cine suntem și scopul lui Dumnezeu în ceea ce ne privește sunt esențiale.

De când am slujit în Misiunea Britanică pe când am fost tânăr, a început să-mi placă umorul britanic. Uneori, este caracterizat de o abordare autocritică, modestă, umilă a vieții. Un exemplu al acestui lucru este modul în care este descrisă vara. Verile britanice sunt relativ scurte și imprevizibile. O scriitoare a spus, într-un mod discret: „Îndrăgesc vara britanică; este *ziua* mea preferată din an”[1]. Un personaj preferat de-al meu, de desene animate, a fost prezentat în patul său, trezindu-se în orele târzii ale dimineții și spunându-le câinilor săi: „Vai! Cred că noi am dormit prea mult și am ratat vara”[2].

Există o analogie între acest umor și viața noastră pe acest pământ frumos. Scripturile ne spun, în mod clar, că prețioasa noastră existență muritoare este un timp foarte scurt. S-ar putea spune că, din perspectiva eternității, timpul nostru pe pământ este la fel de efemer precum vara britanică.[3]

Uneori, scopul omului și însăși existența sunt descrise, de asemenea, în termeni foarte umili. Profetul Moise a fost crescut într-un mediu pe care unii l-ar numi astăzi privilegiat. În Perla de mare preț, s-a consemnat că Domnul, pregătindu-l pe Moise pentru însărcinarea sa ca profet, i-a făcut o prezentare generală a lumii și a tuturor copiilor oamenilor care sunt și care au fost creați.[4] Reacția lui Moise, oarecum surprinzătoare, a fost: „Acum… știu că omul nu este nimic, lucru pe care niciodată nu mi l-am închipuit”[5].

După aceea, Dumnezeu, răspunzând oricărui gând al lui Moise că omul este lipsit de importanță, a făcut cunoscut adevăratul Său scop: „Pentru că, iată, aceasta este lucrarea Mea și slava Mea – să realizez nemurirea și viața veșnică a omului”[6].

Toți suntem egali în fața lui Dumnezeu. Doctrina Sa este clară. În Cartea lui Mormon, citim: „Toți sunt egali în fața lui Dumnezeu”, „negri și albi, sclavi și liberi, bărbați și femei”[7]. Așadar, toți sunt invitați să vină la Domnul.[8]

Oricine pretinde că este superior în planul Tatălui datorită caracteristicilor precum rasă, sex, naționalitate, limbă sau situație economică greșește din punct de vedere moral și nu înțelege adevăratul scop al Domnului pentru toți copiii Tatălui nostru.[9]

Din nefericire, în zilele noastre, în aproape fiecare segment al societății, observăm cum importanța de sine și aroganța sunt etalate, iar umilința și responsabilitatea în fața lui Dumnezeu sunt denigrate. Cea mai mare parte a societății este în derivă și nu înțelege de ce suntem pe acest pământ. Adevărata umilință, esențială în vederea îndeplinirii scopului Domnului în ceea ce ne privește, este foarte rar vizibilă.[10]

Este important să înțelegem amploarea umilinței, neprihănirii, caracterului și inteligenței lui Hristos așa cum sunt exemplificate în scripturi. Este o nesăbuință să subestimăm necesitatea eforturilor continue zilnice de a dobândi aceste calități și atribute asemănătoare celor ale lui Hristos, în mod deosebit umilința.[11]

Scripturile ne spun, în mod clar, că, deși este relativ scurtă, această viață este incredibil de importantă. Amulec,

care a fost colegul misionar al lui Alma, din Cartea lui Mormon, a spus: „Această viață este pentru oameni timpul în care să se pregătească să-L întâlnească pe Dumnezeu; da, iată, ziua acestei vieți este ziua în care oamenii trebuie să-și facă muncile lor”[12]. Nu dorim, asemenea personajului meu de desene animate, să trecem dormind prin această viață.

Exemplul de umilință și sacrificiu dat de Salvator întregii omeniri este cel mai profund eveniment din istorie. Salvatorul, în calitate de membru al Dumnezeirii, a fost dornic să vină pe pământ pentru a fi un bebeluș smerit și pentru a începe o existență care includea faptul de a-i învăța și vindeca pe frații și surorile Sale și, în final, de a suferi durere indescriptibilă în Ghetsimani și pe cruce pentru a desăvârși ispășirea Sa. Acest act de dragoste și umilință din partea lui Hristos este cunoscut drept coborârea Sa de bunăvoie.[13] El a făcut aceasta pentru fiecare bărbat și femeie pe care Dumnezeu i-a creat sau îi va crea.

Tatăl nostru Ceresc nu dorește ca ai Săi copii să fie descurajați sau să renunțe la eforturile lor privind gloria celestială. Când medităm, cu adevărat, la Dumnezeu Tatăl și la Hristos Fiul, la cine sunt Ei și la ce au făcut Ei pentru noi, ajungem să fim plini de pioșenie, venerație, recunoștință și umilință.

Umilința este esențială pentru a-L ajuta pe Domnul să întemeieze Biserica Sa

Alma a adresat în zilele sale o întrebare care este pertinentă și astăzi: „Dacă voi ați simțit o schimbare în inima voastră și dacă ați simțit dorința să cântați cântecul iubirii mântuitoare, vreau să vă întreb, puteți să simțiți astfel acum?”[14]. Alma a continuat: „Puteți voi să spuneți… dacă ați fi chemați să muriți chiar acum, că ați fost destul de umili?”[15].

De fiecare dată când citesc despre cum Alma a renunțat la rolul său de conducător al națiunii pentru a propovădui cuvântul lui Dumnezeu[16], sunt impresionat. În mod clar, Alma a avut o mărturie profundă despre Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos și s-a simțit complet răspunzător, fără rezerve, înaintea Lor. El a avut prioritățile corecte și umilința de a renunța la statut și funcție, deoarece și-a dat seama că faptul de a-I sluji Domnului era mai important.

Faptul de a avea suficientă umilință în viața noastră pentru a ajuta la întemeierea Bisericii este deosebit de prețios. Un exemplu din istoria Bisericii ne ajută să înțelegem mai bine. În luna iunie a anului 1837, profetul Joseph, în timp ce se afla în Templul Kirtland, a primit inspirația de a-l chema pe apostolul Heber C. Kimball să ducă Evanghelia lui Isus Hristos în „Anglia… și să deschidă ușa salvării pentru acea națiune”[17]. Apostolul Orson Hyde și alți câțiva au fost desemnați să-l însoțească. Răspunsul vârstnicului Kimball a fost remarcabil. „Ideea de a fi desemnat pentru o misiune atât de importantă aproape că mă copleșise… [Eu] aproape că am cedat sub povara care-mi fusese pusă pe umeri.”[18] Cu toate acestea, el și-a îndeplinit misiunea dovedind credință, devotament și umilință absolute.

Uneori, umilința înseamnă să acceptăm chemări când nu ne simțim potriviți. Uneori, umilința înseamnă să slujim cu credință când ne simțim pregătiți pentru o însărcinare mai importantă. Conducători umili ne-au învățat, prin cuvinte și exemplu, că nu contează unde slujim, ci cu câtă credință slujim.[19] Uneori, umilința înseamnă să trecem peste sentimente rănite când simțim că am fost nedreptățiți de conducători sau de către alții.

În data de 23 iulie 1837, profetul Joseph s-a întâlnit cu vârstnicul Thomas B. Marsh, președintele Cvorumului Celor Doisprezece. Vârstnicul Marsh părea frustrat de faptul că profetul chemase doi membri ai cvorumului său să se ducă în Anglia fără să-l consulte. Când Joseph s-a întâlnit cu vârstnicul Marsh, toate sentimentele rănite au fost lăsate deoparte, iar profetul a primit o revelație remarcabilă. Astăzi, ea este a 112-a secțiune din Doctrină și legăminte.[20] Conține îndrumarea remarcabilă din cer despre umilință și munca misionară. Versetul 10 afirmă: „Fii *umil*; și Domnul, Dumnezeul tău, te va conduce de mână și îți va răspunde la rugăciunile tale”[21].

Această revelație a fost primită în exact aceeași zi în care vârstnicii Kimball, Hyde și John Goodson, plini de umilință, făceau cunoscută restaurarea Evangheliei lui Isus Hristos în capela Vauxhall din Preston, Anglia.[22] Aceasta era prima dată când misionarii făceau cunoscută Evanghelia restaurată în afara Americii de Nord în această dispensație. Efortul lor misionar a dus aproape imediat la botezuri de convertiți și la numeroși membri credincioși.[23]

În alte părți ale acestei revelații, este îndrumată munca misionară din zilele noastre. În parte, în ele se spune: „Toți pe care îi veți trimite în numele Meu… vor avea puterea să deschidă ușa împărăției Mele oricărei națiuni… în măsura în care se vor *umili* înaintea Mea și rămân în cuvântul Meu și ascultă glasul Spiritului Meu”[24].

Umilința care a fost forța motrice a acestui incredibil efort misionar I-a permis Domnului să întemeieze Biserica Sa într-un mod remarcabil.

Din fericire, vedem continuu acest lucru, astăzi, în Biserică. Membrii, inclusiv generația care se ridică, își oferă timpul și își întrerup procesul educațional și serviciul pentru a sluji în misiune. Mulți membri mai în vârstă își lasă locurile de muncă și fac alte sacrificii pentru a-I sluji lui Dumnezeu în orice calitate sunt chemați. Nu permitem lucrurilor personale să ne distragă sau să ne abată de la realizarea scopurilor Sale.[25] Slujirea în cadrul Bisericii necesită umilință. În rolul în care suntem chemați, slujim umili cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată tăria noastră. Indiferent de nivelul din cadrul Bisericii, este important să înțelegem însușirea asemănătoare celei a lui Hristos numită umilință.

Umilința zilnică este esențială pentru a ajuta oamenii să se pregătească să-L întâlnească pe Dumnezeu

Obiectivul de a-L onora pe Domnul și de a ne supune voinței Sale[26] nu mai este atât de prețuit în societatea de astăzi cum a fost în trecut. Unii conducători creștini de alte credințe cred că trăim într-o lume post-creștină.[27]

Generații la rând, virtutea, cu origine religioasă, numită umilință și virtuțile civice numite decență și modestie au fost standardul predominant.

În lumea de astăzi, se pune din ce în ce mai mult accent pe mândrie, preamărire de sine și pe așa numita „autenticitate" care, uneori, duce la lipsa adevăratei umilințe. Unii sugerează că valorile morale pentru fericirea de astăzi sună astfel: „Fii real, fii puternic, fii productiv – și, cel mai important, nu te bizui pe alți oameni… căci soarta ta este… în propriile mâini"[28].

Scripturile susțin o abordare diferită. Ele sugerează că trebuie să fim ucenici adevărați ai lui Isus Hristos. Aceasta implică faptul de a dobândi un sentiment puternic de responsabilitate înaintea lui Dumnezeu și o abordare umilă în viață. Regele Beniamin ne-a învățat că omul prin firea lui este un dușman al lui Dumnezeu și a susținut că trebuie să ne supunem „chemărilor Spiritului Sfânt". Printre alte lucruri, el a explicat că aceasta implică faptul de a deveni „[ascultători, blânzi, umili, răbdători și plini de dragoste]"[29].

Unii folosesc greșit cuvântul *autenticitate*, dându-i sensul de celebrare a omului firesc și a calităților care sunt opusul umilinței, bunătății, milei, iertării și politeții. Ne putem celebra unicitatea în rolul nostru de copii ai lui Dumnezeu fără să folosim autenticitatea ca scuză pentru comportamentul diferit de cel al lui Hristos.

În eforturile noastre de a fi umili, Internetul din zilele noastre aduce cu sine provocări legate de evitarea mândriei. Două dintre exemple sunt abordarea unei îngăduințe prea mari de sine de tipul „uită-te la mine" și atacarea altora prin comentarii denigratoare și pline de mânie pe rețelele de socializare. Încă un exemplu este „falsa modestie". Este definită ca „o afirmație [sau poză] aparent modestă sau autocritică, al cărei scop real este de a atrage atenția asupra ceva de care acea persoană este mândră"[30]. Profeții au avertizat mereu cu privire la mândrie atrăgând atenția asupra lucrurilor deșarte ale lumii.[31]

Deteriorarea răspândită a comunicării politicoase este, de asemenea, o îngrijorare. Principiul etern numit libertatea de a alege implică faptul de a respecta multe alegeri cu care nu suntem de acord. Neînțelegerile și certurile încalcă acum des „limitele bunului simț"[32]. Avem nevoie de mai multă decență și umilință.

Alma ne avertizează cu privire la faptul de a fi „îngâmfați în mândria inimilor [noastre]", la „credința că [suntem] mai buni decât alții" și la faptul de a-i persecuta pe cei umili care „merg după ordinul sfânt al lui Dumnezeu"[33].

Am găsit o bunătate sinceră printre oamenii de toate credințele care sunt umili și se simt responsabili înaintea lui Dumnezeu. Mulți dintre ei urmează învățăturile lui Mica, profetul din Vechiul Testament, care a spus: „Ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?"[34].

Când suntem cu adevărat umili, ne rugăm pentru iertare și îi iertăm pe alții. După cum citim în Mosia, Alma ne-a învățat că, pe cât de des ne pocăim, pe atât de des Domnul ne va ierta greșelile.[35] Pe de altă parte, așa cum ni se arată în rugăciunea Domnului[36], când nu iertăm greșelile altora, aducem condamnarea asupra noastră.[37] Datorită ispășirii lui Isus Hristos, prin pocăință, păcatele ne sunt iertate. Când nu-i iertăm pe cei care ne greșesc, noi, de fapt, respingem ispășirea Salvatorului. Resentimentele, refuzul de a ierta și refuzul de a ne aborda relația, cu umilință, într-un mod asemănător celui al lui Hristos aduc, într-adevăr, condamnarea asupra noastră. Resentimentul este otrăvitor pentru sufletul nostru.[38]

Permiteți-mi, de asemenea, să avertizez despre orice formă de aroganță. Domnul, prin profetul Moroni, îi pune în antiteză pe cel arogant și pe cel

umil: „Nebunii își bat joc, dar ei se vor căi; iar harul Meu este destul pentru cei slabi”. Domnul a mai spus: „Eu le dau oamenilor slăbiciune pentru ca ei să fie *umili;* iar harul Meu este destul pentru toți oamenii care se *umilesc* în fața Mea; căci dacă ei se *umilesc* în fața Mea și au credință în Mine, atunci Eu voi face ca lucrurile slabe să devină puternice pentru ei”[39].

Umilința include, de asemenea, faptul de a fi recunoscători pentru numeroasele noastre binecuvântări și pentru ajutorul divin. Umilința nu este o anumită mare realizare ușor de identificat sau nici măcar faptul de a birui o anumită provocare mare. Este un semn al tăriei spirituale. Este faptul de a avea încrederea tăcută că, zi după zi și clipă după clipă, ne putem bizui pe Domnul, Îi putem sluji și putem îndeplini scopurile Sale. Mă rog ca, în această lume pusă pe ceartă, să căutăm continuu, în fiecare zi, adevărata umilință. Într-o poezie preferată se spune:

Testul măreției este calea
Prin care trăim în fiecare zi eternitatea.[40]

Depun mărturie certă despre Salvator și ispășirea Sa și despre importanța uriașă a faptului de a-I sluji cu umilință în fiecare zi. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Kathy Lette, în „Town and Country Notebook”, redactată de Victoria Marston, *Country Life,* 7 iunie 2017, p. 32; subliniere adăugată.
2. Annie Tempest, „Tottering-by-Gently”, *Country Life,* 3 oct. 2012, p. 128.
3. Vezi Psalmii 90:4. Indiferent dacă este scurtă sau lungă în ceea ce privește anii pe pământ, această perioadă a vieții este foarte scurtă din perspectiva eternității. „Totul este ca o singură zi pentru Dumnezeu, iar timpul este măsurat numai pentru oameni.” (Alma 40:8) Apostolul Petru a spus: „Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi” (2 Petru 3:8).
4. Vezi Moise 1:6-9. Acesta este Hristos vorbind prin învestitură divină de autoritate (vezi *Învățături ale președinților Bisericii: Joseph Fielding Smith* [2013], p. 49, nota de subsol 11).
5. Moise 1:10.
6. Moise 1:39.
7. 2 Nefi 26:33; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 1:34–35; 38:16; Declarația oficială 2.
8. Doctrină și legăminte 20:37 începe cu: „Toți cei care se umilesc înaintea lui Dumnezeu”. Apoi, stabilește cerințele pentru botez. Vezi, de asemenea, Matei 11:28.
9. Vezi Doctrină și legăminte 20:37.
10. Știm că, dacă nu ne pocăim, nu primim rânduielile și nu urmăm calea legământului care ne pregătește pentru eternitate, „[vine] noaptea întunecimii, în care nicio muncă nu poate fi înfăptuită” (Alma 34:33).
11. Vezi 3 Nefi 27:27.
12. Alma 34:32.
13. Vezi 1 Nefi 11:26–33; 2 Nefi 9:53; Iacov 4:7; Doctrină și legăminte 122:8.
14. Alma 5:26.
15. Alma 5:27.
16. Vezi Alma 4:19.
17. Joseph Smith, în Heber C. Kimball, „History of Heber Chase Kimball by His Own Dictation”, aprox. 1842–1856, Heber C. Kimball Papers, p. 54, Biblioteca de Istorie a Bisericii; vezi, de asemenea, Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball, an Apostle; the Father and Founder of the British Mission* (1888), p. 116.
18. Heber C. Kimball, „History of Heber Chase Kimball by His Own Dictation”, p. 54; vezi, de asemenea, Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball,* p. 116.
19. Președintele J. Reuben Clark jr. ne-a învățat: „În slujba Domnului, nu contează în ce chemare slujești, ci felul în care slujești. În Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, o persoană acceptă chemarea în care este chemată, chemare pe care nici nu o solicită, nici nu o refuză” (în Conference Report, apr. 1951, p. 154).
20. Vezi *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838,* redactată de Brent M. Rogers și alții (2017), p. 412–417. Vilate Kimball a scris într-o scrisoare către soțul ei, Heber C. Kimball, că ea a copiat revelația din „cartea vârstnicului Marsh, așa cum el a scris-o din gura lui Joseph” (Vilate Murray Kimball către Heber C. Kimball, 6 sept. 1837, în *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838,* p. 412).
21. Doctrină și legăminte 112:10; subliniere adăugată.
22. Vezi Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball,* p. 136–137.
23. Vezi Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball,* p. 149.
24. Doctrină și legăminte 112:21–22; subliniere adăugată.
25. „Deși nu cerem să fim eliberați dintr-o chemare, este în regulă, dacă circumstanțele ni se schimbă, să ne sfătuim cu cei care ne-au dat chemarea și, apoi, să-i lăsăm pe ei să ia hotărârea” (Boyd K. Packer, „Called to Serve”, *Ensign,* nov. 1997, p. 8).
26. Vezi „Umilință”, în capitolul 6 din *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 127.
27. Vezi Charles J. Chaput, *Strangers in a Strange Land* (2017), p. 14–15; vezi, de asemenea, *The Benedict Option* (2017).
28. Carl Cederstrom, „The Dangers of Happiness”, *New York Times,* 19 iulie 2015, p. SR8.
29. Mosia 3:19.
30. *English Oxford Living Dictionaries,* „humblebrag”, oxforddictionaries.com.
31. În anumite moduri, aceasta este similară cu descrierea din cartea lui Alma despre cei care au dobândit „[lucruri] prețioase de tot felul pe care le căpătaseră prin hărnicia lor… [însă] s-au înălțat în mândrie în propriii lor ochi” (Alma 4:6). S-a remarcat faptul că „falsa modestie” este tot lăudăroșenie.
32. David Brooks, „Finding a Way to Roll Back Fanaticism”, *New York Times,* 15 aug. 2017, p. A23.
33. Alma 5:53, 54.
34. Mica 6:8.
35. Vezi Mosia 26:30.
36. Vezi Matei 6:12, 15.
37. Vezi Mosia 26:31.
38. Nelson Mandela a spus: „Resentimentul este ca și cum ai bea otravă și, apoi, ai spera să-i ucidă pe dușmanii tăi” (în Jessica Durando, „15 of Nelson Mandela’s Best Quotes”, *USA Today,* 5 dec. 2013, usatoday.com).
39. Eter 12:26, 27; subliniere adăugată.
40. Edmund Vance Cooke, „The Eternal Everyday”, *Impertinent Poems* (1907), p. 21.

Vârstnicul Ronald A. Rasband
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Prin plan divin

Mâna Domnului vă îndrumă. Prin „plan divin", El este în detaliile mărunte din viața dumneavoastră, precum și în evenimentele majore.

Dragi frați și dragi surori, în timp ce stau aici, la această inspirată conferință generală mondială și simt puterea și spiritul dumneavoastră, este imposibil să nu mă gândesc la cuvintele apostolului Petru: „[Doamne] este bine să fim aici"[1].

Nu exact la fel a spus Alma după ce a predicat poporului în Amoniha. Alma a părăsit orașul din cauza ticăloșiei oamenilor. Curând, un înger i s-a înfățișat lui Alma și l-a chemat să se „[întoarcă] în orașul Amoniha și să [predice] din nou oamenilor orașului"[2].

Alma s-a întors „în grabă", intrând „în oraș printr-un loc diferit"[3].

„Și pe când intra în oraș, era flămând și a spus unui om: «Vrei să-i dai ceva să mănânce unui umil slujitor al lui Dumnezeu»?

Și omul i-a răspuns: «Eu sunt nefit și știu că ești un profet sfânt al lui Dumnezeu, că tu ești omul căruia un înger i-a spus într-o viziune: Tu vei primi»"[4].

Omul era Amulec.

Oare chiar din întâmplare l-a întâlnit Alma pe Amulec? Nu, n-a fost o întâmplare faptul că el a intrat în oraș pe drumul care avea să-l ducă la acest om credincios care avea să devină colegul lui misionar.

Vârstnicul Neal A. Maxwell a explicat odată: „Niciunul dintre noi nu folosește, întotdeauna, din plin, ocaziile posibile (de a iubi, de a sluji și de a învăța) care ne sunt oferite de grupul nostru de prieteni. Dumneavoastră și cu mine numim aceste întâlniri dintre oameni «coincidențe». Este de înțeles că muritorii folosesc acest cuvânt, dar *coincidență* nu este un cuvânt potrivit pentru a descrie lucrările unui Dumnezeu atotștiutor. El nu face lucrurile prin «coincidență» ci … prin «plan divin»"[5].

Viețile noastre sunt ca o tablă de șah și Domnul ne mută dintr-un loc în altul – dacă suntem receptivi la îndemnurile spirituale. Uitându-ne în trecut, putem vedea mâna Sa în viața noastră.

Putem vedea cum are loc o asemenea intervenție cerească în momentul în care Nefi se întoarce să obțină plăcile de la Laban. El „[a] fost condus de Spirit, neștiind dinainte lucrurile pe care trebuia să le [facă]"[6]. Curând, Laban a fost în fața lui, aproape inconștient din cauza băuturii, și Nefi l-a ucis, a luat plăcile și a fugit înapoi la frații lui. A fost norocos și chiar din întâmplare l-a întâlnit pe Laban? Sau a fost prin „plan divin"?

În Biserică și în Evanghelie, se desfășoară evenimente importante care duc mai departe împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Ele nu au loc din întâmplare, ci prin planul lui Dumnezeu. El, care a creat această lume, poate liniști mările prin cuvântul Său și îi poate îndruma pe Alma și Amulec și pe Nefi și Laban să fie la locul potrivit și exact în momentul potrivit.

În mod asemănător, în viața fiecăruia dintre noi au loc evenimente și asocieri care duc mai departe lucrarea lui Dumnezeu pe pământ.

Vârstnicul drag Joseph B. Wirthlin și-a amintit că, odată, președintele Thomas S. Monson i-a spus: „Există o mână care ne îndrumă mai presus de toate lucrurile. Deseori, când se petrec lucruri, nu este din întâmplare. Într-o zi, când ne uităm în urmă la lucrurile pe care le-am considerat, la timpul respectiv, coincidențe în viața noastră, ne dăm seama că, probabil, ele nu au fost deloc coincidențe"[7].

De cele mai multe ori, faptele noastre bune sunt cunoscute doar de câțiva. Totuși, ele sunt consemnate în cer. Într-o zi, vom sta ca martori ai întregului nostru devotament față de faptele dreptății. Nicio încercare sau calamitate nu poate să distrugă planul fericirii întocmit de Dumnezeu. Într-adevăr, prin "plan divin", „dimineața [vine] veselia"[8]. „Eu am venit pe lume pentru ca să îndeplinesc voinţa Tatălui Meu, căci Tatăl Meu

M-a trimis pe Mine”[9], a spus Isus. Dragi frați și surori, noi trebuie să facem, de asemenea, voința Tatălui.

Din experiențele pe care le-am avut de-a lungul călătoriei vieții mele, știu că Domnul ne va muta pe acea aparentă tablă de șah pentru a realiza lucrarea Sa. Ceea ce pare că are loc din întâmplare, este, de fapt, supravegheat de un Tată iubitor din Cer, care poate număra perii din fiecare cap.[10] Nici măcar o vrabie nu cade pe pământ fără ca Tatăl nostru să observe.[11] Influența Domnului poate fi văzută în micile detalii ale vieții noastre și acele evenimente și ocazii au loc pentru a ne pregăti să înălțăm familiile noastre și pe alții, pe măsură ce clădim împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Amintiți-vă, ce i-a spus Domnul lui Avraam: „Numele Meu este Iehova și Eu știu de la început sfârșitul; de aceea, mâna Mea va fi asupra voastră”[12].

Domnul m-a trimis într-un cămin cu părinți iubitori. Potrivit standardelor lumii, ei erau oameni foarte obișnuiți; tatăl meu, un om credincios, a fost șofer de camion; mama mea blândă a fost casnică. Domnul m-a ajutat să-mi găsesc soția iubită, Melanie; El a îndemnat un om de afaceri, care mi-a devenit prieten drag, să-mi ofere un loc de muncă. Domnul m-a chemat să slujesc în misiune atât când eram tânăr băiat, cât și ca președinte de misiune; El m-a chemat în Cvorumul celor Șaptezeci și acum m-a chemat în calitate de apostol. Privind înapoi, îmi dau seama că eu nu am planificat niciuna dintre aceste mutări; Domnul a făcut-o, în același mod în care planifică mutări importante pentru dumneavoastră și pentru cei pe care îi iubiți.

Ce ar trebui să căutați în viața dumneavoastră? Care sunt miracolele care vă amintesc că El este aproape și spune: „Sunt aici”? Gândiți-vă la acele momente, unele fiind zilnice, în care Domnul a acționat în viața dumneavoastră – și a acționat apoi din nou. Prețuiți-le ca momente în care Domnul a arătat încredere în dumneavoastră și în alegerile pe care le-ați făcut. Dar permiteți-I să facă din dumneavoastră o persoană mai însemnată decât aceea pe care ați putea să o faceți singur. Prețuiți implicarea Sa. Uneori, ne gândim că schimbările făcute din planurile noastre sunt greșeli făcute în călătoria noastră. Gândiți-vă la ele mai mult ca la primii pași făcuți pentru a fi „în lucrarea Domnului”[13].

În urmă cu câteva luni, nepoata noastră s-a alăturat unui grup de tineri care urma să facă turul câtorva locuri importante pentru istoria Bisericii. Itinerariul final menționa că ea avea să treacă exact prin zona în care fratele ei misionar, nepotul nostru, slujea. Nepoata noastră nu avut intenția de a-l vedea pe fratele ei care era în misiune. Totuși, când autobuzul a intrat în orașul în care slujea fratele ei, doi misionari au putut fi văzuți mergând pe stradă. Unul dintre misionari era fratele ei.

Nerăbdarea i-a cuprins pe tinerii din autobuz când l-au rugat pe șofer să oprească pentru ca ea să-și poată saluta fratele. În mai puțin de un minut, după lacrimi și cuvinte plăcute, fratele ei era înapoi pe drumul său pentru a-și îndeplini îndatoririle misionare. Am aflat mai târziu că fratele ei fusese pe acea stradă mai puțin de cinci minute venind de la o întâlnire în legătură cu mașina lui.

Tatăl Ceresc ne poate pune în unele situații pentru un anumit scop. El a făcut astfel în viața mea și face astfel în viața dumneavoastră, la fel cum a făcut în viața dragilor noștri nepoți.

Fiecare dintre noi este prețios și iubit de Dumnezeu, care are grijă, care șoptește și care veghează, într-un mod unic, asupra fiecăruia dintre noi. El este infinit mai înțelept și mai puternic decât oamenii muritori. El cunoaște încercările noastre, succesele noastre și dorințele drepte ale inimilor noastre.

Cu mai mult de un an în urmă, când treceam prin Piața Templului, una dintre surorile misionare s-a apropiat de mine și a întrebat: „Vă amintiți de mine? Sunt din Florida”. Mi-a spus numele ei, sora Aida Chilan. Da, mi-aminteam de ea și familia ei. Președintele ei de țăruș, îmi sugerase să-i vizitez familia. A fost evident că noi am fost acolo pentru fiica lor, Aida, care nu fusese botezată. După vizita noastră și după mai mult de un an de predare și înfrățire, Aida a fost botezată.

După ce ne-am văzut în Piața Templului, ea mi-a scris o scrisoare. Ea spunea: „Știu din toată inima mea că Tatăl Ceresc ne cunoaște pe fiecare

dintre noi și că El continuă să ne plaseze pe unii în calea altora datorită unui motiv. Vă mulțumesc că ați fost unul dintre misionarii mei, pentru că ați avut grijă de mine și m-ați găsit acum cinci ani”[14]. Aida mi-a trimis, de asemenea, povestea convertirii ei descriind „coincidențe divine” care au avut loc în viața ei, care au condus-o la botez și confirmare, la slujirea în misiune în Piața Templului și la recenta ei căsătorie în templu.[15]

A fost o simplă coincidență faptul că președintele de țăruș ne îndrumase spre casa familiei Chilan sau că, ea și cu mine, ne-am întâlnit mai târziu în Piața Templului? Mărturia Aidei consemnează faptul că toate acestea au făcut parte din „planul divin” al lui Dumnezeu.

Lui Dumnezeu îi place să fie cu noi. Nu este o coincidență faptul că, atunci când simțiți Spiritul Său și acționați la primul îndemn, Îl simțiți așa cum v-a promis: „Eu voi merge în fața voastră. Voi fi la dreapta voastră și la stânga voastră și Spiritul Meu va fi în inima voastră și îngerii Mei în jurul vostru pentru a vă susține”[16].

Nouă, tuturor, ni se întâmplă lucruri similare în viață. Întâlnim pe cineva care ne pare cunoscut, revedem o cunoștință sau găsim că avem ceva în comun cu un străin. Când se întâmplă astfel, poate că Domnul ne amintește că toți suntem, cu adevărat, frați și surori. Suntem cu adevărat angajați în aceeași cauză – în ceea ce Joseph Smith numea „cauza lui Hristos”[17].

Acum, unde se încadrează libertatea noastră de a alege într-un „plan divin”? Noi avem de ales să-L urmăm sau nu pe Salvatorul nostru și, de asemenea, pe conducătorii aleși de El. Modelul este clar în Cartea lui Mormon când se arată cum s-au îndepărtat nefiții de Domnul. Mormon se plângea:

„Și ei au văzut… că Spiritul Domnului nu-i mai apăra; da, Acesta s-a îndepărtat de ei pentru că Spiritul Domnului nu trăiește în temple nesfințite –

De aceea, Domnul a încetat să-i mai apere pe ei prin puterea Sa miraculoasă și fără de egal, căci ei căzuseră într-o stare de necredință și de ticăloșie îngrozitoare”[18].

Nu tot ceea ce ne cere Domnul este rezultatul a cât suntem de puternici, cât suntem de credincioși sau a ceea ce știm. Gândiți-vă la Saul, pe care Domnul l-a oprit pe drumul spre Damasc. El mergea într-o direcție greșită în viața lui care nu avea nimic de-a face cu nord sau sud. Saul a fost redirecționat în mod divin. Când a fost cunoscut mai târziu ca Pavel, slujirea sa apostolică a reflectat ceea ce Domnul știa deja că el era capabil să facă, nu ceea ce pornise el să facă fiind Saul. În același mod, Domnul știe ce este capabil să facă și să devină fiecare dintre noi. Ce a propovăduit apostolul Pavel? „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați potrivit planului Său.”[19]

Când suntem drepți, binevoitori și capabili, când ne străduim să fim demni și calificați, noi progresăm în locuri în care nu ne-am imaginat niciodată că vom fi și devenim parte a „planului divin” al Tatălui Ceresc. Fiecare dintre noi are în sinea lui Divinitatea. Când Îl vedem pe Dumnezeu lucrând prin noi și cu noi, putem fi încurajați, chiar recunoscători pentru acea îndrumare. Când Tatăl nostru din Cer a spus: „Aceasta este lucrarea Mea și slava Mea – să realizez nemurirea și viața veșnică a omului”[20], El vorbea despre toți copiii Săi – și, în mod deosebit, despre dumneavoastră.

Mâna Domnului vă îndrumă. Prin „plan divin”, El este atât în detaliile mărunte din viața dumneavoastră, cât și în evenimentele majore. După cum este scris în Proverbe: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta … și El îți va netezi cărările”[21]. Depun mărturie că El vă va binecuvânta, vă va sprijini și vă va aduce pace. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Luca 9:33.
2. Alma 8:16.
3. Alma 8:18.
4. Alma 8:19–20.
5. Neal A. Maxwell, „Brim with Joy” (Adunare de devoțiune desfășurată în cadrul Universității Brigham Young, 23 ian. 1996), speeches.byu.edu.
6. 1 Nefi 4:6.
7. Joseph B. Wirthlin, „Lessons Learned in the Journey of Life”, *Liahona,* mai 2001, p. 38; dintr-o cuvântare rostită de vârstnicul Wirthlin într-o seară la gura sobei organizată de SEB la UBY, 7 nov. 1999.
8. Psalmii 30:5.
9. 3 Nefi 27:13.
10. Vezi Luca 12:7.
11. Vezi Matei 10:29.
12. Avraam 2:8.
13. Doctrină și legăminte 64:29.
14. Scrisoare de la Aida Chilan, 20 apr. 2017.
15. Scrisoare de la Aida Chilan, 30 mai 2017.
16. Doctrină și legăminte 84:88.
17. Vezi *Învățături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), 369–378.
18. Helaman 4:24–25.
19. Romani 8:28.
20. Moise 1:39.
21. Proverbele 3:5–6.

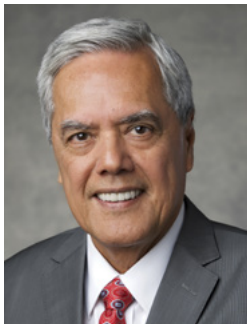

Vârstnicul O. Vincent Haleck
din Cei Șaptezeci

Inima văduvei

Să facem ceea ce este necesar ca să avem o inimă asemănătoare cu cea a văduvei, bucurându-ne cu adevărat de binecuvântările care vor acoperi „lipsurile” ce vor apărea.

Am avut marea binecuvântare de a sluji în cea mai mare parte a vieții mele de adult printre sfinții din insulele din Pacific. Credința, iubirea și sacrificiile uimitoare ale acestor sfinți devotați mă umplu de inspirație, recunoștință și bucurie. Poveștile lor seamănă cu ale dumneavoastră.

Mi-am dat seama că acești sfinți au multe în comun cu văduva pe care a observat-o Salvatorul în timp ce El „ședea jos… și Se uita cum arunca norodul bani în vistierie. Mulți, care erau bogați, aruncau mult.

A venit și o văduvă săracă, și a aruncat doi bănuți…

Atunci Isus a chemat pe ucenicii Săi și le-a zis: «Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie;

căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască”[1].

Chiar dacă cei doi bănuți erau o contribuție mică, pentru Salvator darul ei avea o valoare nespusă, pentru că a dat tot ce avea. În acel moment, Salvatorul a cunoscut-o pe deplin pe văduvă, deoarece darul ei i-a arătat ce era în inima ei. Calitatea și profunzimea iubirii și a credinței ei au fost de așa natură, încât ea a oferit știind că va primi lucrurile de care avea nevoie.

Am văzut aceeași inimă la sfinții din insulele Pacificului. Într-un mic sat, situat pe una dintre acele insule, un bărbat în vârstă și soția sa au acceptat invitația misionarilor de a-L întreba, cu sinceritate, pe Domnul dacă lecțiile care le erau predate erau adevărate. În acest proces, ei au luat în considerare și consecințele angajamentelor pe care trebuiau să le facă în cazul în care răspunsul pe care urmau să-l primească ar duce la acceptarea Evangheliei restaurate. Ei au postit și s-au rugat ca să afle dacă Biserica și Cartea lui Mormon sunt adevărate. Răspunsul la rugăciunile lor a venit sub forma unei afirmații plăcute, dar clare: „Da! Sunt adevărate!”.

După ce au primit acest răspuns, au ales să fie botezați. Aceasta nu a fost o alegere fără sacrificii personale. Decizia luată, de a fi botezați, a fost plătită scump. Ei și-au pierdut locul de muncă, au renunțat la poziția socială, prietenii importante au încetat și au pierdut sprijinul, dragostea și respectul familiei. Acum merg la Biserică în fiecare duminică, schimbând priviri ciudate cu prietenii și vecinii care merg în direcția opusă.

În aceste circumstanțe dificile, acest frate bun a fost întrebat cum se simte în legătură cu decizia lor de a se fi alăturat Bisericii. Răspunsul său simplu și de neclintit a fost: „Este adevărată, nu-i așa? Alegerea noastră a fost clară”.

Acești doi sfinți recent convertiți aveau cu adevărat o inimă asemănătoare cu cea a văduvei. Ei, asemenea văduvei, au dăruit tot ce aveau, oferind cu bună știință din puținul pe care-l aveau. Ca urmare a inimii lor credincioase și a credinței neîncetate în timpul acelor vremuri grele, poverile lor au fost ușurate. Ei au fost ajutați și înconjurați de membri ai Bisericii care i-au sprijinit și le-au slujit și au fost întăriți personal prin slujirea lor în chemările din Biserică.

După ce ei au dat „tot” ce aveau, cea mai fericită zi a fost ziua în care ei au fost pecetluiți în templu ca familie eternă. Așa cum El a făcut și cu acei convertiți aflați sub conducerea lui Alma, „Domnul i-a întărit pe ei pentru ca să-și poată purta poverile cu ușurință, iar ei s-au supus cu bucurie și cu răbdare voinței Domnului”[2]. Acest cuplu minunat a arătat că au o inimă asemănătoare cu cea a văduvei.

Vreau să vă vorbesc despre o altă experiență în care cineva a arătat că are o inima asemănătoare cu cea a văduvei. În Samoa, lucrăm alături de consiliile satului pentru a li se permite misionarilor să predice Evanghelia. Cu câțiva ani în urmă, am avut o conversație cu căpetenia unui sat în care misionarilor le fusese interzis să predice Evanghelia timp de mulți ani. Am discutat cu căpetenia la scurt timp după ce el a oferit Bisericii accesul în sat, permițând misionarilor noștri să le predice celor interesați să învețe despre Evanghelie și despre doctrinele sale.

Așteptând atâția ani ca această schimbare miraculoasă să aibă loc, eram curios să aflu ce s-a întâmplat de a determinat căpetenia să ia această decizie. Am întrebat căpetenia despre acest lucru și el mi-a răspuns: „Un om poate trăi în întuneric o perioadă, dar va veni o vreme când va dori să vină la lumină”.

Căpetenia supremă, oferind accesul misionarilor în sat, a demonstrat că avea o inimă asemănătoare cu a văduvei – o inimă care se înmoaie când se ivesc căldura și lumina adevărului. Acest conducător era dispus să renunțe la ani de tradiție, să se confrunte cu multă opoziție și să rămână ferm pentru ca alții să fie binecuvântați. Acesta a fost un conducător a cărui inimă s-a concentrat mai degrabă pe bunăstarea și fericirea poporului său, decât pe considerente de tradiție, cultură și putere personală. El a respins acele preocupări în favoarea a ceea ce ne-a învățat președintele Thomas S. Monson: „Când urmăm exemplul Salvatorului, avem ocazia să fim o lumină în viețile altora”[3].

În cele din urmă, permiteți-mi să vă împărtășesc încă o experiență avută de sfinții din insulele din Pacific, care va rămâne adânc întipărită în inima mea. Acum câțiva ani, eram un tânăr consilier al unui episcop dintr-o nouă episcopie din Samoa americană. Episcopia era alcătuită din 99 de membri, aceștia erau fermieri care abia produceau suficient pentru nevoile lor, muncitori la fabrica de conserve, angajați ai guvernului și familiile lor. Când prima președinție a anunțat în 1977 că va fi construit un templu în Samoa, cu toții am fost bucuroși și recunoscători. Pentru a merge din Samoa americană la templu, la acea vreme, trebuia să călătorești fie în Hawaii, fie în Noua Zeelandă. Aceasta era o călătorie costisitoare, inaccesibilă multor membri credincioși ai Bisericii.

În această perioadă, membrii au fost încurajați să facă donații pentru a ajuta la construirea templelor. În acest sens, episcopatul nostru a rugat membrii episcopiei să se gândească, rugându-se, la ceea ce puteau oferi. S-a stabilit o dată la care familiile să se adune pentru a-și oferi donațiile. Mai târziu, când acele donații au fost deschise în particular, episcopatul nostru a fost impresionat și mișcat de credința și generozitatea membrilor noștri minunați din episcopie.

Cunoscând fiecare familie în parte și circumstanțele lor, am avut un sentiment profund și trainic de admirație, respect și smerenie. Aceștia erau, la propriu și la figurat, bănuții văduvei din zilele noastre, oferiți, în mod liber, din „lipsa” lor, și cu bucurie, pentru binecuvântarea promisă, construcția unui templu sfânt al Domnului în Samoa. Aceste familii au consacrat tot ce au putut Domnului, având credință că vor primi acea binecuvântare. Darul lor a arătat că inimile lor erau asemenea celei a văduvei. Toți cei care au oferit au făcut-o cu bunăvoință și bucurie pentru că, asemenea văduvei, puteau vedea cu ochiul credinței binecuvântările mărețe promise familiilor lor și tuturor oamenilor din Samoa și Samoa Americană și generațiilor viitoare. Știu că darurile lor consacrate, bănuții văduvei, au fost cunoscute și acceptate de Domnul.

Inima văduvei care a dat doi bănuți este o inimă care va da totul făcând sacrificii, rezistând greutăților, persecuției și respingerii și trecând prin încercări de tot felul. Inima văduvei este o inimă care înțelege, simte și cunoaște lumina adevărului și va da orice să accepte acel adevăr. De asemenea, îi ajută pe alții să vadă aceeași lumină și să ajungă la aceeași măsură a fericirii și bucuriei veșnice. În cele din urmă, inima văduvei este definită de dorința de a da totul pentru construirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Să ne unim ca sfinți din întreaga lume pentru a face ceea ce este necesar

ca să avem o inimă asemănătoare cu cea a văduvei, bucurându-ne cu adevărat de binecuvântările care vor acoperi „lipsurile” ce vor apărea. Rugăciunea mea pentru fiecare dintre noi este ca noi să avem o inimă care să ne poarte toate poverile, să facă sacrificiile necesare și să aibă voința de a face și de a oferi. Vă promit că Domnul nu vă va lăsa să duceți lipsă. Inima văduvei este plină de recunoștință pentru că Salvatorul este un „Om al durerii și obișnuit cu suferința”[4], astfel încât să nu fim nevoiți să gustăm din „cupa amară”.[5] În pofida slăbiciunilor și greșelilor noastre și din cauza lor, El continuă să-Și întindă mâinile, care au fost străpunse de dragul nostru. El ne va ridica dacă suntem dispuși să venim spre lumina Evangheliei Sale, să Îl îmbrățișăm și să-L lăsăm să Se îngrijească de „lipsurile” noastre.

Mărturisesc despre marea dragoste pe care o putem împărtăși ca ucenici și discipoli ai Domnului Isus Hristos. Îl iubesc și îl susțin pe președintele Thomas S. Monson ca profet al lui Dumnezeu pe pământ. Cartea lui Mormon este o altă mărturie a lui Isus Hristos pentru lume și vă invit pe toți să o citiți și să-i descoperiți mesajul pentru dumneavoastră. Toți cei care acceptă invitația Domnului de a veni la El vor găsi pace, iubire și lumină. Isus Hristos este marele nostru Exemplu și Salvator. Doar prin Isus Hristos și prin miracolul ispășirii Sale infinite, putem să primim viața veșnică. Depun mărturie despre aceste lucruri, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Marcu 12:41–44.
2. Mosia 24:15.
3. Thomas S. Monson, „Fiți un exemplu și o lumină”, *Liahona,* nov. 2015, p. 88.
4. Isaia 53:3.
5. 3 Nefi 11:11.

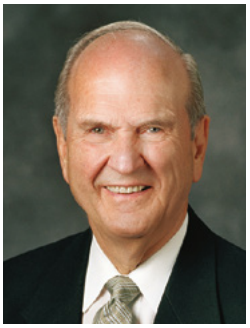

Președintele Russell M. Nelson
Președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Cartea lui Mormon – Cum ar fi viața dumneavoastră fără ea?

Într-un mod miraculos și remarcabil, Cartea lui Mormon ne învață despre Isus Hristos și Evanghelia Sa.

În anul 1986, am fost invitat să rostesc o cuvântare specială la universitatea din Accra, Ghana. Acolo m-am întâlnit cu un număr de demnitari, inclusiv cu un rege al unui trib african. Înainte de cuvântarea mea, în timp ce discutam unii cu alții, regele mi-a vorbit doar prin interpretul lui, care apoi îmi traducea. I-am răspuns interpretului și, apoi, acesta traducea răspunsul meu regelui.

După cuvântarea mea, regele a venit direct la mine, dar de data aceasta fără interpretul său. Spre surprinderea mea, el vorbea limba engleză perfect – engleza reginei, aș putea adăuga!

Regele părea nedumerit. El a întrebat: „Cine ești tu de fapt?”

Eu am răspuns: „Sunt un apostol rânduit al lui Isus Hristos”.

Regele a întrebat: „Ce mă poți învăța despre Isus Hristos?”

Eu am răspuns cu o întrebare: „Pot să te întreb ce știi deja despre El?”

Răspunsul regelui a scos la iveală că el studiase în mod serios Biblia și că Îl iubea pe Domnul.

Apoi, l-am întrebat dacă știa despre slujirea oferită de Isus Hristos popoarelor din străvechile meleaguri americane.

După cum mă așteptam, el nu știa.

I-am explicat că, după răstignirea și învierea Salvatorului, El a venit la oamenii săi din străvechile meleaguri americane și le-a propovăduit Evanghelia Sa. El a organizat Biserica Sa și le-a cerut ucenicilor Săi să țină o cronică a slujirii Sale printre ei.

Eu am continuat: „Cunoaștem acea cronică sub numele de Cartea lui Mormon. Este un alt testament al lui Isus Hristos. Este o scriptură care însoțește Biblia sfântă”.

În acest moment, regele a devenit *foarte* interesat. M-am întors către președintele de misiune care mă însoțea și l-am întrebat dacă are un exemplar în plus al Cărții lui Mormon la el. El a scos un exemplar din servieta sa.

Am deschis la 3 Nefi, capitolul 11 și, împreună cu regele, am citit predica Salvatorului către nefiți. Apoi, i-am oferit exemplarul Cărții lui Mormon.

Răspunsul lui a rămas în mintea și inima mea pentru totdeauna: „Ai fi putut să îmi dai diamante și rubine, dar nimic nu este mai prețios pentru mine decât această cunoaștere suplimentară despre Domnul Isus Hristos”.

După ce a simțit puterea cuvintelor Salvatorului din 3 Nefi, regele a proclamat: „Dacă eu mă voi converti și mă voi alătura Bisericii, voi aduce întregul trib cu mine”.

Eu am spus: „O, rege, nu funcționează așa. Convertirea este un lucru personal. Salvatorul a slujit nefiților unul câte unul. Fiecare persoană primește o mărturie despre Evanghelia lui Isus Hristos”.[1]

Dragii mei frați și dragile mele surori, cât de prețioasă *este* Cartea lui Mormon pentru dumneavoastră? Dacă vi s-ar oferi diamante sau rubine *sau* Cartea lui Mormon, ce ați alege? Fiți sinceri, care dintre acestea *are* o valoare mai mare pentru dumneavoastră?

Vă aduceți aminte că, în cadrul sesiunii de duminică dimineață de la Conferința Generală din luna aprilie a anului 2017, președintele Thomas S. Monson ne-a implorat „să [studiem] în fiecare zi, [rugându-ne], Cartea lui Mormon și să [cugetăm] la ea”.[2] Mulți au acționat potrivit rugăminții sincere a profetului nostru.

Președintele Nelson urmează sfatul președintelui Thomas S. Monson din timpul conferinței generale din aprilie 2017 de a studia din Cartea lui Mormon și a cugeta asupra ei în fiecare zi.

Riley citește din exemplarul său al Cărții lui Mormon cu ajutorul unui semn de carte pe care scrie „Eu sunt un copil al Domnului”.

Permiteți-mi să vă spun că nici eu, nici Riley, care are opt ani, nu știam că cineva ne face o poză. Observați că Riley citește din exemplarul său al Cărții lui Mormon cu ajutorul unui semn de carte pe care scrie „Eu sunt un copil al Domnului”.

Ceva foarte puternic se întâmplă când un copil al lui Dumnezeu caută să știe mai multe despre El și despre Fiul Său Preaiubit. Aceste adevăruri nu sunt propovăduite nicăieri altundeva mai clar și mai puternic decât în Cartea lui Mormon.

De acum șase luni, de când am primit îndemnul președintelui Monson, am încercat să urmez sfatul dânsului. Printre alte lucruri, am făcut liste despre ce *este* Cartea lui Mormon, ceea ce *afirmă*, ceea ce *respinge*, ceea ce *împlinește*, ceea ce *clarifică* și ceea ce *revelează*. Examinând Cartea lui Mormon astfel a fost un exercițiu din care am învățat multe și am fost inspirat! Vă recomand tuturor să faceți acest lucru.

Pe parcursul acestor șase luni, am invitat persoane diferite – inclusiv pe frații mei din Cvorumul celor Doisprezece, pe misionarii din Chile, pe președinții de misiune și soțiile lor, care s-au adunat în Argentina – să se gândească la trei întrebări la care vă îndemn să cugetați astăzi:

Prima întrebare: „Cum ar fi viața dumneavoastră *fără* Cartea lui Mormon? A doua întrebare: „Ce *nu ați ști*”? A treia întrebare: „Ce *nu ați avea*”?

Aceste persoane au răspuns din inimă cu entuziasm. Iată câteva dintre răspunsurile acestora:

„Fără Cartea lui Mormon, aș fi confuz din cauza învățăturilor și opiniilor contradictorii despre *multe* lucruri. Aș fi așa cum eram înainte de a găsi Biserica, când căutam cunoaștere, credință și speranță”.

Un altul a spus: „Nu aș ști despre rolul pe care Duhul Sfânt îl poate avea în viața mea”.

Un altul: „Nu aș înțelege în mod clar scopul meu aici pe pământ”.

O altă persoană a răspuns: „Nu aș fi știut că există un progres continuu după această viață. Datorită Cărții lui Mormon, știu că există cu adevărat viață după moarte. Acesta este țelul suprem pentru care muncim”.

Acest ultim răspuns m-a făcut să reflectez asupra vieții mele de acum câteva decenii, când eram tânăr

rezident la chirurgie. Una dintre responsabilitățile sumbre pe care un chirurg le are uneori este de a informa familia când persoana dragă lor a murit. La un spital în care am lucrat, a fost construită o cameră specială cu pereți capitonați, în care membrii familiei primeau astfel de vești. Acolo, unii oameni își manifestau amărăciunea dându-se cu capul de acei pereți capitonați. Cât de mult mi-am dorit să îi învăț pe acei oameni că moartea, deși dificilă pentru cei dragi care încă trăiesc, este o parte necesară a existenței noastre eterne. Moartea ne permite să mergem în lumea următoare.[3]

O altă persoană care a răspuns la întrebarea mea a spus: „Nu aveam o viață până să citesc Cartea lui Mormon. Chiar dacă mă rugasem și mersesem la biserica mea toată viața mea, Cartea lui Mormon m-a ajutat, pentru prima dată, să comunic cu adevărat cu Tatăl meu Ceresc".

Un altul a spus: „Fără Cartea lui Mormon, nu aș fi înțeles că Salvatorul nu doar a suferit pentru păcatele mele, ci și că El îmi poate vindeca durerile și suferințele".[4]

O altă persoană a răspuns: „Nu aș fi știut că avem profeți care ne îndrumă".

A ne cufunda cu regularitate în Cartea lui Mormon poate fi o experiență care să ne schimbe viața. Una dintre nepoatele noastre care sunt misionare, sora Olivia Nelson, a promis unui simpatizant că, dacă el va citi din Cartea lui Mormon în fiecare zi, notele sale de la examenele de la universitate se vor îmbunătăți. El a citit și a luat note mai bune.

Dragii mei frați și dragile mele surori, eu depun mărturie despre Cartea lui Mormon că este cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu. Conține răspunsuri la întrebările cele mai importante și interesante ale vieții. Ne învață doctrina lui Hristos.[5] Ne oferă mai multe informații și lămurește multe dintre adevărurile „clare și prețioase"[6] care s-au pierdut de-a lungul secolelor și din cauza traducerilor numeroase ale Bibliei.

Cartea lui Mormon ne oferă cea mai completă și mai de nădejde înțelegere despre ispășirea lui Isus Hristos. Ne învață ceea ce înseamnă cu adevărat să ne naștem din nou. Din Cartea lui Mormon, învățăm despre adunarea Israelului risipit. Știm de ce suntem aici pe pământ. Acestea și alte adevăruri sunt propovăduite mult mai puternic și mai convingător în Cartea lui Mormon decât în oricare altă carte. Adevărata putere a Evangheliei lui Isus Hristos este cuprinsă în Cartea lui Mormon. Nu este niciun dubiu în acest sens.

Olivia, nepoata președintelui Nelson.

Cartea lui Mormon clarifică învățăturile Stăpânului și demască tacticile adversarului.[7] Cartea lui Mormon ne învață doctrina adevărată pentru a putea respinge tradițiile religioase false – precum este practica greșită de a boteza prunci.[8] Cartea lui Mormon oferă un scop vieții îndemnându-ne să cugetăm la potențialul vieții eterne și la „[fericirea] fără de sfârșit".[9] Cartea lui Mormon distruge crezurile false potrivit cărora fericirea se găsește în ticăloșie[10] și că o persoană trebuie doar să fie bună pentru a se putea întoarce în prezența lui Dumnezeu.[11] Desființează pentru totdeauna conceptele false potrivit cărora revelația s-a sfârșit odată cu Biblia și cerurile sunt închise astăzi.

Când mă gândesc la Cartea lui Mormon, mă gândesc la cuvântul *putere*. Adevărurile din Cartea lui Mormon au *puterea* de a vindeca, alina, reface, ajuta, întări, consola și înveseli sufletul nostru.

Dragii mei frați și dragile mele surori, vă promit că, pe măsură ce studiați Cartea lui Mormon, rugându-vă, *în fiecare zi*, veți putea lua decizii mai bune – *în fiecare zi*. Vă promit că, pe măsură ce cugetați asupra a ceea ce studiați, ferestrele cerului se vor deschide și veți primi îndrumare și răspunsuri la întrebările dumneavoastră. Vă promit că, pe măsură ce vă cufundați zilnic în Cartea lui Mormon, puteți fi imunizați împotriva relelor zilei, inclusiv împotriva ghearelor plăgii reprezentate de

pornografie și a altor dependențe care amorțesc mintea.

Ori de câte ori aud pe cineva, chiar și pe mine, spunând: „Eu știu despre Cartea lui Mormon că este adevărată", doresc să adaug: „Așa e, dar nu este suficient!" Noi trebuie să simțim, chiar în „adâncul" inimii[12], despre Cartea lui Mormon că *este,* fără echivoc, cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să simțim acest lucru atât de profund, încât să nu dorim niciodată să trăim chiar și o zi fără aceasta. Aș dori să îl parafrazez pe președintele Brigham Young (1801-1877), care a spus: „Mi-aș dori să am glasul a șapte tunete pentru a putea face oamenii să înțeleagă"[13] adevărul și puterea Cărții lui Mormon.

Trebuie să fim precum acest tânăr misionar care slujește în Europa și care a avut un sentiment atât de profund despre adevărul Cărții lui Mormon, încât el a fugit literalmente cu un exemplar al acestei cronici sacre în mână către un bărbat din parc pe care el și colegul său tocmai îl găsise.

Depun mărturie că Joseph Smith a fost și este *profetul* acestei ultime dispensații. El a fost cel care, prin darul și puterea lui Dumnezeu, a tradus această carte sfântă. Aceasta este *cartea* care va ajuta lumea să se pregătească pentru cea de-a Doua Venire a Domnului.

Un tânăr misionar aleargă să împărtășească din Cartea lui Mormon unui om din parc.

Depun mărturie că Isus Hristos este literalmente Fiul cel Viu al Dumnezeului nostru cel Viu. El este Salvatorul, Mântuitorul, mărețul nostru Exemplu și Avocatul nostru la Tatăl. El a fost Mesia cel promis, Mesia din viața muritoare și va fi Mesia din timpul mileniului. Depun mărturie din tot sufletul că, într-un mod miraculos și remarcabil, Cartea lui Mormon ne învață despre Isus Hristos și Evanghelia Sa.

Eu știu că președintele Thomas S. Monson este profetul lui Dumnezeu pe pământ astăzi. Îl iubesc și îl susțin din toată inima mea. Eu mărturisesc astfel în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Listele președintelui Nelson privind Cartea lui Mormon

***Cartea lui Mormon* este**:
- un alt testament al lui Isus Hristos; cei care au scris-o – Nefi, Iacov, Mormon, Moroni – și traducătorul ei, Joseph Smith, L-au văzut cu *toții* pe Domnul;
- o cronică a slujirii Sale popoarelor care au trăit pe străvechile meleaguri americane;
- adevărată, așa cum Domnul Însuși a confirmat.

***Cartea lui Mormon* afirmă**:
- identitatea individuală a Tatălui Ceresc și a Fiului Său Preaiubit, Isus Hristos;
- faptul că Eva era înțeleaptă și că era nevoie de căderea lui Adam pentru ca oamenii să poată avea bucurie.

***Cartea lui Mormon* respinge noțiunile că**:
- revelația s-a sfârșit odată cu Biblia;
- pruncii trebuie să fie botezați;
- fericirea se găsește în ticăloșie;
- bunătatea unei persoane este suficientă pentru a obține exaltarea (avem nevoie de rânduieli și legăminte);
- căderea lui Adam a pângărit omenirea cu „păcatul originar".

Cartea lui Mormon *împlinește profeții biblice* potrivit cărora:
- „alte oi" vor asculta glasul Său;
- Dumnezeu va face „o lucrare minunată și un miracol", vorbind „din țărână";
- „Toiagul de lemn al lui Iuda" și „toiagul de lemn al lui Iosif" vor fi unul.
- Israelul risipit va fi adunat „în zilele din urmă" și cum va fi realizat acest lucru;
- țara moștenirii urmașilor lui Iosif este emisfera americană.

***Cartea lui Mormon* clarifică înțelegerea despre**:
- existența noastră premuritoare;
- moarte; aceasta este o parte necesară a mărețului plan al fericirii întocmit de Dumnezeu;
- existența premuritoare începe în paradis;
- învierea trupului, reunit cu spiritul său, duce la crearea unui suflet nemuritor;
- Domnul ne va judeca potrivit faptelor noastre și dorințelor din inima noastră;
- modul corect în care trebuie făcute rânduielile: de exemplu, botezul, împărtășania, oferirea darului Duhului Sfânt;
- ispășirea lui Isus Hristos;
- înviere;
- rolul important al îngerilor;
- natura eternă a preoției;
- modul în care comportamentul uman este influențat mai mult de puterea cuvântului decât de puterea sabiei.

Cartea lui Mormon *prezintă informații pe care înainte nu le cunoșteam*:
- botezurile erau înfăptuite înainte de nașterea lui Isus Hristos;
- oamenii din străvechile meleaguri americane au construit și au folosit temple;
- Iosif, al unsprezecelea fiu al lui Israel, a prevăzut rolul profetic al lui Joseph Smith;
- Nefi (600–592 î.H.) a prevăzut descoperirea și colonizarea Americii;
- părți simple și prețioase ale Bibliei au fost pierdute;
- lumina lui Hristos este oferită fiecărei persoane;
- importanța libertății de a alege a fiecărei persoane și nevoia de opoziție în toate lucrurile;
- avertizări privind „combinațiile secrete";

NOTE

1. Vezi 3 Nefi 17:9–12.
2. Thomas S. Monson, „Puterea Cărții lui Mormon", *Liahona,* mai 2017, p. 87.
3. Vezi Alma 42:8.
4. Vezi Alma 7:11–12.
5. Vezi, de exemplu, 2 Nefi 31:2–21.
6. Vezi 1 Nefi 13:29–33.
7. Vezi 2 Nefi 26–33.
8. Vezi Moroni 8:11–15.
9. Mosia 2:41; vezi, de asemenea, Alma 28:12.
10. Vezi Alma 41:10–11.
11. Rânduieli și legăminte sacre și speciale sunt, de asemenea, necesare.
12. Vezi Alma 13:27.
13. Vezi *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), p. 299. El făcea referire la importanța muncii în templu și de întocmire a istoriei familiei.

Vârstnicul Dale G. Renlund
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Preoția și puterea ispășitoare a Salvatorului

Pentru ca scopurile Tatălui Ceresc să fie îndeplinite, puterea ispășitoare a lui Hristos trebuie să fie pusă la dispoziția copiilor lui Dumnezeu. Preoția ne asigură aceste ocazii.

Împreună cu mine, imaginați-vă o rachetă fiind manevrată spre platforma de lansare, astfel încât să poată fi pregătită pentru a se ridica. Acum, vedeți cu ochii minții aprinderea. Combustibilul, în ardere controlată, este transformat în gaz fierbinte care este împins cu putere, asigurând forța necesară pentru a propulsa racheta în spațiu. În sfârșit, vizualizați sarcina, sau încărcătura, ce se află în vârful rachetei. Valoarea încărcăturii este înțeleasă pe deplin numai atunci când aceasta ajunge unde trebuie să fie și funcționează cum trebuie. Nu trebuie să fii inginer în industria aerospațială să înțelegi faptul că un satelit scump de telecomunicații globale valorează prea puțin atunci când stă într-un depozit. Misiunea rachetei constă doar în a livra o încărcătură.

În această seară, aș dori să compar *preoția pe care o deținem* cu o rachetă și *prilejul de a beneficia de puterea ispășitoare a Salvatorului* cu încărcătura pe care o livrează o rachetă.

Datorită sacrificiului Său ispășitor, Isus Hristos deține puterea și autoritatea de a mântui întreaga omenire. Pentru a face puterea Sa ispășitoare accesibilă, El a delegat o parte din puterea și autoritatea Sa bărbaților de pe pământ. Această putere și autoritate delegată este numită *preoție*. Ea le permite deținătorilor preoției să-I ajute pe Tatăl Ceresc și pe Isus Hristos în lucrarea Lor – de a realiza salvarea și exaltarea copiilor lui Dumnezeu. Ea face acest lucru deoarece le asigură copiilor Săi ocazia de a primi binecuvântările puterii ispășitoare a Salvatorului.

Puterea ispășitoare a lui Isus Hristos este esențială deoarece niciunul dintre noi nu se poate întoarce la căminul nostru ceresc fără ajutor. În viața muritoare, noi facem mereu greșeli şi încălcăm legile lui Dumnezeu. Suntem pătați de păcat și nu ni se poate permite să ne întoarcem pentru a trăi în prezența lui Dumnezeu. Avem nevoie de puterea ispășitoare a Salvatorului să putem fi împăcați cu Tatăl Ceresc. Isus Hristos a rupt legăturile morţii fizice făcând posibilă învierea tuturor. El oferă iertarea păcatelor, dacă noi ne supunem legilor și rânduielilor Evangheliei Sale. Prin intermediul Lui, este oferită exaltarea. Ocazia de a beneficia de puterea ispășitoare a Salvatorului reprezintă cea mai importantă încărcătură a creației.

Pentru ca scopurile Tatălui Ceresc să fie îndeplinite, puterea ispășitoare a lui Hristos trebuie să fie pusă la dispoziția copiilor lui Dumnezeu.[1] Preoția ne asigură aceste ocazii. Ea este racheta. Preoția este esențială deoarece rânduielile și legămintele necesare pe pământ sunt administrate doar prin autoritatea ei. Dacă preoția nu ar reuși să asigure ocazia de a beneficia de puterea

ispășitoare a Salvatorului, care ar fi scopul ei? Ar fi doar o pocnitoare complicată care să atragă atenția oamenilor? Dumnezeu intenționează ca preoția să fie folosită nu doar pentru o clasă de duminica sau o ocazie de slujire. El intenționează ca aceasta să livreze încărcătura.

La rachete, imperfecțiuni minore pot cauza eșecul misiunii. Etanșări casante sau scăderea rezistenței materialului care formează corpul rachetei pot cauza defecțiuni. Metaforic vorbind, pentru a feri preoția de etanșările casante și scăderea rezistenței materialului, Dumnezeu protejează atât conferirea, cât și folosirea ei.[2] Conferirea preoției este protejată prin cheile preoției, care sunt drepturile la președinție date omului.[3] Folosirea preoției este, de asemenea, protejată prin cheile preoției, dar și prin legăminte pe care le face deținătorul preoției. Folosirea preoției este, prin urmare, guvernată atât de cheile preoției, cât și de legăminte. Responsabilitatea preoției unui bărbat este dată individual și nu există independent de el[4]; preoția nu este o sursă amorfă de putere autonomă.

Atât Preoția aaronică, cât și Preoția lui Melhisedec sunt primite prin legământ.[5] Dumnezeu stabilește condițiile și omul le acceptă. În general vorbind, deținătorii preoției fac legământ să-L ajute pe Dumnezeu în lucrarea Sa. La începutul acestei dispensații, Isus Hristos a explicat faptul că legământul preoției „este confirmat asupra voastră pentru binele vostru, și nu numai pentru binele vostru, ci pentru binele întregii lumi… deoarece ei nu vin la Mine”[6].

Acest lucru ne învață că scopul preoției este să-i invite pe alții să vină la Hristos ajutându-i să primească Evanghelia restaurată. Noi avem preoția, astfel încât putem să-i ajutăm pe copiii Tatălui Ceresc să fie eliberați de povara păcatului și să devină ca El. Prin preoție, puterea divinității se manifestă în viețile tuturor acelora care încheie și respectă legămintele Evangheliei și primesc rânduielile corespunzătoare.[7] Aceasta este calea prin care fiecare dintre noi vine la Hristos, este purificat și este împăcat cu Dumnezeu. Puterea ispășitoare a lui Hristos devine accesibilă prin preoție, care livrează încărcătura.

Legămintele cu Dumnezeu sunt serioase și solemne. Un om trebuie să se pregătească pentru ele, să învețe despre ele și să intre în aceste legăminte cu intenția de a le onora. Un legământ devine o promisiune că o persoană este pe deplin angajată să urmeze legământul. Parafrazându-l pe dramaturgul englez Robert Bolt, un om face un legământ numai atunci când dorește să-și ia angajamentul că va respecta pe deplin o promisiune. El face o legătură între adevărul promisiunii și propria virtute. Când un om face un legământ, el se ține ca apa în căușul palmelor. Dacă deschide degetele, nu va mai putea să se regăsească vreodată. Un om care încalcă un legământ, nu mai este o persoană care poate să-și ia un angajament sau care poate oferi o garanție.[8]

Un deținător al Preoției aaronice face legământ să evite răul, să-i ajute pe alții să se împace cu Dumnezeu și să se pregătească pentru a primi Preoția lui Melhisedec.[9] El îndeplinește aceste responsabilități sacre atunci când propovăduiește, botează, îi întărește pe membrii Bisericii și îi invită pe alții

să accepte Evanghelia. Acestea sunt funcțiile „rachetei” sale. În schimb, Dumnezeu promite speranță, iertare, slujirea îngerilor și cheile Evangheliei pocăinței și a botezului.[10]

Un deținător al Preoției lui Melhisedec face legământ să îndeplinească responsabilitățile asociate Preoției aaronice și să-și îndeplinească cu credință și sârguință chemarea din cadrul Preoției lui Melhisedec.[11] El realizează acest lucru ținând poruncile care însoțesc legământul. Aceste porunci includ: să dea „atenție, cu grijă, cuvintelor vieții veșnice” trăind prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu[12], să depună mărturie despre Isus Hristos și despre lucrarea Sa din zilele din urmă[13], să nu se laude[14] și să devină prietenul Salvatorului, având încredere în El așa cum ar avea un prieten[15].

În schimb, Dumnezeu promite că deținătorul Preoției lui Melhisedec va primi cheile pentru a înțelege tainele lui Dumnezeu. El va deveni perfect, astfel încât va putea sta în prezența lui Dumnezeu. El va putea să-și îndeplinească rolul în lucrarea de salvare. Isus Hristos va pregăti calea pentru deținătorul preoției și va fi cu el. Duhul Sfânt va fi în inima deținătorului preoției și îngeri vor veghea asupra lui. Trupul său va fi întărit și reînnoit. El va deveni moștenitor al binecuvântărilor lui Avraam și, alături de soția sa, comoștenitori împreună cu Isus Hristos ai împărăției Tatălui Ceresc.[16] Acestea sunt „[făgăduințe]… nespus de mari și scumpe”[17]. Nu se pot imagina făgăduințe mai mari.

Fiecărui bărbat care primește Preoția lui Melhisedec, Dumnezeu îi confirmă promisiunile legământului Său cu un jurământ.[18] Acest jurământ este caracteristic Preoției lui Melhisedec[19] și Cel care depune jurământul este Dumnezeu, nu deținătorul preoției.[20] Deoarece această situație unică implică puterea Sa divină și autoritatea Sa divină, Dumnezeu folosește un jurământ, utilizând cel mai puternic limbaj posibil, pentru a ne asigura că promisiunile Sale sunt de natură obligatorie și ireversibilă.

Încălcarea legămintelor preoției și abandonarea lor completă au consecințe severe.[21] A te purta neglijent sau indiferent față de o chemare din cadrul preoției este ca și cum ai folosi un material cu rezistența scăzută la un component al rachetei. Aceasta pune în pericol legământul preoției deoarece poate duce la eșecul misiunii. Nesupunerea faţă de poruncile lui Dumnezeu rupe legământul. Unei persoane care rupe legământul în mod continuu, fără să se pocăiască, îi sunt retrase binecuvântările promise.

Acum câțiva ani, am ajuns să înțeleg mai bine relația dintre racheta „preoției” și încărcătura ei, adică, „prilejul de a beneficia de puterea ispășitoare a lui Hristos”. În timpul unui weekend, am avut două însărcinări. Una dintre ele a fost să organizez primul țăruș într-o țară și cealaltă a fost să intervievez un tânăr și, dacă totul era în ordine, să-i restaurez preoția și binecuvântările din templu. Acest bărbat în vârstă de 30 de ani se alăturase Bisericii când era aproape adult. A slujit onorabil în misiune. Dar, când s-a întors acasă, a rătăcit drumul și a pierdut calitatea de membru al Bisericii. După câțiva ani, „și-a venit în fire”[22] și, cu ajutorul conducătorilor preoției iubitori și al membrilor buni, el s-a pocăit și a fost readmis în Biserică prin botez.

Mai târziu, el a cerut să-i fie restaurate binecuvântările preoției și binecuvântările din templu. Am stabilit o întâlnire pentru ziua de sâmbătă, la ora 10:00 a.m. în casa de întruniri. Când am ajuns pentru a conduce interviurile stabilite mai devreme, el era deja acolo. Era atât de nerăbdător să aibă din nou preoția, încât nu a mai putut aștepta.

În timpul interviului nostru, i-am arătat scrisoarea care explica faptul că președintele Thomas S. Monson a analizat personal cererea lui și a autorizat interviul. Acest tânăr, ferm în alte împrejurări, a plâns. Apoi, i-am spus că data interviului nostru nu va avea o semnificație oficială în viața lui. El a părut mirat. L-am informat că, după ce i-am restaurat binecuvântările, înregistrările sale privind calitatea de membru vor arăta doar primele date de botez, confirmare, rânduire la preoție și înzestrare. S-a emoționat din nou.

L-am rugat să citească din Doctrină şi legăminte:

„Iată, acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele.

În acest mod veți cunoaște dacă un om se pocăiește de păcatele lui – iată, el le va mărturisi și le va abandona”[23].

Ochii i s-au umplut de lacrimi a treia oară. Apoi, mi-am așezat mâinile pe capul său și, în numele lui Isus

Hristos și prin autoritatea Preoției lui Melhisedec și cu împuternicirea din partea președintelui Bisericii, i-am restaurat binecuvântările preoției și binecuvântările din templu.

Bucuria care ne-a cuprins a fost profundă. El a știut că a fost din nou autorizat să dețină și să exercite preoția lui Dumnezeu. A ştiut că binecuvântările sale din templu erau din nou pe deplin funcționale. Bucuria sa se observa în felul în care mergea și fața îi strălucea de fericire. Am fost atât de mândru de el și am simțit cât de mândru de el era și Tatăl Ceresc.

După aceea, a fost organizat țăruşul. La adunări au luat parte mulți sfinți entuziaști, credincioși și a fost susținută o președinție a țăruşului minunată. Totuși, pentru mine, ocazia istorică de a organiza acest prim țăruș dintr-o țară a fost pusă în umbră de bucuria pe care am simțit-o restaurând binecuvântările acestui tânăr.

Am înțeles că scopul organizării unui țăruș, sau folosirea preoției lui Dumnezeu în orice mod, este de a-I ajuta pe Tatăl Ceresc și pe Isus Hristos în lucrarea Lor – de a asigura ocazii pentru mântuirea și exaltarea fiecăruia dintre copiii lui Dumnezeu. Asemenea rachetei al cărei scop este de a livra o încărcătură, preoția livrează Evanghelia lui Isus Hristos dându-le tuturor posibilitatea de a face legăminte și de a primi rânduielile asociate. Astfel, „sângele ispășitor al lui Hristos”[24] poate fi folosit în viețile noastre pe măsură ce avem parte de influența Duhului Sfânt care sfințește și primim binecuvântările pe care le promite Dumnezeu.

Pe lângă faptul de a vă supune legilor și rânduielilor Evangheliei, vă invit să faceți și să țineți legămintele preoției. Primiți jurământul lui Dumnezeu și promisiunea Sa. Îndepliniți-vă cu credință și sârguință responsabilitățile din cadrul preoției de a-I ajuta pe Tatăl Ceresc și pe Isus Hristos. Folosiți preoția pentru a ajuta ca altei persoane să-i fie dată ocazia de a beneficia de puterea ispășitoare a Salvatorului! Când veți face acest lucru, dumneavoastră și familia dumneavoastră veți avea parte de mari binecuvântări. Depun mărturie că Mântuitorul trăiește și conduce această lucrare, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi 1 Nefi 11:31; 2 Nefi 2:8.
2. Vezi Doctrină și legăminte 121:36.
3. Vezi Doctrină și legăminte 42:11; vezi, de asemenea, Dallin H. Oaks, „Cheile și autoritatea preoției”, *Liahona,* mai 2014, p. 49–52.
4. Vezi Doctrină și legăminte 124:95, 130, 132. Preoția pe care o primește un bărbat face tot atât de mult parte din el, precum puterea ispășitoare a lui Hristos face parte din Hristos.
5. Referințe la un legământ legat de preoția mai mică se găsesc în Numeri 25:10–13; Neemia 13:29; și Maleahi 2:2-8. Referințe la un legământ legat de Preoția lui Melhisedec se găsesc în Traducerea lui Joseph Smith, Genesa 14:26–37 (în Ghid pentru scripturi); Psalmii 110:1, 4; și Doctrină și legăminte 84:39–42. Vezi, de asemenea, Bruce R. McConkie, „The Doctrine of the Priesthood”, *Ensign,* mai 1982, p. 32–34.

6. Doctrină și legăminte 84:48, 50.
7. Vezi Doctrină și legăminte 84:19–21.
8. Vezi Robert Bolt, *A Man for All Seasons: A Play in Two Acts* (1990), p. xiii–xiv, 140.
9. Vezi Numeri 25:12–13; Neemia 13:29; Ezechiel 34:2–6; Maleahi 2:2–9; Doctrină și legăminte 13:1; 20:46–59; 84:33–40.
10. Vezi Evrei 7:19; Doctrină și legăminte 84:26–27.
11. Vezi Doctrină și legăminte 84:33.
12. Vezi Doctrină și legăminte 84:43–44.
13. Vezi Doctrină și legăminte 84:61–62.
14. Vezi Doctrină și legăminte 84:73.
15. Vezi Doctrină și legăminte 84:77–88.
16. Vezi Traducerea lui Joseph Smith, Genesa 14:26–37 (în Ghid pentru scripturi); Evrei 7:11; Doctrină și legăminte 84:19, 33–34, 38, 42, 77–88.
17. 2 Petru 1:4.
18. Vezi Traducerea lui Joseph Smith, Genesa 14:27–31 (în Ghid pentru scripturi); Psalmii 110:1, 4; Joseph Smith Translation, Hebrews 7:19–21 (în Bible Dictionary în versiunea SZU a Bibliei în limba engleză); Doctrină și legăminte 84:33–40, 48.
19. Vezi *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), p. 223; Joseph Fielding Smith, în Conference Report, apr. 1970, p. 59; *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, selectat de Joseph Fielding Smith (1976), p. 323.
20. Nu există referință sau relatare scripturală cum că persoana care face legământul Preoției lui Melhisedec ar rosti un jurământ. În schimb, în Traducerea lui Joseph Smith, Genesa 14:27–31 (în Ghid pentru scripturi); Psalmii 110:1, 4; Evrei 7:21 și Doctrină și legăminte 84:40, Dumnezeu este Cel care depune un jurământ în timp ce face legământul cu deținătorul preoției. Vârstnicul Bruce R. McConkie a spus: „Domnul depune un jurământ în numele Său… că toți care țin legământul făcut în legătură cu Preoția lui Melhisedec vor moșteni, primi și stăpâni toate lucrurile în împărăția Sa nepieritoare… Dumnezeu a depus jurământ că Hristos va fi exaltat și El depune din nou jurământ, în momentul în care fiecare dintre noi primește Preoția lui Melhisedec, că noi vom avea o asemenea exaltare dacă suntem drepți și credincioși în toate lucrurile” („The Doctrine of the Priesthood”, p. 33).
21. Vezi Doctrină și legăminte 84:41–42. Pocăința este întotdeauna posibilă pentru cei care doresc să se schimbe. Vezi, de exemplu, Dale G. Renlund, „Pocăința: o alegere fericită”, *Liahona,* nov. 2016, p. 121–124.
22. Luca 15:17.
23. Doctrină și legăminte 58:42–43.
24. Mosia 4:2.

Vârstnicul David F. Evans
din Cei Șaptezeci

Adevărul tuturor lucrurilor

Fiecare dintre noi are responsabilitatea de a face ceea ce este necesar pentru a dobândi și a-și menține o mărturie puternică.

Ne adunăm în seara aceasta cu speranța și credința că, într-un fel sau altul, vom pleca întăriți și binecuvântați de Duhul Sfânt, care ne învață adevărul.[1] Doresc să vorbesc despre căutarea adevărului de către fiecare dintre noi.

Când eram tânăr băiat, aveam multe întrebări despre Biserică. Unele dintre întrebări erau sincere. Altele nu erau, ci reflectau îndoiala altora.

Am discutat adesea despre ele cu mama mea. Sunt sigur că ea a simțit că multe dintre întrebările mele erau sincere și veneau din inimă. Cred că a fost puțin dezamăgită de acele întrebări care erau mai puțin sincere și mai controversate. Totuși, nu m-a făcut niciodată să mă simt prost pentru că aveam întrebări. Mă asculta și încerca să răspundă la ele. Când își dădea seama că, deși spusese tot ceea ce putea, încă mai aveam întrebări, spunea ceva de genul: „David, asta e o întrebare bună. În timp ce *tu* cercetezi, citești și te rogi pentru a găsi răspunsul, de ce nu faci lucrurile pe care știi că trebuie să le faci, nu pe cele pe care știi că nu trebuie?” Acesta a devenit tiparul meu al căutării adevărului. Am descoperit că, prin studiu, rugăciune și ținerea poruncilor, există răspunsuri la toate întrebările mele importante. Am descoperită și că, pentru unele întrebări, este nevoie de credință, răbdare și revelație continue.[2]

Mama a lăsat asupra mea responsabilitatea de a-mi dezvolta credința și a găsi răspunsuri. Știa că voi găsi răspunsurile importante căutând adevărul în felul stabilit de Tatăl Ceresc. Știa că trebuia să găsesc adevărul. Știa că trebuia să fiu sincer în întrebările mele și dornic să acționez în acord cu ceea ce știam deja că este adevărat. Știa că trebuia să studiez și să mă rog și că trebuia să devin mai răbdător în timp ce căutam răspunsuri de la Domnul. Dorința de a fi răbdători face parte din căutarea adevărului de către noi și din tiparul Domnului de a revela adevărul.[3]

Cu timpul, am ajuns să știu că mama mea mă învăța tiparul Tatălui Ceresc de a căuta adevărul. Credința s-a dezvoltat, răspunsurile au început să apară, iar eu am acceptat chemarea în misiune.

A fost o perioadă, la începutul misiunii mele, în care am știut că trebuia să știu dacă Biserica este adevărată și dacă Joseph Smith a fost profet al lui Dumnezeu. Am simțit că președintele Thomas S. Monson a exprimat acest lucru foarte clar în conferința noastră generală precedentă: „Dacă nu aveți încă o mărturie fermă despre aceste lucruri, faceți ceea ce este necesar pentru a obține una. Este important ca dumneavoastră să aveți propria mărturie în aceste timpuri grele, pentru că mărturiile celorlalți vă vor ajuta doar până într-un anumit punct”[4]. Știam ce era de făcut. Trebuia să citesc Cartea lui Mormon cu inima sinceră, cu intenție adevărată și să Îl întreb pe Dumnezeu dacă este adevărată.

Ascultați promisiunea remarcabilă a Tatălui nostru Ceresc oferită prin profetul Moroni: „Iar atunci când voi veți primi aceste lucruri, eu vă îndemn pe voi să-L întrebați pe Dumnezeu, Tatăl Veșnic, în numele lui Hristos, dacă aceste lucruri nu sunt adevărate; și dacă voi veți întreba cu inima sinceră, cu intenție adevărată, având credință în Hristos, El vă va arăta adevărul prin puterea Duhului Sfânt”[5].

Pentru a primi ceea ce era în Cartea lui Mormon, trebuia să o citesc. Am început cu prima pagină a cărții și am citit în fiecare zi. Unii primesc foarte repede o mărturie. Alții au nevoie de mai mult timp și mai multă rugăciune și poate fi nevoie să parcurgă cartea de mai multe ori. Eu a trebuit să citesc cartea în întregime înainte să primesc mărturia promisă. Totuși, Dumnezeu mi-a arătat adevărul cărții prin puterea Duhului Sfânt.

În jurnalul meu din misiune, mi-am descris bucuria de a ști adevărul, precum și angajamentul personal și intenția mea adevărată de a acționa în acord cu adevărul pe care îl primisem. Am scris: „Am promis solemn Tatălui meu Ceresc și mi-am promis mie să fac tot ce îmi stă în putință, să dau totul până la sfârșitul vieții; indiferent ce mi se va cere, voi face, dar deocamdată am o misiune de îndeplinit și o să fie o misiune minunată, una pe care nu am să o regret, dar n-am să o fac pentru mine, ci pentru Domnul. Îl iubesc pe Domnul și iubesc lucrarea Sa, mă rog doar ca acest sentiment să nu mă părăsească niciodată”.

Am ajuns să cunosc că hrana constantă și efortul neîntrerupt de a ne pocăi și a ține poruncile sunt necesare pentru ca acel sentiment să nu ne părăsească niciodată. Președintele Monson a spus: „O mărturie trebuie să fie păstrată arzătoare și vie prin supunere continuă față de poruncile lui Dumnezeu și prin rugăciune și studiul zilnic din scripturi”[6].

De-a lungul anilor, am întrebat misionari și tineri din întreaga lume cum au început efortul lor personal de a găsi adevărul și a dobândi o mărturie. Aproape fără excepție, au răspuns că efortul lor de a dobândi o mărturie personală a început luând decizia de a citi Cartea lui Mormon de la început și a-L întreba pe Dumnezeu dacă este adevărată. Făcând acest lucru, ei au ales să acționeze în loc să lase îndoielile altora să acționeze asupra lor[7].

Pentru a ști adevărul, trebuie să trăim în acord cu Evanghelia[8] și să punem în practică[9] cuvântul. Suntem preveniți să nu ne opunem Spiritului Domnului.[10] Pocăința, împreună cu hotărârea de a ține poruncile, sunt o parte importantă din căutarea adevărului de către fiecare dintre noi.[11] De fapt, poate va trebui să fim dornici să „abandonăm toate” păcatele noastre pentru a cunoaște adevărul.[12]

Ni s-a poruncit să „[căutăm să învățăm], chiar prin studiu și, de asemenea, prin credință” și să „[căutăm] cuvintele de înțelepciune din cele mai bune cărți”[13]. Căutarea adevărului de către fiecare dintre noi ar trebui să se bazeze pe „cele mai bune cărți” și cele mai bune resurse. Printre cele mai bune sunt scripturile și cuvintele profeților în viață.

Președintele Monson ne-a rugat pe fiecare dintre noi să „[facem] ceea ce este necesar” pentru a dobândi și a menține o mărturie puternică.[14] Ce este necesar pentru a vă aprofunda și întări mărturia? Fiecare dintre noi are responsabilitatea de a face ceea ce este necesar pentru a dobândi și a-și menține o mărturie puternică.

Faptul de a ne onora legămintele cu răbdare în timp ce „[facem] ceea ce este necesar” pentru a primi răspunsuri de la Domnul face parte din tiparul lui Dumnezeu de a ne învăța adevărul. Mai ales atunci când lucrurile sunt grele, ni se poate cere să „[ne supunem] cu bucurie și cu răbdare voinței Domnului”[15]. Onorarea cu răbdare a legămintelor noastre sporește umilința noastră, aprofundează dorința noastră de a cunoaște adevărul și permite Duhului Sfânt să „[ne] îndrume pe drumurile înțelepciunii, ca să [putem] fi binecuvântați, prosperi și apărați”[16].

Soția mea, Maria, și cu mine avem o prietenă dragă care s-a străduit cea mai mare parte a vieții ei să accepte anumite aspecte ale Bisericii. Iubește Evanghelia și iubește Biserica, dar încă are întrebări. S-a pecetluit în templu, este activă în Biserică, își îndeplinește chemările și este o soție și o mamă minunată. De-a lungul anilor, a încercat

să facă acele lucruri despre care știa că sunt bune și să se abțină de la a face acele lucruri despre care știa că sunt greșite. Și-a ținut legămintele și a continuat să caute. Uneori a fost recunoscătoare pentru că a putut fi întărită de credința altora.

Nu cu mult timp în urmă, episcopul s-a întâlnit cu ea și soțul ei. El i-a rugat să accepte o însărcinare în templu de a face rânduieli pentru și în folosul unor persoane decedate. Acea chemare i-a surprins, dar au acceptat-o și și-au început slujirea în casa Domnului. Tot atunci, fiul lor adolescent participase în munca de cercetare a istoriei familiei și a descoperit un nume al unui membru al familiei pentru care nu se înfăptuiseră toate rânduielile din templu. Ulterior, ei au înfăptuit rânduielile din templu pentru acea persoană și familia sa. În timp ce au îngenuncheat la altar și avea loc rânduiala pecetluirii, această femeie minunată și răbdătoare, care căutase răspunsuri timp de multă vreme, a avut o experiență spirituală prin care a ajuns să cunoască faptul că templul și rânduielile înfăptuite acolo sunt adevărate și reale. Și-a sunat mama, i-a spus de experiența ei și a adăugat că, deși încă mai are unele întrebări, știe că templul este adevărat, că rânduielile din templu sunt adevărate și că Biserica este adevărată. Mama ei a plâns de recunoștință pentru iubitorul și răbdătorul Tată Ceresc și pentru fiica sa care continuă să cerceteze cu răbdare.

Respectarea cu răbdare a legămintelor aduce binecuvântările cerului în viețile noastre.[17]

Am găsit multă alinare în promisiunea Domnului că „prin puterea Duhului Sfânt veți putea voi cunoaște adevărul tuturor lucrurilor”[18]. Nu este nevoie să cunoaștem totul pentru a cunoaște adevărul. Putem ști că este adevărată Cartea lui Mormon. De fapt, după cum ne-a învățat președintele Russell M. Nelson în această după-amiază, putem „[simți] «din adâncul inimii» [vezi Alma 13:27] despre Cartea lui Mormon că *este*, fără echivoc, cuvântul lui Dumnezeu”. Și putem „[simți] acest lucru atât de profund, încât să nu dorim niciodată să trăim chiar și o zi fără aceasta”[19].

Putem ști că Dumnezeu este Tatăl nostru, care ne iubește, și că Fiul Său, Isus Hristos, este Salvatorul și Mântuitorul nostru. Putem ști că a fi membri ai acestei Bisericii este un lucru de preț și că luarea din împărtășanie săptămânal ne va ajuta pe noi și va ajuta familiile noastre să fim în siguranță. Putem ști că, prin rânduielile din templu, familiile pot fi într-adevăr împreună pentru totdeauna. Putem ști că ispășirea lui Isus Hristos și binecuvântările pocăinței și ale iertării sunt adevărate și reale. Putem ști că dragul nostru profet, președintele Thomas S. Monson, este profetul Domnului și că el și consilierii săi și membrii Cvorumului celor Doisprezece sunt apostoli, profeți, văzători și revelatori.

Știu că toate aceste lucruri sunt adevărate și depun mărturie despre ele în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Moroni 10:5.
2. O astfel de întrebare a fost legată de oferirea preoției tuturor bărbaților demni. Această întrebare a fost clarificată printr-o revelație primită de președintele Spencer W. Kimball, consilierii săi și membrii Cvorumului celor Doisprezece în data de 1 iunie 1978. Această revelație este Declarația oficială 2 din Doctrină și legăminte.
3. Vezi, de exemplu, Luca 21:15; Romani 8:5; Alma 32:41–43; Eter 12:19; Doctrină și legăminte 21:5; 101:38; 107:30–31.
4. Thomas S. Monson, „Puterea Cărții lui Mormon”, *Liahona,* mai 2017, p. 87.
5. Moroni 10:4.
6. Thomas S. Monson, „Puterea Cărții lui Mormon”, p. 87.
7. Vezi 2 Nefi 2:14; vezi, de asemenea, David A. Bednar, „Seek Learning by Faith”, *Liahona,* sept. 2007, p. 19–21.
8. Vezi, de exemplu, Ioan 7:17, unde Domnul promite: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine”. Vezi, de asemenea, Alma 32.
9. Vezi Alma 32:27.
10. Vezi Alma 32:28.
11. Vezi Alma 22:18; Doctrină și legăminte 93:27–28.
12. Alma 22:18.
13. Doctrină și legăminte 88:118.
14. Thomas S. Monson, „Puterea Cărții lui Mormon”, p. 87.
15. Mosia 24:15; vezi, de asemenea, Mosia 24:13–14; David A. Bednar, „Pentru ca să-și poată purta poverile cu ușurință”, *Liahona,* mai 2014, p. 87–90.
16. Mosia 2:36.
17. Vezi Jeffrey R. Holland, „An High Priest of Good Things to Come”, *Liahona,* ian. 2000, p. 45. În acel mesaj, vârstnicul Holland a declarat: „Unele binecuvântări vin repede, altele târziu și unele nu vin decât în cer; dar, la cei care îmbrățișează Evanghelia lui Isus Hristos, *ele vin*”.
18. Moroni 10:5.
19. Russell M. Nelson, „Cartea lui Mormon – Cum ar fi viața dumneavoastră fără ea?” *Liahona,* nov. 2017, p. 63.

Autorități generale și oficianți generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

PRIMA PREȘEDINȚIE

Henry B. Eyring
primul consilier

Thomas S. Monson
președinte

Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

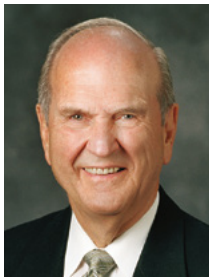
Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

PREȘEDINȚIA CELOR ȘAPTEZECI

L. Whitney Clayton

Craig C. Christensen

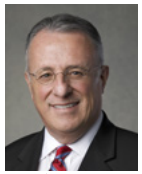
Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

Juan A. Uceda

Patrick Kearon

AUTORITĂȚI GENERALE-CEI ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

Marcos A. Aidukaitis | Jose L. Alonso | Wilford W. Andersen | Ian S. Ardern | Mervyn B. Arnold | W. Mark Bassett | David S. Baxter | Randall K. Bennett | Shayne M. Bowen | Mark A. Bragg | Craig A. Cardon | Yoon Hwan Choi | Kim B. Clark | Weatherford T. Clayton | Carl B. Cook | Lawrence E. Corbridge

Valeri V. Cordón | J. Devn Cornish | Claudio R. M. Costa | Joaquin E. Costa | LeGrand R. Curtis jr. | Massimo De Feo | Benjamín De Hoyos | Edward Dube | Kevin R. Duncan | Timothy J. Dyches | Larry J. Echo Hawk | David F. Evans | Enrique R. Falabella | Bradley D. Foster | Randy D. Funk | Eduardo Gavarret

Robert C. Gay | Carlos A. Godoy | Taylor G. Godoy | Christoffel Golden | Walter F. González | C. Scott Grow | O. Vincent Haleck | Donald L. Hallstrom | Kevin S. Hamilton | Allen D. Haynie | Paul V. Johnson | Larry S. Kacher | Von G. Keetch | Jörg Klebingat | Joni L. Koch | Erich W. Kopischke

Hugo E. Martinez | James B. Martino | Richard J. Maynes | Peter F. Meurs | Hugo Montoya | Marcus B. Nash | K. Brett Nattress | S. Gifford Nielsen | Brent H. Nielson | Adrián Ochoa | Allan F. Packer | S. Mark Palmer | Adilson de Paula Parrella | Kevin W. Pearson | Anthony D. Perkins | Paul B. Pieper

John C. Pingree jr. | Rafael E. Pino | Michael T. Ringwood | Gary B. Sabin | Evan A. Schmutz | Gregory A. Schwitzer | Joseph W. Sitati | Steven E. Snow | Vern P. Stanfill | Brian K. Taylor | Michael John U. Teh | José A. Teixeira | Arnulfo Valenzuela | Terence M. Vinson | Taniela B. Wakolo | Scott D. Whiting

Larry Y. Wilson | Chi Hong (Sam) Wong | Kazuhiko Yamashita | Jorge F. Zeballos | Claudio D. Zivic

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

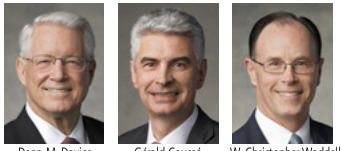

Dean M. Davies
primul consilier

Gérald Caussé
episcopul care prezidează

W. Christopher Waddell
al doilea consilier

OFICIANȚI GENERALI

ȘCOALA DE DUMINICA

Devin G. Durrant
primul consilier

Tad R. Callister
președinte

Brian K. Ashton
al doilea consilier

TINERELE FETE

Carol F. McConkie
prima consilieră

Bonnie L. Oscarson
președintă

Neill F. Marriott
a doua consilieră

SOCIETATEA DE ALINARE

Sharon Eubank
prima consilieră

Jean B. Bingham
președintă

Reyna I. Aburto
a doua consilieră

SOCIETATEA PRIMARĂ

Bonnie H. Cordon
prima consilieră

Joy D. Jones
președintă

Cristina B. Franco
a doua consilieră

TINERII BĂIEȚI

Douglas D. Holmes
primul consilier

Stephen W. Owen
președinte

M. Joseph Brough
al doilea consilier

Vârstnicul Richard J. Maynes
din Cei Șaptezeci

Obțineți încrederea Domnului și a familiei dumneavoastră

Bărbații care au „integritatea inimii” sunt bărbați de încredere – deoarece încrederea se bazează pe integritate.

Dragi frați, poate că nu există niciun compliment mai mare pe care l-am putea primi de la Domnul decât să știm că El are încredere că suntem deținători ai preoției demni și soți și tați minunați.

Un lucru este sigur: obținerea încrederii Domnului este o binecuvântare care ne este dată dacă depunem un mare efort. Încrederea este o binecuvântare bazată pe spunerea față de legile lui Dumnezeu. Obținem încrederea Domnului dacă suntem fideli legămintelor pe care le-am făcut în apele botezului și în templul sfânt. Când ne respectăm promisiunile față de Domnul, încrederea Lui în noi crește.

Îmi plac atât scripturile din vechime, cât și cele din zilele noastre, care folosesc expresia „integritatea inimii” atunci când descriu caracterul unei persoane drepte.[1] Integritatea sau lipsa acesteia este un element fundamental al caracterului unei persoane. Bărbații care au „integritatea inimii” sunt bărbați de încredere – deoarece încrederea se bazează pe integritate.

A fi un bărbat integru înseamnă că dorințele și faptele dumneavoastră sunt pure și neprihănite în toate aspectele vieții voastre, atât în public, cât și în viața privată. Cu fiecare decizie pe care o luăm, merităm fie mai multă încredere din partea lui Dumnezeu, fie diminuăm încrederea pe care El o are în noi. Probabil, acest principiu se observă cel mai bine în responsabilitățile divine care ne-au fost date în calitate de soți și tați.

În calitate de soți și tați, am primit o sarcină divină de la profeții, văzătorii și revelatorii din zilele noastre, în documentul „Familia: o declarație oficială către lume”. Acest document ne învață că: 1. „[tații trebuie să conducă] familiile lor cu dragoste și dreptate”, 2. tații „sunt răspunzători de satisfacerea nevoilor [vieții]”, 3. tații sunt responsabili să-și protejeze familiile[2].

Pentru ca noi să obținem încrederea lui Dumnezeu, va trebui să îndeplinim aceste trei responsabilități divine care au fost oferite familiilor noastre în felul Domnului. După cum este menționat mai departe în declarația despre familie, planul Domnului este de a îndeplini aceste responsabilități împreună cu soțiile noastre „ca parteneri egali”[3]. Pentru mine, acest lucru înseamnă că nu vom lua nicio decizie semnificativă cu privire la aceste trei responsabilități fără a avea o unitate totală cu soțiile noastre.

Primul pas pe care trebuie să-l facem pentru a obține încrederea Domnului este să ne punem încrederea

în El. Profetul Nefi a exemplificat acest tip de angajament când s-a rugat: „O, Doamne, m-am încrezut în Tine și mă voi încrede în Tine întotdeauna. Nu îmi voi pune încrederea în brațul omului”[4]. Nefi era pe deplin hotărât să facă voia Domnului. Pe lângă faptul de a fi *spus* că „[urma să facă] lucrurile pe care Domnul le-a poruncit”, Nefi era neclintit în angajamentul lui de a-și *îndeplini* însărcinările, după cum este ilustrat în această afirmație: „Așa cum Domnul trăiește și tot așa cum noi trăim, nu ne vom duce la tatăl nostru în pustiu până când nu vom îndeplini ceea ce Domnul ne-a poruncit”[5].

Deoarece Nefi a avut mai întâi încredere în Dumnezeu, Dumnezeu a avut mare încredere în Nefi. Domnul l-a binecuvântat cu mari revărsări ale Spiritului, care i-au binecuvântat viața, viața membrilor familiei sale și a poporului său. Deoarece Nefi a condus cu dragoste și neprihănire și și-a protejat familia și poporul și le-a oferit toate cele necesare, el a relatat: „Noi am trăit în fericire”[6].

Pentru a oferi perspectiva unei femei cu privire la acest subiect, le-am rugat pe cele două fiice ale mele, care sunt căsătorite, să mă ajute. Le-am întrebat dacă mi-ar putea oferi o propoziție sau două despre modul în care priveau importanța încrederii atunci când le afectează căsnicia și viața de familie. Iată gândurile lui Lara Harris și Christina Hansen.

Voi începe cu Lara: „Pentru mine, unul dintre cele mai importante lucruri este să știu că, în timp ce soțul meu își face treburile zilnice, el face alegeri care arată respect și iubire față de mine. Când avem încredere unul în celălalt în acest fel, avem pace în căminul nostru, unde ne putem bucura împreună de creșterea familiei noastre”.

Acum, gândurile Christinei: „A avea încredere în cineva este același lucru cu a avea credință în cineva. Fără această încredere și credință, apar frica și îndoiala. Pentru mine, una dintre cele mai mari binecuvântări pe care am primit-o datorită faptului că am încredere absolută în soțul meu este pacea – pace în mintea mea, știind că el face cu adevărat ceea ce spune că va face. Încrederea aduce pace, iubire și un mediu în care această dragoste poate crește”.

Lara nu a văzut ce a scris Christina și nici Christina nu a văzut ce a scris Lara. Este atât de interesant pentru mine că, amândouă, independent, au considerat binecuvântarea păcii în cămin o consecință directă a faptului de a avea un soț în care pot avea încredere. După cum ilustrează exemplele fiicelor mele, principiul încrederii joacă un rol extrem de important în dezvoltarea unui cămin clădit pe baza învățăturilor lui Hristos.

De asemenea, am putut să mă bucur de aceeași cultură clădită pe baza învățăturilor lui Hristos, crescând într-o casă în care tatăl meu și-a onorat preoția și a câștigat încrederea întregii familii datorită „integrității inimii sale”[7]. Permiteți-mi să vă împărtășesc o experiență din tinerețea mea care ilustrează impactul pozitiv, de durată, pe care un tată, care înțelege și trăiește conform principiului încrederii construit pe integritate, îl poate avea asupra familiei sale.

Când eram foarte tânăr, tatăl meu a înființat o companie specializată în automatizarea uzinelor. Această afacere s-a ocupat de proiectarea, fabricarea și instalarea de linii de producție automatizate în întreaga lume.

Când eram la gimnaziu, tatăl meu a vrut să învăț să muncesc. De asemenea, el a vrut să învăț fiecare detaliu al afacerii. Prima mea însărcinare a fost întreținerea împrejurimilor și zugrăvirea părților clădirii care nu erau public vizibile.

Când am intrat la liceu, am fost promovat să lucrez în halele fabricii. Am început să învăț cum să citesc desenele tehnice și să folosesc echipamentele

grele de fabricare a oțelului. După absolvirea liceului, am urmat cursurile universitare și apoi am intrat în câmpul misiunii. Întorcându-mă acasă din misiune, m-am dus direct la muncă. Trebuia să câștig bani pentru cheltuielile anului școlar care urma.

Într-o zi, la scurt timp după misiunea mea, lucram în fabrică, când tatăl meu m-a chemat în biroul său și m-a întrebat dacă aș vrea să îl însoțesc într-o călătorie de afaceri în Los Angeles. Aceasta a fost prima dată când tatăl meu m-a invitat să-l însoțesc într-o călătorie de afaceri. De fapt, el îmi permitea să apar în public pentru a-l ajuta la reprezentarea companiei.

Înainte de a pleca în călătorie, el m-a pregătit dându-mi câteva detalii despre acest potențial nou client. În primul rând, clientul era o corporație multinațională. În al doilea rând, își perfecționau liniile de producție la nivel mondial cu cea mai recentă tehnologie privind automatizările. În al treilea rând, compania noastră nu le mai furnizase anterior servicii de inginerie sau tehnologie. Și, în cele din urmă, directorul responsabil cu achizițiile a convocat această întâlnire pentru a examina oferta noastră privind un nou proiect. Această întâlnire a reprezentat o nouă și potențială ocazie importantă pentru compania noastră.

După ce am ajuns în Los Angeles, eu și tatăl meu am mers la hotel pentru întâlnire. Primul lucru pe ordinea de zi a fost să discutăm și să analizăm specificațiile tehnice ale proiectului. Următorul punct al discuției a vizat detaliile operaționale, inclusiv datele despre logistică și livrare. Punctul de încheiere al ordinii de zi a fost axat pe prețuri, termeni și condiții. Aici, lucrurile au devenit interesante.

Directorul companiei ne-a explicat că, prețul propus de noi era cel mai mic dintre prețurile celor care trimiseseră oferte pentru proiect. Apoi, surprinzător, ne-a spus prețul celei de-a doua oferte cu preț mai mic. El ne-a întrebat dacă am fi dispuși să retragem propunerea și să o retrimitem. El a spus că noul nostru preț ar trebui să fie chiar sub prețul din a doua ofertă. Apoi, a explicat că vom împărți cu el, în mod egal, diferența de bani rămasă. El s-a gândit la acest lucru spunând că toată lumea ar avea de câștigat. Compania noastră ar fi avut de câștigat pentru că am fi făcut mult mai mulți bani decât prevăzusem în oferta inițială. Compania lui ar fi avut de câștigat pentru că ar fi făcut afaceri cu cel mai mic ofertant. Și, firește, el ar fi câștigat, luându-și partea deoarece a întocmit această înțelegere.

Apoi, ne-a dat numărul unei cutii poștale, unde să-i putem trimite banii pe care îi ceruse. După toate acestea, a privit spre tatăl meu și l-a întrebat: „Așadar, rămâne valabilă această înțelegere?” Spre surprinderea mea, tatăl meu s-a ridicat, a dat mâna cu el și i-a spus că vom lua legătura cu el.

După ce am plecat de la întâlnire, am intrat în mașina închiriată, iar tatăl meu s-a întors spre mine și m-a întrebat: „Ei bine, ce crezi că ar trebui să facem?”.

Am răspuns spunându-i că nu cred că ar trebui să acceptăm această ofertă.

Tatăl meu m-a întrebat: „Nu crezi că avem responsabilitatea față de toți angajații noștri de a menține un portofoliu de comenzi bun?”.

În timp ce mă gândeam la întrebarea lui și, înainte de a putea răspunde, el a dat un răspuns la propria sa întrebare. A spus: „Ascultă, Rick, odată ce iei mită sau îți compromiți integritatea, este foarte greu să o recuperezi vreodată. Să nu o faci niciodată, nici măcar o dată”.

Faptul că împărtășesc această experiență înseamnă că nu am uitat niciodată ce m-a învățat tatăl meu în

prima mea călătorie de afaceri cu el. Împărtășesc această experiență pentru a ilustra influența pe care o avem în calitate de tați. Vă puteți imagina încrederea pe care am avut-o în tatăl meu datorită integrității inimii sale. El a avut aceleași principii în viața personală alături de mama mea, copiii săi și de toți aceia cu care s-a asociat.

Dragi frați, rugăciunea mea în această seară este ca noi toți să putem să ne punem mai întâi încrederea în Domnul, așa cum a exemplificat Nefi și, apoi, prin integritatea inimilor noastre, să câștigăm încrederea Domnului, precum și încrederea soțiilor și a copiilor noștri. Pe măsură ce înțelegem și punem în practică acest principiu sacru al încrederii bazat pe integritate, vom fi fideli legămintelor noastre sacre. De asemenea, vom reuși să conducem familiile noastre cu dragoste și dreptate, oferind cele necesare vieții și protejând familiile noastre de relele din lume. Despre aceste adevăruri, depun mărturie cu umilință, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi, de exemplu, 1 Împărați 9:4; Doctrină și legăminte 124:15.
2. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona,* nov. 2010, p. 129.
3. „Familia: o declarație oficială către lume”, p. 129.
4. 2 Nefi 4:34.
5. 1 Nefi 3:7, 15.
6. 2 Nefi 5:27.
7. Doctrină și legăminte 124:15.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Deținători ai luminii cerești

În calitate de deținători ai preoției lui Dumnezeu și de ucenici ai lui Isus Hristos, sunteți deținători ai luminii.

Un bărbat în vârstă stătea la rând, la poștă, pentru a cumpăra timbre de la ghișeu. O tânără a observat că se deplasa cu dificultate și s-a oferit să-i arate cum să cumpere timbre de la un automat, pentru a economisi timp. Domnul în vârstă a spus: „Mulțumesc, dar prefer să aștept. Automatul nu mă va întreba despre artrita mea”.

Uneori este de ajutor să vorbim cu cineva căruia îi pasă de necazurile noastre.

Durerea, tristețea și boala sunt experiențe de care toți avem parte – întâmplările nefericite, suferințele și ghinionul pot ocupa un spațiu de memorie considerabil pe hard disk-ul intern al sufletului nostru.

Când vine vorba de bunăstarea noastră fizică, acceptăm îmbătrânirea și bolile ca părți ale călătoriei noastre prin viața muritoare. Căutăm sfatul specialiștilor care înțeleg trupul fizic. Când avem parte de suferință emoțională sau de vreo boală mintală, căutăm ajutorul experților care tratează asemenea afecțiuni.

Așa cum avem parte de încercări fizice și emoționale în viața muritoare, tot așa avem parte și de încercări spirituale. Cei mai mulți dintre noi avem parte de momente, în viață, în care mărturia noastră arde strălucitor. Este posibil, de asemenea, să avem momente în care să ni se pară că Tatăl nostru Ceresc este departe. Sunt momente în care prețuim lucrurile Spiritului cu toată inima. Pot fi, de asemenea, momente care par a fi mai puțin prețioase sau mai puțin importante.

Astăzi, doresc să vorbesc despre bunăstarea spirituală – despre cum putem avea parte de vindecare de la stagnare și pași pe calea sănătății spirituale pline de entuziasm.

Boală spirituală

Uneori, boala spirituală apare ca urmare a păcatului sau rănilor emoționale. Uneori, extenuarea spirituală apare atât de treptat încât cu greu ne putem da seama ce se întâmplă. Asemenea straturilor de roci sedimentare, durerea și suferința spirituale se pot acumula de-a lungul timpului, împovărându-ne spiritul până când sunt prea grele de suportat. De exemplu, acest lucru se poate întâmpla, când responsabilitățile noastre la locul de muncă, acasă și la Biserică devin atât de copleșitoare încât pierdem din vedere bucuria Evangheliei. Putem să ne simțim ca și cum nu mai avem nimic de dăruit sau că respectarea poruncilor pare să fie peste puterea noastră.

Însă, doar pentru că încercările spirituale sunt reale, nu înseamnă că sunt incurabile.

Ne putem vindeca spiritual.

Chiar și cele mai profunde răni spirituale – da, chiar și cele care pot părea incurabile – pot fi vindecate.

Dragii mei prieteni, puterea vindecătoare a lui Isus Hristos nu lipsește în zilele noastre.

Atingerea vindecătoare a Salvatorului poate transforma viața în zilele noastre la fel cum a făcut-o în zilele Sale. Dacă doar avem credință, El ne poate lua de mână, ne poate umple sufletul cu lumină și vindecare cerești și ne poate rosti cuvintele binecuvântate: „«Scoală-te… ridică-ți patul și umblă»”[1].

Întuneric și lumină

Indiferent de cauza afecțiunilor noastre spirituale, toate au un lucru în comun: absența luminii divine.

Întunericul reduce capacitatea noastră de a vedea clar. Ne încețoșează

capacitatea de a vedea ceea ce, odată a fost limpede și clar. Când suntem în întuneric, suntem mai predispuși să facem alegeri greșite, deoarece nu putem vedea pericolele din calea noastră. Când suntem în întuneric, suntem mai predispuși să ne pierdem speranța, deoarece nu putem vedea pacea și bucuria care ne așteaptă dacă doar continuăm să înaintăm.

Pe de altă parte, lumina ne permite să vedem lucrurile așa cum sunt în realitate. Ne permite să discernem între adevăr și greșeală, între esențial și fără valoare. Când suntem în lumină, putem să facem alegeri drepte bazate pe principii adevărate. Când suntem în lumină, avem „o strălucire perfectă a speranței”[2], pentru că putem să ne vedem încercările din viața muritoare dintr-o perspectivă eternă.

Vom avea parte de vindecare spirituală pe măsură ce ne îndepărtăm de umbrele lumii și pășim în lumina nepieritoare a lui Hristos.

Cu cât înțelegem mai mult și punem în practică conceptul doctrinar privind lumina, cu atât mai mult ne putem proteja de bolile spirituale care ne chinuie sau ne supără din toate direcțiile; cu atât mai bine putem sluji ca deținători energici, curajoși, iubitori și umili ai preoției sfinte – adevărați slujitori și ucenici ai Împăratului nostru preaiubit și etern.

Lumina lumii

Isus Hristos a spus: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”[3].

Ce înseamnă aceasta?

Pur și simplu: Cel care îl urmează cu umilință pe Isus Hristos va avea parte de lumina Sa și o va împărtăși. Și, acea lumină va crește până când, în cele din urmă, va disipa chiar și cel mai profund întuneric.

Aceasta înseamnă că există o putere, o influență puternică, ce provine de la Salvator. Emană „din prezența lui Dumnezeu pentru a umple imensitatea spațiului”[4]. Deoarece această putere ne edifică, înalță și iluminează viața, scripturile o numesc adesea lumină, dar este numită, de asemenea, spirit și adevăr.

În Doctrină și legăminte citim: „Cuvântul Domnului este adevăr și orice este adevăr este lumină, și orice este lumină este Spirit, chiar Spiritul lui Isus Hristos”[5].

Această înțelegere profundă – că lumina este spirit care este adevăr și că această lumină strălucește asupra fiecărui suflet care vine pe lume – este atât importantă, cât și dătătoare de speranță. Lumina lui Hristos luminează și umple sufletul tuturor celor care ascultă de glasul Spiritului.[6]

Lumina lui Hristos umple universul.

Ea umple pământul.

Și poate umple fiecare inimă.

„Dumnezeu nu este părtinitor.”[7] Lumina Sa este disponibilă tuturor – mic sau mare, bogat sau sărac, privilegiat sau defavorizat.

Dacă vă deschideți mintea și inima pentru a primi lumina lui Hristos și a-L urma cu umilință pe Salvator, veți primi mai multă lumină. Rând după rând, puțin aici și puțin acolo, veți aduna mai multă lumină și adevăr în sufletul dumneavoastră, până când întunericul va fi izgonit din viața dumneavoastră.[8]

Dumnezeu vă va deschide ochii.

Dumnezeu vă va oferi o nouă inimă.

Dragostea, lumina și adevărul lui Dumnezeu vor face ca lucrurile latente să prindă viață și veți începe o viață nouă în Hristos Isus.[9]

Domnul a promis: „Dacă aveți ochiul îndreptat numai către slava Mea, trupurile voastre se vor umple în întregime cu lumină și nu va fi întuneric în

voi; și acel trup care este plin de lumină înțelege toate lucrurile”[10].

Aceasta este leacul suprem pentru boala spirituală. Întunericul se risipește în prezența luminii.

Metaforă pentru întunericul spiritual

Totuși, Dumnezeu nu ne va forța să acceptăm lumina Sa.

Dacă ne obișnuim cu întunericul, este puțin probabil ca în inima noastră să aibă loc schimbări.

Pentru ca schimbarea să aibă loc, trebuie să lăsăm, în mod activ, lumina să intre.

În timpul zborurilor mele, când eram căpitan al unei companii aeriene, în jurul planetei noastre, întotdeauna m-a fascinat frumusețea și perfecțiunea creației lui Dumnezeu. Mi s-a părut, în mod special, captivantă relația dintre pământ și soare. O consider ca pe o lecție practică despre cum există întunericul și lumina.

Știm cu toții că, la fiecare 24 de ore, noaptea se face zi și ziua se face noapte.

Așadar, ce este noaptea?

Noaptea nu este nimic mai mult decât o umbră.

Chiar și în cele mai întunecate nopți, soarele nu încetează să-și radieze lumina. Continuă să strălucească la fel de strălucitor ca întotdeauna. Însă, jumătate de pământ este în întuneric.

Absența luminii face să fie întuneric.

La lăsarea întunericului nopții, nu disperăm și nu ne îngrijorăm că soarele s-a

stins. Nu afirmăm drept postulat faptul că soarele nu mai este acolo sau că nu mai există. Înțelegem că suntem într-o umbră, că pământul va continua să se rotească și că, în cele din urmă, razele soarelui vor ajunge, din nou, la noi.

Întunericul nu este un semn că nu există lumină. De cele mai multe ori, pur și simplu, înseamnă că nu suntem în locul potrivit pentru a primi lumina. În timpul recentei eclipse de soare, mulți au depus eforturi considerabile pentru a se afla în fâșia îngustă de umbră creată de lună, în mijlocul unei zile însorite.

În mod asemănător, lumina spirituală continuă să strălucească asupra întregii creații a lui Dumnezeu. Satana va depune orice efort să creeze o umbră sau să ne ducă într-o umbră pe care noi o creăm. El ne va constrânge să ne creăm propria eclipsă; ne va împinge în întunericul cavernei sale.

Întunericul spiritual poate trage un văl de uitare chiar și peste cei care, odată, au umblat în lumină și s-au bucurat în Domnul. Cu toate acestea, chiar și în cele mai întunecate momente, Dumnezeu aude implorările noastre umile, când ne rugăm: «Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!»”[11].

În zilele lui Alma, au fost mulți cărora le-a fost greu să accepte lucruri spirituale și cărora „din cauza necredinței lor”, lumina și adevărul lui Dumnezeu nu au putut să le pătrundă în suflet, „iar inimile lor [au fost] împietrite”[12].

Noi suntem deținători ai luminii

Dragi frați, depinde de noi să fim în locul potrivit pentru a vedea lumina divină și adevărul divin ale Evangheliei lui Isus Hristos. Chiar și după lăsarea nopții, când lumea pare întunecată, putem să alegem să pășim în lumina lui Hristos, să ținem poruncile Sale și să depunem mărturie, cu mult curaj, despre realitatea și măreția Lui.

În calitate de deținători ai preoției lui Dumnezeu și de ucenici ai lui Isus Hristos, sunteți deținători ai luminii. Continuați să faceți lucrurile care vor întreține lumina Sa divină. „Țineți sus lumina”[13] și „tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor” – nu pentru ca ei să vă vadă și să vă admire, ci, „ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”[14].

Dragii mei frați, sunteți instrumente în mâinile Domnului cu scopul de a aduce lumină și vindecare sufletelor copiilor Tatălui Ceresc. Poate că nu vă simțiți potriviți pentru a vindeca pe cei care sunt bolnavi spiritual – cu siguranță nu mai mult decât este potrivit un angajat al poștei să ajute cu artrita. Poate că vă confruntați cu propriile încercări spirituale. Cu toate acestea, Domnul v-a chemat. El v-a dat autoritatea și responsabilitatea de a-i ajuta pe cei nevoiași. V-a înzestrat cu puterea preoției Sale sacre pentru a aduce lumină în întuneric și pentru a înălța și binecuvânta copiii lui Dumnezeu. Dumnezeu a restaurat Biserica Sa și Evanghelia Sa prețioasă, „care vindecă sufletul rănit”[15]. El a pregătit calea către bunăstarea spirituală, pentru a găsi vindecare de la stagnare și pentru a înainta către sănătatea spirituală plină de entuziasm.

De fiecare dată când vă îndreptați inima către Dumnezeu în rugăciune umilă, aveți parte de lumina Sa. De fiecare dată când căutați cuvântul Său și voia Sa în scripturi, lumina crește în intensitate. De fiecare dată când observați pe cineva care are nevoie de ajutor și vă sacrificați confortul pentru a ajuta cu dragoste, lumina se extinde și se intensifică. De fiecare dată când respingeți ispita și alegeți puritatea, de fiecare dată când căutați sau oferiți iertare, de fiecare dată când depuneți mărturie, cu mult curaj, despre adevăr, lumina alungă întunericul și îi atrage pe alții care caută, de asemenea, lumina și adevărul.

Gândiți-vă la propriile experiențe, momente în care ați slujit lui Dumnezeu și semenilor, când lumina divină a strălucit în viața dumneavoastră – în templul sfânt, la masa de împărtășanie, într-un moment tăcut de cugetare cu ajutorul rugăciunii, în cadrul întrunirilor de familie sau în timpul unei slujiri în cadrul preoției. Împărtășiți acele momente familiei, prietenilor și mai ales tinerilor noștri care caută lumină. Ei trebuie să audă de la dumneavoastră că, această lumină, aduce cu sine speranță și vindecare, chiar și într-o lume plină de întuneric.

Lumina lui Hristos aduce speranță, fericire și vindecare pentru orice rană sau afecțiune spirituală.[16] Cei care au parte de această influență de purificare devin instrumente în mâinile Luminii

lumii pentru a oferi lumină altora.[17] Ei vor simți ceea ce a simțit regele Lamoni: „Această lumină a trezit atâta bucurie în sufletul lui, norul de întuneric fiind risipit, și… lumina vieții fără de sfârșit era aprinsă în sufletul lui”[18].

Dragii mei frați, dragii mei prieteni, este datoria noastră să-L căutăm pe Domnul până când lumina vieții nepieritoare dată de El va străluci puternic în noi și mărturia noastră va deveni mai sigură și puternică chiar și în negura întunericului.

Mă rog și vă binecuvântez să aveți succes în îndeplinirea destinului dumneavoastră ca deținători ai sfintei preoții a Dumnezeului Atotputernic și să fiți întotdeauna deținători fericiți ai luminii Sale cerești. În numele sacru al Învățătorului nostru, amin. ■

NOTE

1. Ioan 5:8.
2. 2 Nefi 31:20.
3. Ioan 8:12.
4. Doctrină și legăminte 88:12; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 88:6–7.
5. Doctrină și legăminte 84:45.
6. Vezi Doctrină și legăminte 84:46.
7. Faptele apostolilor 10:34.
8. Doctrină și legăminte 88:40 ne învață că „lumina este atrasă de lumină”. Cu alte cuvinte, cu cât dobândim mai multă lumină, adevăr, înțelepciune și virtute, cu atât mai mult vom atrage în viața noastră. „Acela care primește lumina și rămâne credincios lui Dumnezeu, primește mai multă lumină; și acea lumină devine din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei” (D&L 50:24).
9. Aceasta este una dintre promisiunile botezului – că în timp ce ne îngropăm viața muritoare, carnală, ieșim din apa botezului vii în Hristos. Devenim creaturi noi care trăiesc o nouă viață (vezi Romani 6:4; 2 Corinteni 5:17).
10. Doctrină și legăminte 88:67; vezi, de asemenea, Matei 6:22.
11. Marcu 9:24.
12. Mosia 26:3.
13. 3 Nefi 18:24.
14. Matei 5:16.
15. Iacov 2:8.
16. Vezi 1 Ioan 1:7; Alma 7:11–13.
17. Vezi Matei 5:14.
18. Alma 19:6.

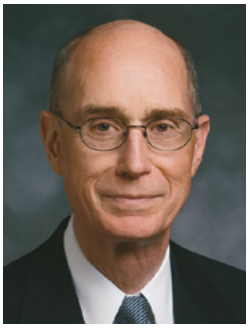

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Domnul conduce Biserica Sa

Conducerea exercitată de Domnul asupra Bisericii Sale necesită credință mare și neclintită din partea tuturor celor care Îi slujesc pe pământ.

Dragii mei frați care dețineți preoția lui Dumnezeu, în această seară doresc să vorbesc despre minunatul mod prin care Domnul conduce împărăția Sa pe pământ. Cunoașteți deja principiile de bază. Mă rog ca Duhul Sfânt să vi le confirme.

Primul, Isus Hristos este capul Bisericii în întreaga lume.

Al doilea, El conduce Biserica Sa astăzi vorbind cu bărbați, care sunt chemați în calitate de profeți și El face aceasta prin revelație.

Al treilea, El a dat revelații profeților Săi cu mult timp în urmă, încă face acest lucru și va continua să-l facă.

Al patrulea, El dă revelație, prin care confirmă veridicitatea lucrurilor, celor care slujesc sub conducerea profeților Săi.

Din aceste principii de bază, recunoaștem că această conducere exercitată de Domnul asupra Bisericii Sale necesită credință mare și neclintită din partea tuturor celor care Îi slujesc pe pământ.

De exemplu, este nevoie de credință să credem că Domnul înviat veghează asupra detaliilor zilnice privind împărăția Sa. Este nevoie de credință să credem că El cheamă oameni imperfecți în poziții cheie. Este nevoie de credință să credem că El îi cunoaște perfect pe oamenii pe care îi cheamă, atât capacitățile, cât și potențialul lor și, prin urmare, El nu face greșeli în chemările pe care le face.

Aceasta poate să facă pe unii din auditoriu să zâmbească sau să dea din cap în semn de îndoială – atât pe cei care cred că propria chemare de a sluji a fost o greșeală, cât și pe cei care se gândesc la unii pe care îi cunosc și care li se par nepotriviți în chemările lor în împărăția Domnului. Sfatul meu pentru ambele grupuri este să se abțină de la astfel de judecăți până când vor putea vedea mai bine ceea ce Domnul vede. În schimb, judecata pe care trebuie s-o faceți este că *dumneavoastră* aveți capacitatea de a primi revelație și de a acționa, fără teamă, potrivit ei.

Este nevoie de credință să puteți face astfel. Este nevoie de o credință și mai mare să credeți că Domnul a chemat oameni imperfecți ca slujitori care să vă conducă. Scopul meu, în această seară, este să vă clădesc credința că Dumnezeu vă îndrumă în slujirea pe care o faceți pentru El. Și, mai important, speranța mea este să vă clădesc credința că Domnul îi inspiră pe cei imperfecți pe care El i-a chemat în calitate de conducători ai dumneavoastră.

La început, v-ați putea gândi că o astfel de credință nu este importantă pentru succesul Bisericii și împărăției Domnului. Totuși, vă puteți da seama – indiferent unde sunteți în linia slujirii din cadrul preoției, începând cu profetul Domnului și până la un nou deținător al Preoției aaronice – că acea credință este esențială.

Să începem cu ce înseamnă credința pentru președintele cvorumului învățătorilor sau președintele cvorumului diaconilor. Este important ca el să aibă credința că Domnul Însuși l-a chemat, cunoscând slăbiciunile și punctele forte ale acelui învățător. El trebuie să aibă credința că bărbatul care i-a oferit chemarea a primit revelație prin Spiritul lui Dumnezeu. Consilierii lui și membrii cvorumului său au nevoie de aceeași credință pentru a-l urma cu încredere neînfricată.

Am văzut o asemenea încredere când, într-o duminică dimineață, un băiat stătea alături de președinția cvorumului său de diaconi. El a fost chemat ca noul lor secretar. Membrii acelei tinere președinții s-au sfătuit împreună. Ei au vorbit despre mai multe modalități prin care să poată îndeplini cerința episcopului de a aduce un băiat mai puțin activ înapoi în Biserică. După rugăciune și discuție, l-au desemnat pe secretar să meargă la casa unui băiat care nu participase niciodată la vreo adunare și să-l invite.

Secretarul nu-l cunoștea pe băiat, dar știa că unul dintre părinții lui era mai puțin activ și celălalt nu era membru și nu era prietenos. Secretarul s-a simțit neliniștit, dar nu i-a fost teamă. El știa că profetul lui Dumnezeu le-a cerut deținătorilor preoției să aducă înapoi oaia pierdută. Și a auzit rugăciunea membrilor președinției sale. I-a auzit când au căzut de acord cu privire la numele băiatului care avea să fie salvat și la numele său.

M-am uitat când secretarul mergea pe stradă spre casa băiatului mai puțin activ. Mergea încet, ca și cum se îndrepta spre un mare pericol. Dar, după jumătate de oră, s-a întors împreună cu acel băiat, zâmbind fericiți. Nu sunt sigur că știa atunci, dar s-a dus având credința că el era în slujba Domnului. Acea credință a rămas cu el și a crescut de-a lungul anilor în care a fost misionar, tată, conducător al tinerilor băieți și episcop.

Să vorbim despre ce înseamnă o astfel de credință pentru un episcop. Uneori, episcopul este chemat să le slujească oamenilor care îl cunosc bine. Membrii episcopiei cunosc câte ceva despre slăbiciunile sale ca om și despre punctele sale spirituale forte și știu că alții din episcopie ar fi putut fi chemați – alții care par mai bine educați, mai experimentați, mai plăcuți sau chiar mai arătoși.

Acești membri trebuie să știe că acea chemare de a sluji în calitate de

episcop a venit, prin revelație, de la Domnul. Fără credința lor, episcopului, care a fost chemat de Dumnezeu, îi va fi greu să primească revelația de care are nevoie pentru a-i ajuta. Nu va reuși fără credința membrilor care îl susțin.

Din fericire, opusul este, de asemenea, adevărat. Gândiți-vă la regele Beniamin, slujitorul Domnului, care și-a condus oamenii la pocăință. Inima oamenilor a fost înmuiată de credința lor că el a fost chemat de Dumnezeu, în pofida slăbiciunilor sale omenești, și că ale sale cuvinte au venit de la Dumnezeu. Vă aduceți aminte ce au spus oamenii: „Da, noi credem toate cuvintele pe care ni le-ai spus către noi… știm că ele sunt sigure și adevărate datorită Spiritului Domnului cel Atotputernic, care a lucrat o schimbare mare în noi sau în inimile noastre, pentru că noi nu mai avem înclinare să facem rău, ci să facem bine neîncetat” (Mosia 5:2).

Ca un conducător să aibă succes în lucrarea Domnului, încrederea oamenilor că el este chemat de Dumnezeu trebuie să fie mai puternică decât faptul că-i observă infirmitățile și slăbiciunile din viața muritoare. Vă amintiți modul în care regele Beniamin a explicat rolul său de conducător:

„Eu nu v-am poruncit să veniți aici ca să vă temeți de mine sau ca să credeți că eu, prin mine însumi, sunt mai presus decât un muritor.

Eu sunt la fel ca și voi, supus la tot felul de slăbiciuni la trup și la minte; și totuși, am fost ales de către acest popor și uns de către tatăl meu și mi s-a permis de către mâna Domnului să fiu conducător și rege peste acest popor; și am fost păstrat și apărat de către puterea Lui fără asemănare, ca să vă slujesc cu toată puterea, mintea și tăria pe care Domnul mi le-a dat” (Mosia 2:10–11).

Conducătorul dumneavoastră în Biserica Domnului poate să vă pară slab și uman sau poate să vă pară puternic și inspirat. Adevărul este că fiecare conducător este un amestec al acestor trăsături și al altora. Ceea ce îi ajută pe slujitorii Domnului care sunt chemați să ne conducă este faptul de a-i putea vedea așa cum i-a văzut Domnul când i-a chemat.

Domnul îi vede pe slujitorii Săi în mod perfect. El le vede potențialul și viitorul. Și El știe cum le poate fi schimbată firea. El știe, de asemenea, cum se pot schimba prin experiențele lor cu oamenii pe care îi vor conduce.

Poate că ați avut parte de experiența de a fi întăriți de oamenii cărora ați fost chemați să le slujiți. Odată, am fost chemat să fiu episcop al unor tineri adulți necăsătoriți. Nu sunt sigur dacă scopurile Domnului au fost mai mult despre ce schimbări Îl puteam ajuta să facă în ei sau despre schimbările pe care El știa că ei le puteau face în mine.

Într-o măsură pe care nu o înțeleg, cei mai mulți dintre acei tineri din acea episcopie au acționat ca și cum fusesem chemat de Dumnezeu special pentru ei. Ei mi-au văzut slăbiciunile, dar le-au trecut cu vederea.

Îmi aduc aminte de un tânăr care mi-a cerut sfatul cu privire la opțiunile sale legate de educație. El era student în primul an la o universitate foarte bună. La o săptămână după ce am oferit sfatul, a stabilit o întâlnire cu mine.

Când a intrat în birou, m-a surprins cu întrebarea: „Stimate episcop, am putea să ne rugăm înainte să vorbim? Și am putea îngenuchea? Și aș putea să spun eu rugăciunea?”.

Cerințele lui m-au surprins. Însă rugăciunea lui m-a surprins și mai mult. În rugăciunea lui, a spus: „Tată Ceresc, Tu știi că episcopul Eyring m-a sfătuit săptămâna trecută și nu a funcționat. Te rog inspiră-l să știe ce trebuie să fac acum”.

Poate că zâmbiți, dar eu nu am făcut-o. El, deja, știa ceea ce Domnul dorea să facă. Însă, a cinstit oficiul de episcop din Biserica Domnului și, probabil, dorea să am ocazia să dobândesc mai multă încredere în a primi revelație în cadrul acelei chemări.

A funcționat! De îndată ce ne-am ridicat și ne-am așezat, am primit revelația. I-am spus ce am simțit că dorea Domnul ca el să facă. El avea doar 18 ani la acea vreme, însă era matur spiritual.

El știa deja că nu trebuia să meargă la episcop cu o asemenea problemă. Dar a învățat să-l susțină pe slujitorul Domnului chiar și în slăbiciunile sale din viața muritoare. La un moment dat, el a ajuns președinte de țăruș. El a învățat lecția pe care am deprins-o împreună: dacă ai credință că Domnul conduce Biserica Sa prin revelație dată acelor slujitori imperfecți pe care îi cheamă, Domnul va deschide zăgazurile cerului atât pentru ei, cât și pentru tine.

Din acea experiență, am învățat că credința oamenilor cărora le slujim, uneori mai mult decât credința noastră, ne aduce revelație în slujirea Domnului.

A mai existat o lecție pentru mine. Dacă acel băiat m-ar fi judecat pentru

eșecul meu de a-i oferi un sfat bun prima dată, el nu ar mai fi venit niciodată să-mi ceară un alt sfat. Astfel, alegând să nu mă judece, el a primit confirmarea pe care a dorit-o.

Încă o lecție din acea experiență care mi-a fost foarte utilă. Din câte știu, el nu a spus niciodată nimănui din episcopie că nu i-am dat un sfat bun prima dată. Dacă ar fi făcut-o, poate că ar fi micșorat credința altora din episcopie de a avea încredere în inspirația episcopului.

Eu încerc să nu-i judec pe slujitorii Domnului sau să vorbesc despre slăbiciunile lor aparente. Și încerc să-i învăț acest lucru pe copiii mei, prin exemplu. Președintele James E. Faust a împărtășit un crez pe care încerc să-l pun în practică. Doresc să vi-l împărtășesc:

„Noi trebuie… să-i sprijinim și să-i susținem pe conducătorii noștri locali, pentru că… ei au fost «chemați și aleși». Fiecare membru al acestei Biserici poate primi sfat de la un episcop sau un președinte de ramură, un președinte de țăruș sau un președinte de misiune și de la președintele Bisericii și cei care slujesc alături de el. Niciunul dintre acești frați nu a cerut să primească chemarea respectivă. Niciunul nu este perfect. Totuși, ei sunt slujitorii Domnului, chemați de El prin intermediul celor care au dreptul la inspirație. Cei chemați, susținuți și puși deoparte sunt îndreptățiți să beneficieze de sprijinul și susținerea noastră…

Lipsa de respect față de conducătorii ecleziastici i-a făcut pe mulți să aibă parte de slăbiciune spirituală și decădere. Trebuie să trecem cu vederea presupusele imperfecțiuni, greșeli sau neajunsuri ale oamenilor chemați să prezideze asupra noastră și să susținem oficiul pe care îl dețin" („Chemat și ales", *Liahona*, nov. 2005, p. 54–55).

Acel sfat îi binecuvântează pe slujitorii lui Dumnezeu în toate privințele.

În perioada de la început a Bisericii Domnului, conducători apropiați ai profetului Joseph Smith au început să vorbească despre slăbiciunile lui. În pofida lucrurilor pe care le-au văzut și le știau cu privire la relația lui cu Domnul, spiritul lor critic și invidia lor s-au răspândit ca molima. Unul dintre Cei Doisprezece ne-a oferit tuturor standardul de credință și de loialitate pe care trebuie să-l avem dacă dorim să slujim în împărăția Domnului.

Iată raportul: „Mai mulți vârstnici au convocat o adunare în templu pentru toți cei care l-au considerat pe Joseph Smith un profet decăzut. Au intenționat să-l desemneze pe David Whitmer ca nou conducător al Bisericii… După ce a ascultat acuzațiile aduse profetului, Brigham [Young] s-a ridicat și a depus mărturie: «Joseph este profet, și eu știu aceasta, iar ei pot să-l critice aspru și să-l defăimeze cât vor; ei nu pot să distrugă chemarea de profet al lui Dumnezeu, ei pot doar să-și distrugă autoritatea, să taie firul care îi leagă de profet și de Dumnezeu și să se cufunde în iad»" (*Church History in the Fulness of Times Student Manual* [manual al Sistemului Educațional al Bisericii, 2003], a doua ediție, p. 174; vezi, de asemenea *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], p. 79).

Există un fir care ne leagă de Domnul în slujirea noastră. Începe de unde suntem chemați să slujim în împărăție, trece pe la cei care sunt chemați să prezideze asupra noastră în cadrul preoției și pe la profet, care este legat de Domnul. Avem nevoie de credință și umilință pentru a sluji acolo unde suntem chemați, pentru a avea încredere că Domnul ne-a chemat și i-a chemat pe cei care prezidează asupra noastră și pentru a-i susține cu toată credința.

Vor exista perioade, așa cum a fost în perioada Kirtland, când vom avea nevoie de credința și integritatea pe care le-a avut Brigham Young pentru a sluji în chemarea pe care ne-a dat-o Domnul, pentru a fi loiali profetului Său și conducătorilor pe care El i-a chemat.

Vă depun mărturia mea solemnă și, totodată, plină de bucurie că Domnul Isus Hristos este la cârmă. El conduce Biserica Sa și îi conduce pe slujitorii Săi. Depun mărturie că Thomas S. Monson este singurul bărbat care deține și exercită toate cheile preoției sfinte pe pământ acum. Mă rog să fie binecuvântați toți slujitorii umili care slujesc cu toată inima și atât de bine în Biserica restaurată a lui Isus Hristos, pe care El personal o conduce. Depun mărturie că Joseph Smith I-a văzut pe Dumnezeu Tatăl și pe Isus Hristos. Ei i-au vorbit. Cheile preoției au fost restaurate pentru binecuvântarea tuturor copiilor Tatălui Ceresc. Avem misiunea și ni s-a acordat încrederea de a sluji acolo unde ne aflăm în cauza Domnului. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Jean B. Bingham
preşedinta generală a Societății de Alinare

Ca bucuria voastră să fie deplină

Isus Hristos este sursa întregii vindecări, a păcii și a progresului etern.

Dragi frați și surori, mă bucur să fiu alături de dumneavoastră. Și despre acest lucru vreau să vă vorbesc în această dimineață – faptul de a avea bucurie deplină.

Acesta este titlul unei știri recente: „Dezastrele zguduie națiunea [și] lumea”[1]. De la uragane și inundații la caniculă și secetă, de la incendii de vegetație și cutremure la războaie și boli devastatoare, se pare că „întreg pământul [este] tulburat”[2].

Milioane de oameni au fost forțați să-și părăsească locuințele și numeroase vieți au fost curmate de aceste încercări. Conflictele din familii și comunități, precum și luptele interioare cu frica, îndoiala și așteptările neîmplinite provoacă, de asemenea, tulburare. Poate fi dificil să simțim bucuria despre care Lehi ne-a învățat că reprezintă scopul vieții.[3] Cu toții ne-am întrebat uneori: „Unde găsesc pace? Și consolare?”[4]. Ne întrebăm: „Cum găsesc bucurie în pofida dificultăților din viața muritoare?”.

Răspunsul poate părea prea simplu, dar s-a dovedit a fi adevărat încă din zilele lui Adam. Putem găsi bucurie trainică dacă ne concentrăm asupra Salvatorului nostru, Isus Hristos, și trăim potrivit Evangheliei așa cum a fost exemplificată și propovăduită de El. Cu cât *învățăm mai mult despre* Isus Hristos și *avem credință în El și urmăm exemplul Lui*, cu atât mai mult înțelegem că El este sursa întregii vindecări, a păcii și a progresului etern. El ne invită pe toți să venim la El[5], invitație pe care președintele Henry B. Eyring a numit-o „cea mai importantă invitație pe care o poate accepta cineva”[6].

Să învățăm despre Isus Hristos

Cum venim la El? În luna aprilie a acestui an, președintele Russell M. Nelson și vârstnicul M. Russell Ballard ne-au îndemnat să studiem „Hristos Cel Viu”[7] ca parte a procesului de învățare despre Salvator. Mulți au acceptat provocarea și au fost binecuvântați. Cu puțin timp în urmă, o prietenă dragă i-a dăruit fiecăruia dintre copiii ei adulți exemplare ale documentului cu imagini care ilustrează fiecare frază. Și-a încurajat copiii să-i ajute pe nepoții ei să înțeleagă și să memoreze declarația. După aceea, prietena mea a distribuit un filmuleț cu nepoata ei de șase ani, Laynie, rostind cu entuziasm și siguranță, ceea ce a memorat. Mi-am dat seama că, dacă un copil de șase ani poate face acest lucru, atunci pot și eu!

Pe măsură ce am studiat viața și învățăturile lui Isus Hristos cu mai multă atenție și am memorat „Hristos Cel Viu”, recunoștința și dragostea mea pentru Salvatorul nostru au crescut. Fiecare propoziție din acel document inspirat conține o predică și m-a ajutat să înțeleg mai bine rolurile Sale divine și misiunea Sa pe pământ. Ce am învățat și am simțit în timpul acestei perioade de studiu și meditație mi-a confirmat că Isus este cu adevărat „lumina, viața și speranța lumii”[8].

Scripturile din vechime și cuvintele scrise sau rostite ale profeților din zilele din urmă L-au lăudat și depun mărturie: „Calea Sa este drumul care duce la fericire în această viață și la viața eternă în lumea viitoare”[9].

Să avem credință în Isus Hristos

Pe măsură ce studiați viața și învățăturile lui Hristos în numeroase moduri, credința dumneavoastră în El va crește. Veți ajunge să știți că El vă iubește pe fiecare în parte și vă înțelege perfect. În cei 33 de ani ai vieții Sale muritoare, El a fost respins și persecutat, a suferit de foame, sete și oboseală trupească[10], singurătate, abuz fizic și verbal și, în final, a avut o moarte îngrozitoare în mâinile unor oameni păcătoși.[11] În Grădina Ghetsimani și pe crucea de pe Căpățâna, El a simțit toate durerile, suferințele, ispitele, bolile și infirmitățile *noastre*.[12]

Indiferent de suferințele noastre, El este sursa *vindecării*. Cei care au suferit orice tip de abuz, pierdere devastatoare, boală cronică sau handicap, acuzații false, persecuții aspre sau răni spirituale provocate de păcat sau de neînțelegeri pot fi tămăduiți de Mântuitorul lumii. Însă, El nu va intra fără să fie invitat. Trebuie să venim la El și să-I permitem să înfăptuiască miracolele Sale.

Într-o frumoasă zi de primăvară, am lăsat ușa deschisă pentru a mă bucura de aerul proaspăt. O pasăre mică a zburat înăuntru și, apoi, și-a dat seama că nu voia să fie acolo. A zburat cu disperare prin cameră, lovindu-se de repetate ori în geam în încercarea de a evada. Am încercat s-o îndrum cu grijă spre ușa deschisă, dar era speriată și se tot îndepărta de aceasta. Într-un final, s-a oprit deasupra perdelei de la fereastră fiind confuză și extenuată. Am luat o mătură și am pus capul ei acolo unde pasărea se cocoțase agitată. Când am pus capul măturii lângă picioarele ei, pasărea s-a suit timidă pe mătură. Încet, foarte încet, am pășit către ușa deschisă încercând să nu mișc prea mult mătura. Imediat ce am ajuns la ușa deschisă, pasărea a zburat iute către libertate.

Asemenea acelei păsări, uneori, ne este teamă să avem încredere, deoarece nu înțelegem dragostea absolută a lui Dumnezeu și dorința Sa de a ne ajuta. Dar atunci când studiem planul Tatălui Ceresc și misiunea lui Isus Hristos, înțelegem că singurele Lor obiective sunt fericirea noastră și progresul nostru veșnice.[13] Ei Se bucură să ne ajute atunci când cerem, căutăm și batem.[14] Când ne exercităm credința și suntem umili și deschiși la răspunsurile Lor, suntem liberi de constrângerile neînțelegerilor și presupunerilor noastre și ni se poate arăta calea pentru a continua.

Isus Hristos este, de asemenea, sursa *păcii*. El ne invită să ne „punem încrederea în brațul [Său] puternic”[15] și ne promite „[pace]… care întrece orice pricepere”[16], un sentiment care apare atunci când Spiritul Său „[vorbește] cuvinte aducătoare de pace către sufletele noastre”[17] indiferent de încercările pe care le-am avea. Fie că avem parte de probleme personale sau în familie ori crize în cadrul comunității, pacea va veni când vom avea încredere că Singurul Fiu Născut al lui Dumnezeu are putere să aline sufletele noastre îndurerate.

Anul trecut, Snježana Podvinski, unul dintre puținii sfinți din Karlovac, Croația, și-a pus încrederea în Salvator atunci când soțul și ambii ei părinți au murit într-o perioadă de șase luni. Copleșită de durere, dar având o mărturie despre faptul că familiile sunt eterne, ea a folosit toate economiile ei pentru a călători la templu, unde a fost pecetluită cu soțul și părinții ei. Ea a spus că acele zile la templu au fost un punct culminant în viața ei. Datorită mărturiei ei ferme în Isus Hristos și ispășirea Sa, ea a simțit pace și a fost vindecată, ceea ce le-a oferit tărie și celor din jurul ei.

Credința în Isus Hristos aduce chiar mai multe daruri, pe lângă vindecare și pace. Președintele Henry B. Eyring a spus: „Am fost recunoscător pentru multele moduri în care Domnul m-a vizitat, prin Mângâietorul, atunci când aveam nevoie de pace. Cu toate acestea, Tatăl nostru Ceresc este preocupat nu doar de alinarea noastră, ci, cu atât mai mult, și de progresul nostru”[18].

Datorită ispășirii lui Isus Hristos, care include darurile mântuirii și învierii, noi ne putem pocăi, schimba și *progresa etern*. Datorită puterii pe care El ne-o oferă atunci când suntem supuși, putem deveni persoane mai bune decât am reușit vreodată pe cont propriu. Poate că nu înțelegem în totalitate în ce fel, dar fiecare dintre noi care am simțit cum ne crește credința în Hristos, am primit, de asemenea, o înțelegere mai mare despre identitatea noastră divină și scopul nostru, care ne-au determinat

să facem alegeri în acord cu acea cunoaștere.

În pofida lumii care încearcă să ne reducă la statutul de „simple animale”[19], faptul de a ști că Dumnezeu este Tatăl nostru ne asigură că avem potențial divin și promisiuni regești. În pofida lumii care ne spune că această viață nu are niciun scop, faptul de a ști că Singurul Fiu Născut al lui Dumnezeu a făcut posibilă mântuirea și învierea noastră ne oferă speranța de a avea parte de progres etern.

Sa urmăm exemplul lui Isus Hristos

Pe măsură ce învățăm mai multe despre Isus Hristos, dezvoltăm mai multă credință în El și dorim, în mod firesc, să-I urmăm exemplul. Ținerea poruncilor Sale devine cea mai mare dorință a noastră. Inimile noastre tânjesc să aline suferințele altora așa cum a făcut El și dorim ca ei să aibă parte de pacea și bucuria pe care le-am găsit noi.

De ce este atât de puternic faptul de a încerca să acționăm ca El? Deoarece, când ne punem credința în practică, Duhul Sfânt depune mărturie despre adevărul etern.[20] Isus îi instruiește pe ucenicii Săi să țină poruncile Sale, deoarece El știe că, pe măsură ce Îi urmăm exemplul, vom începe să simțim bucurie și, pe măsură ce continuăm să urmăm calea Sa, vom avea bucurie deplină. El a explicat: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină”[21].

Sunt mărturiile noastre clădite pe temelia lui Isus Hristos și a Evangheliei Sale? Când furtunile vieții se abat asupra noastră, căutăm disperați ajutor într-o carte de instrucțiuni sau într-o postare de pe Internet? Faptul de a ne face timp pentru a ne clădi și întări cunoașterea și mărturia despre Isus Hristos ne va oferi recompense considerabile în timpul încercărilor și adversităților. Cititul zilnic din scripturi și cugetarea asupra cuvintelor profeților în viață; rostirea rugăciunilor personale pline de însemnătate; luarea, cu pioșenie, din împărtășanie în fiecare săptămână; slujirea în felul în care ar face-o Salvatorul – fiecare dintre aceste activități simple devine temelia pentru o viață plină de bucurie.

Ce vă aduce bucurie? Să-i vedeți pe cei dragi după o zi lungă? Satisfacția unui lucru bine făcut? Lumina din ochii cuiva atunci când îi ușurați poverile? Versurile unui imn care pătrund adânc în inima dumneavoastră? Strângerea de mână a unui prieten apropiat? Reflectați, singuri, pentru un moment, la binecuvântările dumneavoastră și, apoi, găsiți modalități de a le aduce în viețile altora. Pe măsură ce slujiți și îi înălțați pe frații și surorile din jurul dumneavoastră sau din întreaga lume, care este atât de tulburată, veți simți mai multă pace și veți fi vindecați și chiar veți progresa.

Veniţi la El. Depun mărturie că, pe măsură ce vă concentrați viețile asupra lui Isus Hristos, veți găsi mai multă bucurie în circumstanțele dumneavoastră, oricare ar fi acestea. Într-adevăr, răspunsul este „El, numai El”[22]. Faceți-vă timp și profitați de acel timp să-L cunoașteți pe Isus Hristos studiind cu sârguință, dezvoltând o credință mai mare în El și străduindu-vă să deveniți ca El. Pe măsură ce facem aceste lucruri, și noi vom fi inspirați să spunem, la fel ca micuța Laynie: „Să mulțumim lui Dumnezeu pentru darul fără de seamăn care este Fiul Său divin”[23]. În numele binecuvântat şi sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Tamara Lush și Jay Reeves, „Disasters Rock the Nation, World”, *Deseret News*, 10 sept. 2017, p. A1.
2. Doctrină și legăminte 45:26.
3. Vezi 2 Nefi 2:25.
4. „Unde găsesc pace?”, *Imnuri*, nr. 81.
5. Vezi 3 Nefi 9:14, 22.
6. Henry B. Eyring, „Come unto Christ”, *Liahona,* mart. 2008, p. 49.
7. Vezi „Hristos Cel Viu: mărturia apostolilor”, *Liahona*, apr. 2000, p. 2–3.
8. „Hristos Cel Viu”, p. 3.
9. „Hristos Cel Viu”, p. 3.
10. Vezi Mosia 3:7.
11. Vezi Luca 24:7.
12. Vezi Alma 7:11–12.
13. Vezi Moise 1:39.
14. Vezi Matei 7:7.
15. „Lean on My Ample Arm”, *Hymns*, nr. 120.
16. Filipeni 4:7.
17. Alma 58:11.
18. Henry B. Eyring, „Vă dau pacea Mea”, *Liahona*, mai 2017 p. 17.
19. „Know This, That Every Soul Is Free”, *Hymns,* nr. 240.
20. Vezi Ioan 7:17.
21. Ioan 15:11.
22. „Unde găsesc pace?”, nr. 81.
23. „Hristos Cel Viu”, p. 3.

Vârstnicul Donald L. Hallstrom
din Cei Șaptezeci

A încetat ziua miracolelor?

Concentrarea noastră supremă trebuie să fie asupra miracolelor spirituale, care sunt disponibile tuturor copiilor lui Dumnezeu.

Cu un an în urmă, în timp ce îndeplineam o însărcinare în statul California, am mers împreună cu un președinte de țăruș să îi vizităm pe Clark și Holly Fales și familia lor acasă la ei. Mi s-a spus că, în viața lor, avusese loc, de curând, un miracol. Când am ajuns, Clark a făcut eforturi să stea în picioare și să ne întâmpine, deoarece purta un suport pentru spate, un suport pentru gât și suporturi pentru brațe.

Cu puțin mai mult de două luni în urmă, Clark, fiul său Ty și în jur de 30 alți tineri și conducători au pornit într-o activitate pentru cercetași, dorind să urce până la vârful de 4.322 m al Muntelui Shasta, unul dintre cele mai înalte piscuri din California. În cea de-a doua zi a traseului dificil, cei mai mulți dintre alpiniști au atins vârful – o realizare senzațională care fost posibilă datorită lunilor de pregătire.

Unul dintre primii oameni care a urcat până în vârf în acea zi a fost Clark. După o scurtă perioadă de odihnă lângă vârful muntelui, el s-a ridicat și a început să se plimbe. În timp ce mergea, s-a împiedicat și a căzut pe spate peste vârful unei stânci, în cădere liberă, aproximativ 12 metri și, apoi, a alunecat pe panta înghețată pe o distanță de încă 91 de metri. Uimitor, Clark a supraviețuit, dar era grav rănit și nu se putea mișca.

Miracolele pe care le-a trăit Clark în timpul acestui eveniment traumatic erau doar la început. Unii dintre primii care au ajuns la el, „s-a întâmplat” să fie un grup de excursioniști printre care erau ghizi de salvare montană și specialiști în urgențe medicale. Ei l-au tratat imediat pe Clark împotriva șocului și au asigurat echipamentul necesar pentru a-i menține căldura. De asemenea, „s-a întâmplat” ca acest grup să testeze un nou dispozitiv de comunicații și a trimis o solicitare urgentă de ajutor dintr-o zonă în care telefoanele mobile nu aveau semnal. Un mic elicopter a fost trimis imediat la Muntele Shasta de la o distanță de o oră. După două tentative periculoase și nereușite de a ateriza la o altitudine care punea la încercare limitele aparatului de zbor și luptându-se cu condițiile de vânt primejdios, pilotul a început a treia și ultima încercare. Când elicopterul s-a apropiat dintr-un unghi diferit, „s-a întâmplat” că vântul și-a schimbat direcția și aparatul de zbor a aterizat exact suficient timp ca grupul să-l strecoare pe Clark, rapid și provocându-i dureri, în zona din spatele scaunului pilotului.

Când Clark a fost evaluat la spital, testele au arătat că suferise fracturi multiple la gât, spate, coaste și încheieturile mâinilor și avea un plămân perforat și o mulțime de tăieturi și zgârieturi. „S-a întâmplat” ca un chirurg renumit, specializat în leziuni ale sistemului nervos să fie de gardă în acea zi; dânsul lucrează în acest spital doar de câteva ori pe an. Mai târziu, acest medic a declarat că nu a mai văzut pe cineva care să sufere atâtea vătămări la măduva spinării și arterele carotide și să supraviețuiască. Se aștepta ca fratele Clark nu numai să supraviețuiască, ci să se recupereze complet. Descriindu-se ca agnostic, chirurgul a spus despre cazul lui Clark că era împotriva a tot ce învățase din punct de vedere științific despre leziunile neurologice și nu putea fi descris decât ca un miracol.

Când Clark și Holly au terminat de relatat această povestire emoționantă, mi-a fost greu să vorbesc. Nu

a fost doar datorită miracolelor evidente, ci datorită unuia mai mare. Am avut impresia profundă – o mărturie spirituală – că Holly și fiecare dintre cei cinci copii frumoși care stăteau în camera de zi, în jurul părinților lor aveau o asemenea credință încât ar fi acceptat consecințele acelei zile, oricare ar fi fost ele, și ar fi continuat să progreseze spiritual. Clark și Holly și cei doi copii ai lor mai mari, Ty și Porter, sunt astăzi cu noi în Centrul de conferințe.

Meditând asupra experienței trăite de familia Fales, m-am gândit mult la circumstanțele multor alți oameni. Cum rămâne cu nenumărații sfinți din zilele din urmă care sunt plini de credință, care au primit binecuvântări ale preoției, în numele cărora sunt oferite rugăciuni continuu, care își țin legămintele și care sunt plini de speranță, dar ale căror miracole nu se întâmplă niciodată? Cel puțin în modul în care înțeleg ei un miracol. Cel puțin în modul în care alții se pare că primesc miracole.

Cum rămâne cu cei care au suferințe profunde – fizice, mintale, emoționale – timp de ani, sau decenii, sau pentru întreaga lor viață muritoare? Cum rămâne cu cei care mor foarte tineri?

Cu doar două luni în urmă, două cupluri căsătorite care dețineau recomandări pentru templu, împreună cu trei copii misionari cu timp deplin și alți cinci copii între ei, au decolat într-un mic avion pentru un zbor scurt. Sunt sigur că s-au rugat pentru siguranța lor înainte de zbor și s-au rugat cu ardoare când avionul lor a avut probleme mecanice serioase înainte de prăbușire. Niciunul dintre ei nu a supraviețuit. Cum rămâne cu ei?

Au oamenii buni și cei dragi lor motiv să adreseze întrebarea pusă de Mormon: „A încetat ziua miracolelor?”[1].

Cunoașterea mea limitată nu poate explica de ce există uneori intervenție

divină și alteori nu există. Dar, poate că nu înțelegem ce este un miracol.

Deseori, descriem un miracol ca faptul de a fi vindecat fără o explicație deplină din partea medicinei sau ca faptul de a evita un pericol catastrofal ținând seama de un îndemn clar. Totuși, definirea *miracolului* ca fiind „un eveniment favorabil înfăptuit prin putere divină pe care muritorii nu o înțeleg”[2] oferă o perspectivă extinsă în probleme de natură eternă. De asemenea, această definiție ne permite să reflectăm asupra rolului esențial pe care îl are credința în rețeta unui miracol.

Moroni ne-a învățat: „Nimeni, niciodată, nu a făcut nici un miracol decât după credința lui”[3]. Amon a proclamat: „Dumnezeu a oferit o posibilitate ca omul, prin credință, să poată face mari minuni”[4]. Domnul i-a revelat lui Joseph Smith: „Pentru că Eu sunt Dumnezeu… şi Eu voi arăta miracole… către toţi care cred în numele Meu”[5].

Împăratul Nebucadnețar a cerut ca Șadrac, Meșac și Abed-Nego să se închine înaintea chipului de aur pe care el îl crease ca să fie dumnezeu, amenințându-i: „Dacă nu vă veți închina lui, veți fi aruncați… în mijlocul unui cuptor aprins”. Apoi, i-a luat în derâdere spunând: „Care este dumnezeul acela, care vă va scoate din mâna mea?”[6].

Acești trei ucenici devotați au spus: „Iată, Dumnezeul nostru, Căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins… Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi”[7].

Ei au avut încredere deplină că Dumnezeu putea să-i salveze, „și chiar de nu”, ei au avut credință desăvârșită în planul Său.

În mod similar, vârstnicul David A. Bednar a întrebat odată un tânăr care ceruse o binecuvântare a preoției: „Dacă este voia Tatălui nostru Ceresc ca tu să treci prin moarte în tinerețea ta și să mergi în lumea spiritelor să îţi continui slujirea, ai credinţa de a te supune voinţei Lui şi de a nu fi vindecat?”[8]. Avem *noi* credința „de a nu fi [vindecați]” de suferințele noastre pământești, astfel încât să putem fi vindecați etern?

Întrebarea vitală asupra căreia trebuie să medităm este: „Unde situăm credința noastră?”. Este credința noastră

concentrată doar asupra dorinței de a fi ușurați de durere și suferință sau este ferm concentrată asupra lui Dumnezeu Tatăl și asupra planului Său sfânt, asupra lui Isus Hristosul și asupra ispășirii Sale? Credința în Tatăl și Fiul ne permite să înțelegem și să acceptăm voința Lor pe măsură ce ne pregătim pentru eternitate.

Astăzi, depun mărturie despre miracole. A fi un copil al lui Dumnezeu este un miracol.[9] A primi un trup după chipul și asemănarea Lui este un miracol.[10] Dăruirea unui Salvator este un miracol.[11] Ispășirea lui Isus Hristos este un miracol.[12] Posibilitatea de a avea viață eternă este un miracol.[13]

Cu toate că este bine să ne rugăm și să lucrăm pentru protecție fizică și vindecare în cursul existenței noastre muritoare, concentrarea noastră supremă trebuie să fie asupra miracolelor spirituale, care sunt disponibile tuturor copiilor lui Dumnezeu. Indiferent de etnia noastră, indiferent de naționalitatea noastră, indiferent ce am făcut, cu condiția să ne pocăim, indiferent ce ni s-a făcut – noi, toți, avem acces egal la aceste miracole. Noi suntem un miracol viu și ne așteaptă mai multe miracole. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moroni 7:35.
2. *Encyclopedia of Mormonism* (1992), „Miracles", 2:908.
3. Eter 12:18.
4. Mosia 8:18.
5. Doctrină și legăminte 35:8.
6. Daniel 3:15
7. Daniel 3:17–18.
8. David A. Bednar, „Accepting the Lord's Will and Timing", *Liahona,* aug. 2016, p. 19–20.
9. Vezi Psalmii 82:6; Faptele apostolilor 17:29.
10. Vezi Avraam 4:26.
11. Vezi Isaia 9:6.
12. Vezi Matei 20:28; Alma 7:11–13; Doctrină și legăminte 76:69.
13. Vezi Ioan 10:28; Moroni 7:41; Doctrină și legăminte 45:8.

Vârstnicul David A. Bednar
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Făgăduințele nespus de mari și scumpe

Mărețul plan al fericirii întocmit de Tatăl nostru Ceresc include doctrina, rânduielile, legămintele și făgăduințele nespus de mari și scumpe prin intermediul cărora noi putem deveni părtași firii dumnezeiești.

Una dintre marile încercări cu care fiecare dintre noi ne confruntăm în fiecare zi este aceea de a nu permite grijilor acestei lumi să ne acapareze tot timpul și energia, astfel încât să neglijăm lucrurile eterne care contează mai mult.[1] Putem fi distrași cu prea mare ușurință de la a ne aminti și de a ne concentra asupra priorităților spirituale esențiale din cauza multiplelor noastre responsabilități și a programului încărcat. Uneori, încercăm să alergăm atât de repede, încât putem uita încotro ne îndreptăm și de ce alergăm.

Apostolul Petru ne aduce aminte că, pentru ucenicii lui Isus Hristos, „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește *viața și evlavia*, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui,

prin care El ne-a dat *făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe*, ca prin ele să vă faceți *părtași firii dumnezeiești*, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte".[2]

Mesajul meu subliniază importanța făgăduințelor nespus de mari și scumpe, despre care Petru a spus că sunt mementouri adevărate ale locului în care mergem în călătoria noastră muritoare și de ce mergem acolo. De asemenea, voi discuta despre rolurile zilei de sabat, a templului sfânt și a căminelor noastre în a ne ajuta să ne aducem aminte de aceste făgăduințe spirituale importante.

Mă rog cu sinceritate ca Duhul Sfânt să ne instruiască pe fiecare dintre noi în timp ce ne gândim, împreună, la aceste adevăruri importante.

Identitatea noastră divină

Mărețul plan al fericirii întocmit de Tatăl nostru Ceresc include doctrina, rânduielile, legămintele și făgăduințele nespus de mari și scumpe prin intermediul cărora noi putem deveni părtași firii dumnezeiești. Planul Său definește identitatea noastră eternă și calea pe care trebuie să o urmăm pentru a învăța, a ne schimba, a crește și, în cele din urmă, a locui în prezența Sa pentru totdeauna.

În „Familia: o declaraţie oficială către lume", se explică:

„Toate fiinţele umane – bărbaţi şi femei – sunt făcute după chipul lui Dumnezeu. Fiecare este în spirit un fiu sau o fiică iubită ai unor părinți cerești și, datorită acestui lucru, fiecare are o natură și un destin divin.

În existența lor premuritoare, fiii și fiicele de spirit L-au cunoscut și L-au preaslăvit pe Dumnezeu ca Tatăl lor Etern și au acceptat planul Lui prin care copiii Lui puteau obține un trup fizic, ca să câștige experiență pământească, pentru a progresa către perfecțiune și în final, pentru a împlini destinul lor divin ca moștenitori ai vieții eterne".[3]

Dumnezeu promite copiiilor Săi că, dacă ei vor urma preceptele planului Său și exemplul Fiului Său Preaiubit, vor ține poruncile și vor îndura în credință până la sfârșit, atunci, prin intermediul virtuții mântuirii Salvatorului, ei vor „avea viață veșnică, care este cel mai mare dar dintre toate darurile lui Dumnezeu".[4] Viața eternă este cea mai importantă făgăduință nespus de mare și scumpă.

Renașterea spirituală

Noi înțelegem mai pe deplin făgăduințele nespus de mari și scumpe și începem să devenim părtași firii dumnezeiești răspunzând în mod afirmativ chemării făcute de Domnul la slavă și putere. Așa cum ne spune Petru, răspundem la această chemare străduindu-ne să scăpăm de corupția acestei lumi.

Pe măsură ce înaintăm cu credință în mod supus către Salvator, atunci, datorită ispășirii Sale și prin puterea Duhului Sfânt, „o schimbare mare [are loc] în noi sau în inimile noastre, pentru că nu mai avem înclinare să facem rău, ci să facem bine neîncetat".[5] Noi suntem „[născuți] din nou; da, [născuți] din Dumnezeu, [schimbați] din starea [noastră] carnală și decăzută la o stare de dreptate, fiind mântuiți de Dumnezeu".[6] „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi".[7]

De obicei, o schimbare atât de completă a naturii noastre nu se petrece repede sau deodată. Și noi, asemenea Salvatorului, „[n-am] primit de la început plenitudinea, ci [am primit] har după har".[8] „Căci iată, așa spune Domnul Dumnezeu: Eu voi da copiilor oamenilor rând după rând, precept după precept, aici puțin și acolo puțin; și binecuvântați sunt aceia care ascultă de preceptele Mele și-și pleacă urechea la sfatul Meu, căci ei vor învăța înțelepciune".[9]

Rânduielile preoției și legămintele sacre sunt esențiale în cadrul acestui proces continuu de renaștere spirituală; de asemenea, acestea sunt mijloacele pe care Dumnezeu le-a stabilit, prin intermediul cărora noi putem să primim făgăduințele Sale nespus de mari și scumpe. Rânduielile pe care le facem în mod demn și de care ne aducem aminte în mod continuu ne oferă mijloacele divine prin intermediul cărora puterea divinității se poate manifesta în viața noastră. Legămintele pe care le onorăm fiind neclintiți și de care ne aducem aminte întotdeauna ne oferă un scop și asigurarea că vom fi binecuvântați atât în viața muritoare, cât și în eternitate.

De exemplu, Dumnezeu ne promite faptul că, potrivit credinței noastre, vom avea însoțirea permanentă a celui de-al treilea membru al Dumnezeirii, chiar a Duhului Sfânt[10], că, prin intermediul ispășirii lui Isus Hristos, noi putem primi și păstra iertarea păcatelor noastre[11], că putem primi pace în această lume[12], că Salvatorul a rupt legăturile morții și a triumfat asupra mormântului[13] și că familiile pot fi împreună pentru toată eternitatea.

Este de înțeles că toate făgăduințele nespus de mari și scumpe pe care Tatăl Ceresc le face copiilor Săi nu pot fi numărate sau descrise în totalitate. Totuși, chiar și lista parțială de binecuvântări promise pe care tocmai am prezentat-o ar trebui să ne facă pe fiecare dintre noi să „[ne minunăm]"[14] și „[să îngenunchem] și [să preaslăvim]"[15] în numele lui Isus Hristos.

Să ne aducem aminte de promisiuni

Președintele Lorenzo Snow ne-a avertizat: „Avem tendința să uităm obiectivul principal al vieții, motivul pentru care Tatăl Ceresc ne trimite aici, în viața muritoare și, de asemenea, chemarea sfântă pe care am primit-o; drept rezultat, în loc să ne ridicăm deasupra lucrurilor mărunte de moment, ne coborâm prea des la nivelul lumii, fără să profităm de ajutorul divin pe care Dumnezeu l-a instituit, singurul care ne ajută să depășim [aceste probleme temporare]".[16]

Ziua de sabat și templul sfânt sunt două surse deosebite de ajutor divin instituite de Dumnezeu pentru a ne

ajuta să ne ridicăm deasupra lumii și corupției acesteia. Inițial, s-ar putea să credem că scopurile înalte de a ține ziua de sabat sfântă și de a merge la templu sunt asemănătoare, dar totuși diferite. Totuși, eu cred că aceste două scopuri sunt în mod precis la fel și că lucrează împreună pentru a ne întări în mod personal și în cadrul căminelor noastre din punct de vedere spiritual.

Ziua de sabat

După ce Dumnezeu a creat toate lucrurile, El s-a odihnit în cea de-a șaptea zi și a poruncit ca o zi pe săptămână să fie un timp de odihnă, pentru a-i ajuta pe oameni să-și aducă aminte de El.[17] Ziua de sabat este timpul lui Dumnezeu, *un timp sacru* pus deoparte în mod anume pentru a-L preaslăvi și pentru a primi și a ne aduce aminte de făgăduințele Sale nespus de mari și scumpe.

Domnul ne-a îndrumat în această dispensație spunând:

„Pentru ca să poţi să te păstrezi mai neîntinat de lume, du-te la casa de rugăciuni şi oferă sacramentele tale în ziua Mea sfântă;

Pentru că, adevărat, aceasta este ziua care a fost stabilită pentru voi pentru a vă odihni de munca voastră și pentru a exprima devoțiunea voastră Celui Prea Înalt”.[18]

Astfel, în ziua de sabat, noi Îl preaslăvim pe Tatăl în numele Fiului luând parte la rânduieli și învățând despre ele, primind, aducându-ne aminte și reînnoind legăminte. În ziua Sa sfântă, gândurile, faptele și comportamentul nostru sunt semne pe care le oferim lui Dumnezeu și reprezintă un indicator al dragostei noastre față de El.[19]

Un alt scop al zilei de sabat este de a ne face să nu ne mai concentrăm atenția asupra lucrurilor lumii, ci asupra binecuvântărilor eternității. Pe parcursul acestui timp sacru, fiind departe de rutina zilnică a vieții noastre ocupate, putem să „[ne uităm] către Dumnezeu și [să trăim]”[20] primind și aducându-ne aminte de făgăduințele nespus de mari și scumpe, prin intermediul cărora putem să devenim părtași firii dumnezeiești.

Templul sfânt

Domnul a poruncit întotdeauna poporului Său să construiască temple, locuri sfinte în care sfinții demni să înfăptuiască ceremonii sacre ale Evangheliei și rânduieli pentru ei și pentru cei morți. Templele sunt cele mai sfinte dintre toate locurile de preaslăvire. Un templu este literalmente casa Domnului, un **loc sacru** creat pentru a-L preaslăvi pe Dumnezeu și pentru a primi și a ne aduce aminte de făgăduințele Sale nespus de mari și scumpe.

Domnul ne-a îndrumat în această dispensație spunând: „Organizați-vă; pregătiți tot ce este necesar; și întemeiați o casă, chiar o casă de rugăciuni, o casă de post, o casă de credință, o casă de învățătură, o casă de slavă, o casă a ordinii, o casă a lui Dumnezeu”.[21] Scopul principal al preaslăvirii în templu este faptul de a lua parte la rânduieli și de a învăța, a primi, a ne aduce aminte și a reînnoi legămintele. Noi gândim, acționăm și ne îmbrăcăm diferit în templu mai mult decât în oricare alte locuri pe care le frecventăm.

Un scop principal al templului este de a ne face să nu ne mai concentrăm atenția asupra lucrurilor lumii, ci asupra binecuvântărilor eternității. Fiind departe pentru o scurtă perioadă de lucrurile lumești cu care suntem familiarizați, putem să „[ne uităm] către Dumnezeu și [să trăim] ”[22] primind și aducându-ne aminte de făgăduințele nespus de mari și scumpe, prin intermediul cărora putem să devenim părtași firii dumnezeiești.

Vă rog să țineți cont că ziua de sabat și templul sunt *un timp sacru*, respectiv un *loc sacru* create în mod specific pentru a-L preaslăvi pe Dumnezeu și pentru a primi și a ne aduce aminte de făgăduințele Sale nespus de mari și scumpe. Așa cum au fost instituite de Dumnezeu, principalele scopuri ale acestor două surse divine de ajutor sunt în mod exact aceleași: de a ne concentra atenția în mod puternic și repetat asupra Tatălui Ceresc, asupra

Singurului Său Fiu Născut, asupra Duhului Sfânt și asupra făgăduințelor asociate rânduielilor și legămintelor Evangheliei restaurate a Salvatorului.

Căminele noastre

Este important ca un cămin să fie combinația supremă de **timp și spațiu** în cadrul căruia persoanele și familiile își aduc aminte cel mai bine de făgăduințele lui Dumnezeu nespus de mari și scumpe. Faptul de a pleca din căminele noastre pentru a petrece timp la adunările de duminica sau pentru a intra în spațiul sacru al templului este un lucru vital, dar insuficient. Doar pe măsură ce aducem cu noi în căminele noastre spiritul și tăria rezultate din faptul de a lua parte la aceste activități sfinte, putem să ne menținem atenția asupra scopurilor mărețe ale vieții muritoare și să învingem corupția din această lume. Experiențele noastre din ziua de sabat și de la templu trebuie să fie catalizatori spirituali care să ajute persoanele, familiile și căminele să își aducă aminte în mod continuu de lecțiile cheie învățate, să înlesnească prezența și puterea Duhului Sfânt, o convertire profundă și continuă față de Domnul Isus Hristos și o „strălucire perfectă a speranței”[23] în făgăduințele eterne al lui Dumnezeu.

Ziua de sabat și templul ne pot ajuta să găsim în cadrul căminelor noastre „o cale cu mult mai bună”[24], pe măsură ce „[unim] iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pământ”.[25] Ceea ce facem în căminele noastre cu *timpul Său sacru* și cu ceea ce am învățat în *locul Său sacru* este esențial pentru a deveni părtași firii dumnezeiești.

Promisiunea și mărturia

Putem fi copleșiți cu ușurință de rutină și de lucrurile banale ale vieții muritoare. Faptul de a dormi, a mânca, a ne îmbrăca, a lucra, a ne juca, a face sport și multe alte activități obișnuite sunt necesare și importante. Dar, în cele din urmă, ceea ce noi devenim este rezultatul cunoașterii noastre despre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și a disponibilității noastre de a învăța de la Ei; nu este doar rezultatul activităților zilnice pe care le facem de-a lungul vieții.

Evanghelia este cu mult mai mult decât o listă zilnică cu însărcinări diferite care trebuie îndeplinite; mai degrabă, este o minunată tapițerie a adevărului, „bine închegată”[26] și țesută, realizată pentru a ne ajuta să devenim asemenea Tatălui nostru Ceresc și Domnului Isus Hristos, chiar părtași firii dumnezeiești. Într-adevăr, noi orbim uitându-ne dincolo de limite[27] când adevăruri spirituale importante devin mai puțin importante din cauza grijilor, preocupărilor și nepăsării lumii.

Pe măsură ce suntem înțelepți și invităm Duhul Sfânt să fie îndrumătorul nostru,[28] vă promit că El ne va învăța ceea ce este adevărat. Pe măsură ce ne străduim să ne îndeplinim destinul etern și să fim părtași firii dumnezeiești, „de Hristos [El] ne va spune [și] ne va lumina mintea”[29].

Vă depun mărturia mea că făgăduințele nespus de mari și scumpe care sunt asociate rânduielilor și legămintelor noastre sunt adevărate. Domnul a spus:

„Ori, cu alte cuvinte, vă dau instrucţiuni pentru modul în care să acţionaţi înaintea Mea, astfel ca aceasta să se întoarcă pentru salvarea voastră.

Eu, Domnul, sunt obligat când faceți ceea ce spun Eu; dar, când nu faceți ceea ce spun, nu aveți promisiuni”.[30]

Depun mărturie că Tatăl nostru Ceresc trăiește și că este cel care a întocmit planul salvării. Isus Hristos este Singurul Său Fiu Născut, Salvatorul și Mânuitorul nostru. El trăiește. Și depun mărturie că planul și promisiunile Tatălui, ispășirea Salvatorului și însoțirea Duhului Sfânt fac posibile „pace în această lume și viață veșnică în lumea care va veni”.[31] Depun mărturie despre aceste lucruri în numele sacru al Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Doctrină și legăminte 25:10.
2. 2 Petru 1:3–4; subliniere adăugată.
3. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona,* nov. 2010, p. 129.
4. Doctrină și legăminte 14:7.
5. Mosia 5:2.
6. Mosia 27:25.
7. 2 Corinteni 5:17.
8. Doctrină și legăminte 93:12.
9. 2 Nefi 28:30
10. Vezi Moroni 2:2; Ghid pentru scripturi, „Duhul Sfânt”, scriptures.lds.org.
11. Vezi Mosia 4:10–12.
12. Vezi Doctrină și legăminte 59:23.
13. Vezi Mosia 16:7–8.
14. „Eu mă minunez”, *Imnuri*, nr. 117.
15. Doctrină și legăminte 18:40.
16. *Învățături ale președinților Bisericii: Lorenzo Snow* (2012), p. 106.
17. Vezi Exodul 20:8–11.
18. Doctrină și legăminte 59:9–10.
19. Vezi Russell M. Nelson, „Ziua de sabat este o desfătare”, *Liahona,* mai 2015, p. 130.
20. Alma 37:47; vezi, de asemenea, Alma 37:46.
21. Doctrină și legăminte 88:119.
22. Alma 37:47.
23. 2 Nefi 31:20.
24. 1 Corinteni 12:31; Eter 12:11.
25. Efeseni 1:10.
26. Efeseni 2:21.
27. Iacov 4:14.
28. Vezi Doctrină și legăminte 45:57.
29. „Spiritul să ne-ndrume”, *Imnuri*, nr. 91.
30. Doctrină și legăminte 82:9–10.
31. Doctrină și legăminte 59:23.

Episcopul W. Christopher Waddell
al doilea consilier în Episcopatul care prezidează

Întoarceți-vă către Domnul

Nu putem controla tot ceea ce ni se întâmplă, dar avem control total asupra modului în care răspundem schimbărilor din viața noastră.

În primăvara anului 1998, Carol și cu mine am reușit să combinăm o călătorie de afaceri cu o vacanță de familie și să-i luăm cu noi timp de câteva zile, în Hawaii, pe cei patru copii ai noștri și pe soacra mea care era recent văduvă.

În noaptea dinaintea zborului nostru spre Hawaii, fiul nostru de patru luni, Jonathon, a fost diagnosticat cu o dublă infecție la ureche și ni s-a spus că nu poate călători timp de cel puțin trei-patru zile. S-a luat decizia ca soția mea, Carol, să rămână acasă cu Jonathon, în timp ce eu mergeam în vacanță cu restul familiei.

Primul indiciu că aceasta nu avea să fie călătoria pe care mi-o imaginasem l-am primit imediat după sosirea noastră. Plimbându-ne la lumina lunii pe o cărare cu palmieri, având oceanul în fața noastră, m-am întors să fac un comentariu despre frumusețea insulei și, în acel moment romantic, în loc să o văd pe Carol, m-am trezit uitându-mă în ochii soacrei mele – pe care, pot adăuga, o iubesc foarte mult. Nu era ceea ce anticipasem. Și nici Carol nu se așteptase să își petreacă vacanța acasă cu bebelușul nostru bolnav.

Vor exista momente în viața noastră în care ne vom afla pe o cărare neașteptată, având de-a face cu situații mult mai dificile decât cea de a avea o vacanță eșuată. Cum vom reacționa când evenimente pe care nu le putem controla schimbă cursul vieții pe care am planificat-o sau la care am sperat?

Hyrum Shumway, care a orbit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a lăsat în urmă o moștenire a credinței și încrederii în Domnul posterității sale.

La data de 6 iunie 1944, Hyrum Shumway, un tânăr locotenent secund din armata Statelor Unite, a debarcat pe plaja Omaha, în prima zi a debarcării din Normandia în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. El a ajuns în siguranță, dar la 27 iulie, ca urmare a avansului Alianței, el a fost grav rănit de o mină anti-tanc care a explodat. Într-o clipă, viața și cariera sa de viitor medic au fost afectate în mod dramatic. Fratele Shumway a suferit mai multe intervenții chirurgicale, care l-au ajutat să se vindece de majoritatea leziunilor grave, însă nu și-a mai recăpătat niciodată vederea. Cum a reacționat el?

După trei ani petrecuți într-un spital de reabilitare, s-a întors acasă în Lovell, Wyoming. Știa că visul său de a deveni medic nu mai era posibil, dar era hotărât să meargă înainte, să se căsătorească și să întrețină o familie.

În cele din urmă, a găsit o slujbă în Baltimore, Maryland, în calitate de consilier pentru reabilitare și specialist în ocuparea forței de muncă pentru orbi. În propriul său proces de reabilitare, a învățat că orbii sunt capabili de mult mai mult decât își dăduse seama, iar în cei opt ani petrecuți în această funcție, el a plasat pe piața de muncă mai mulți oameni orbi decât oricare alt consilier din țară.

Acum, încrezător în capacitatea sa de a asigura cele necesare unei familii, Hyrum și-a cerut iubita de soție spunându-i: „Dacă poți citi scrisorile, sorta șosetele și conduce mașina, eu voi putea să fac restul”. La scurt timp, ei au fost pecetluiți în Templul Salt Lake și, în cele din urmă, au fost binecuvântați cu opt copii.

În 1954, familia Shumway s-a întors în Wyoming, unde fratele Shumway a lucrat timp de 32 de ani ca director la nivel de stat în probleme de educație pentru surzi și nevăzători. În acest timp, a slujit șapte ani ca episcop al Episcopiei Unu din Cheyenne și, mai târziu, timp de 17 ani ca patriarh al țărușului. După pensionare, fratele și sora Shumway au slujit, de asemenea, ca misionari în Misiunea Sud, Londra, Anglia.

Hyrum Shumway a murit în martie 2011, lăsând în urmă o moștenire a credinței și a încrederii în Domnul, chiar și în condiții grele, posterității sale numeroase, copii, nepoți și strănepoți.[1]

Viața lui Hyrum Shumway a fost schimbată de război, dar nu s-a îndoit niciodată de natura sa divină și de potențialul său etern. Asemenea lui, noi suntem fii și fiice de spirit ai lui Dumnezeu și „[am] acceptat planul Lui prin care [puteam] obține un trup fizic ca să [câștigăm] experiență pământească pentru a progresa către perfecțiune și, în final, pentru a împlini destinul [nostru] divin ca moștenitori ai vieții eterne”[2]. Niciun fel de schimbare, încercare sau opoziție nu poate opri acest curs etern – doar alegerile noastre, pe măsură ce ne exercităm libertatea de a alege.

Schimbările și provocările pe care le întâmpinăm în viața muritoare sunt variate și ne influențează pe fiecare dintre noi în moduri unice. Ca și dumneavoastră, am văzut cum prieteni și membrii ai familiei s-au confruntat cu încercări cauzate de:

- moartea cuiva drag;
- un divorț dureros;
- faptul de a nu avea poate niciodată ocazia de a se căsători;
- boli sau răni grave;
- și chiar dezastre naturale din întreaga lume a căror martori am fost recent.

Iar lista poate continua. Deși fiecare „schimbare” poate fi unică, în funcție de împrejurările noastre, există un element comun în încercarea sau dificultatea venită ca urmare a acelei schimbări – faptul că speranța și pacea sunt întotdeauna disponibile prin sacrificiul ispășitor al lui Isus Hristos. Ispășirea lui Isus Hristos oferă în cele din urmă toate măsurile corective și vindecătoare pentru fiecare trup și spirit rănite și pentru fiecare inimă frântă.

El știe, într-un mod pe care nimeni altcineva nu-l poate înțelege, ce ne trebuie, în mod individual, pentru a putea depăși perioadele în care au loc schimbări. Spre deosebire de prieteni și de cei dragi, Mântuitorul nu numai că ne compătimește, ci El poate fi plin de compasiune pentru noi, pentru că El a fost acolo unde suntem noi. În plus față de faptul că a plătit prețul și a suferit pentru păcatele noastre, Isus Hristos a umblat pe toate căile, a înfruntat fiecare încercare și a simțit fiecare durere – fizică, emoțională sau spirituală – de care putem avea parte în viața muritoare.

Președintele Boyd K. Packer ne-a învățat: „Mila și harul lui Isus Hristos nu se aplică doar celor care păcătuiesc prin comitere sau prin neglijență… ci cuprind promisiunea păcii nepieritoare făcută tuturor celor care-L acceptă… Mila Sa este puternicul leac care-i vindecă chiar și pe răniții nevinovați”[3].

În această experiență din viața muritoare, nu putem *controla* tot ceea ce ni se întâmplă, dar avem control total asupra modului în care *răspundem* schimbărilor din viața noastră. Acest lucru nu înseamnă că provocările și încercările cu care ne confruntăm nu au nicio consecință și că sunt ușor de controlat sau tratat. Nu înseamnă că vom fi imuni la durere sau tristețe. Dar, înseamnă că există speranță și că, datorită ispășirii lui Isus Hristos, putem merge mai departe și putem avea zile mai bune – chiar zile pline de bucurie, lumină și fericire.

În Mosia citim povestea lui Alma, fostul preot al regelui Noe, și a poporului său, care „[au] fost [avertizați] de către Domnul… și au plecat în pustiu înaintea oștirilor regelui Noe”. După opt zile, „au ajuns la… un ținut foarte frumos și plăcut” unde „și-au pus corturile și au început să cultive pământul și au început să ridice case”[4].

Situația lor părea promițătoare acum. Ei acceptaseră Evanghelia lui Isus Hristos. Ei fuseseră botezați ca un legământ că Îl vor sluji pe Domnul și că

vor păzi poruncile Lui. Și „s-au înmulțit și au prosperat foarte mult în țară”[5].

Cu toate acestea, circumstanțele lor urmau să se schimbe repede. „O oștire a lamaniților era la granițele țării”[6]. Alma și poporul său au fost capturați și „suferințele lor erau așa de mari, încât ei au început să-L implore cu putere pe Dumnezeu”. În plus, cei care i-au capturat le-au poruncit să nu se mai roage, altfel „oricine care va fi găsit rugându-se la Dumnezeu să fie omorât.”[7] Alma și oamenii lui nu făcuseră nimic pentru a merita noua lor condiție. Cum au reacționat ei?

În loc să-L învinovățească pe Dumnezeu, ei s-au întors spre El și „și-au descărcat inimile către El”. Ca răspuns la credința și rugăciunile lor tăcute, Domnul Le-a spus: „Fiți mângâiați… Eu… voi ușura poverile care sunt puse pe umerii voștri pentru ca nici măcar să nu le simțiți pe spinările voastre”. La scurt timp după aceea, „Domnul i-a întărit pentru ca să-și poată purta poverile cu ușurință, iar ei s-au supus cu bucurie și cu răbdare voinței Domnului”[8]. Deși nu fuseseră încă eliberați din robie, întorcându-se *către* Domnul și nu *de la* Domnul, ei au fost binecuvântați după nevoile lor și în acord cu înțelepciunea Domnului.

Vârstnicul Dallin H. Oaks ne-a învățat: „Binecuvântările tămăduitoare vin în multe feluri, ele fiind potrivite nevoilor noastre personale, care sunt cunoscute de El, care ne iubește cel mai mult. Uneori, o «tămăduire» ne vindecă de boală sau ne ușurează povara. Dar, alteori, noi suntem «vindecați» prin faptul că ni se dă putere sau înțelegere sau răbdare pentru a suporta poverile pe care le avem”[9].

În cele din urmă, „atât de mare era credința lor și răbdarea lor”, încât Alma și poporul său au fost salvați de Domnul și astfel și noi, „și i-au dat mulțumiri… căci ei au fost în sclavie și nimeni nu putea să-i salveze decât Domnul Dumnezeul lor”[10].

În mod ironic și trist, adesea, cei aflați în nevoie se întorc de la singura lor sursă perfectă de ajutor – Salvatorul nostru, Isus Hristos. Într-o relatare scripturală cunoscută despre șarpele de aramă, suntem învățați că avem de ales când ne confruntăm cu încercări. După ce mulți dintre copiii lui Israel au fost mușcați de „șerpi zburători înfocați”,[11] „un simbol a fost înălțat… pentru ca oricine s-ar uita… să poată trăi. [Dar a fost o alegere.] Și mulți s-au uitat și au trăit.

„Dar mulți au fost atât de împietriți, încât nu au vrut să se uite; de aceea, au pierit”[12].

Asemenea israeliților din vechime, suntem îndemnați și încurajați să privim spre Mântuitor și să trăim – pentru că jugul Lui este bun, iar sarcina Lui este ușoară, chiar și atunci când a noastră poate fi grea.

Alma cel Tânăr a predicat acest adevăr sacru când a spus: „Căci eu știu că oricine își va pune nădejdea în Dumnezeu va fi sprijinit în încercările și în necazurile sale și în suferințele sale; și va fi înălțat în ultima zi”[13].

În aceste zile din urmă, Domnul ne-a oferit numeroase resurse, „șerpii [noștri] de aramă”, toate acestea fiind menite să ne ajute să privim către Hristos și să ne punem încrederea în El. Să facem față provocărilor vieții nu înseamnă să ignorăm realitatea, ci să alegem pe ce ne concentrăm și pe ce bază să ne clădim temelia.

Aceste resurse includ, dar nu se limitează la:

- studierea cu regularitate a scripturilor și a învățăturilor profeților în viață;
- rugăciunea frecventă și sinceră și postul;
- luarea din împărtășanie fiind demni;
- participarea cu regularitate la rânduielile din templu;
- binecuvântările preoției;
- consilierea cu înțelepciune oferită de profesioniști instruiți;
- chiar și medicamentația, dacă este prescrisă și folosită în mod corespunzător.

Oricare ar fi împrejurările din viața noastră și pe orice cale neașteptată ar trebui să mergem, modul în care acționăm este o alegere. Întoarcerea către Salvator și acceptarea brațului Său întins sunt întotdeauna cele mai bune opțiuni.

Vârstnicul Richard G. Scott ne-a învățat acest adevăr veșnic: „Adevărata fericire de durată însoțită de puterea, curajul și capacitatea de a depăși cele mai dificile încercări, vine ca urmare a unei vieți axate pe Isus Hristos… Nu există nicio garanție că veți avea rezultate peste noapte, dar există încredințarea absolută că, la timpul stabilit de Domnul, vor apărea soluții, pacea va dăinui și golurile vor fi umplute”[14].

Mărturisesc despre aceste adevăruri. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Cronică primită direct de la Joseph Shumway, un descendent al lui Hyrum Smith Shumway.
2. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona,* nov. 2010, p. 129.
3. Boyd K. Packer, „Motivul speranței noastre”, *Liahona,* nov. 2014.
4. Mosia 23:1–5.
5. Mosia 23:20.
6. Mosia 23:25.
7. Mosia 24:10–11.
8. Mosia 24:12–15.
9. Dallin H. Oaks, „El îi tămăduiește pe cei împovărați”, *Liahona,* nov. 2006.
10. Mosia 24:16, 21, 22.
11. 1 Nefi 17:41.
12. Alma 33:19–20.
13. Alma 36:3.
14. Richard G. Scott, „Trust in the Lord”, *Ensign,* nov. 1995, p. 17

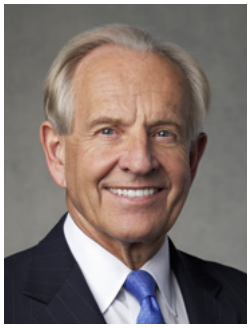

Vârstnicul W. Craig Zwick
membru emerit Cei Șaptezeci

Doamne, să ni se deschidă ochii!

Trebuie să îi privim pe alții prin ochii Mântuitorului nostru.

Regele Leu este o animație clasică despre savana africană. Când regele leu moare în timp ce își salvează fiul, tânărul prinț leu este exilat în timp ce un conducător tiran distruge echilibrul din savană. Tânărul leu își recapătă regatul cu ajutorul unui mentor. Ochii săi se deschid pentru a înțelege necesitatea unui echilibru în marele cerc al vieții din savană. Revendicându-și locul său de drept în calitate de rege, tânărul leu a urmat sfatul de a „privi dincolo de ceea ce se vede”.[1]

În timp ce învățăm să devenim moștenitori a tot ceea ce Tatăl nostru are, Evanghelia ne îndrumă să privim dincolo de ceea ce putem vedea. Pentru a privi dincolo de ceea ce se vede, trebuie să îi privim pe alții prin ochii Mântuitorului nostru. Evanghelia poate influența oameni de tot felul. Nu putem înțelege pe deplin psihologia alegerilor și trecutul oamenilor din jurul nostru, din congregațiile Bisericii, chiar și din familiile noastre, deoarece rareori înțelegem pe deplin cine sunt ei. Trebuie să nu facem presupuneri sau să folosim stereotipuri și să privim având o perspectivă mai largă.

Am avut ochii deschiși și „am privit dincolo de ceea ce se vede” în timp ce slujeam ca președinte de misiune. Puteam citi teama din ochii unui vârstnic tânăr care abia sosise. Ne-am întâlnit pentru un interviu și mi-a spus descurajat: „Vreau să merg acasă”. Mi-am zis: „Ei bine, putem rezolva asta”. L-am sfătuit să muncească din greu și să se roage timp de o săptămână și apoi să mă sune. Imediat ce a trecut săptămâna m-a sunat. Încă voia să meargă acasă. L-am sfătuit din nou să se roage, să muncească din greu și să mă sune după o săptămână. La

următorul nostru interviu, lucrurile nu se schimbaseră. Insista să meargă acasă.

Nu aveam să las să se întâmple asta. Am început să-l învăț despre natura sacră a chemării sale. L-am încurajat să nu se mai gândească la el și să se apuce de lucru[2]. Dar, indiferent de ceea ce îl sfătuiam, el nu se răzgândea. În sfârșit, mi-am dat seama că, poate, nu știam totul. Atunci, am simțit îndemnul să-l întreb: „Vârstnice, ce anume este greu pentru tine?”. Ceea ce mi-a spus mi-a străpuns inima: „Președinte, nu știu să citesc”.

Sfatul înțelept pe care îl consideram atât de important pentru el nu era deloc relevant pentru nevoile lui. Ceea ce el avea nevoie cel mai mult era ca eu să privesc dincolo de evaluarea mea grăbită și să las Spiritul să mă ajute să înțeleg ce era cu adevărat în mintea acestui vârstnic. Avea nevoie ca eu să-l văd în mod corect și să-i ofer un motiv să spere. În schimb, am acționat într-un mod distructiv. Acest vârstnic curajos a învățat să citească și a devenit un ucenic foarte pur al lui Isus Hristos. El m-a ajutat să înțeleg cuvintele Domnului: „Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă” (1 Samuel 16:7).”

Ce binecuvântare este când Spiritul Domnului ne lărgește viziunea. Vă amintiți de profetul Elisei, care s-a trezit și a văzut armata siriană care înconjura orașul său cu caii și carele sale? Slujitorul său era înspăimântat și l-a întrebat pe Elisei ce puteau face în asemenea condiții. Elisei i-a spus să nu se teamă folosind aceste cuvinte memorabile: „Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei” (2 Regi 6:16). Slujitorul nu știa despre ce vorbea profetul. Nu putea privi dincolo de ceea ce vedea. Cu toate acestea, Elisei a văzut batalioane de îngeri pregătite să lupte

pentru poporul profetului. Așa că, Elisei s-a rugat Domnului să deschidă ochii tânărului slujitor „care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei” (2 Regi 6:17).

De multe ori ne separăm de alții din cauza diferențelor pe care le vedem. Ne simțim confortabil în jurul celor care gândesc, vorbesc, se îmbracă și se comportă ca noi și ne simțim inconfortabil în preajma celor care provin din medii diferite sau au un trecut diferit. De fapt, nu venim noi toți din țări diferite și vorbim limbi diferite? Nu vedem cu toții lumea în funcție de limitările mari pe care le avem ca urmare a experienței noastre de viață? Căci unii văd și vorbesc cu și prin ochii spirituali, asemenea profetului Elisei, iar alții văd și comunică cu și prin ochii fizici așa cum am procedat eu cu misionarul care nu știa să citească.

Trăim într-o lume care se hrănește cu comparații, etichetări și critici. În loc să privim prin ochii rețelelor de socializare, trebuie să privim înăuntrul nostru pentru a vedea atributele dumnezeiești pe care fiecare dintre noi le poate dobândi. Aceste calități și năzuințe dumnezeiești nu pot fi postate pe Pinterest sau pe Instagram.

A-i accepta și a-i iubi pe alții nu înseamnă că trebuie să îmbrățișăm ideile lor. Evident, trebuie să fim fideli adevărului pe care îl cunoaștem, deși acesta nu ar trebui să fie niciodată o barieră în calea bunătății. Pentru a putea să-i iubim pe alții cu adevărat este nevoie să dezvoltăm obiceiul de a accepta cele mai bune eforturi depuse de oameni ale căror experiențe de viață și limitări s-ar putea să nu le cunoaștem pe deplin. Pentru a privi dincolo de ce se vede este nevoie să ne concentrăm în mod conștient asupra Salvatorului.

În data de 28 mai 2016, Beau Richey, în vârstă de 16 ani, și prietenul său, Austin, se aflau la o fermă a familiei în Colorado. Beau și Austin s-au urcat în mașinile lor de teren anticipând cu mare nerăbdare o zi plină de aventură. Nu merseseră prea departe când au întâmpinat condiții potrivnice, moment în care s-a întâmplat tragedia. Mașina pe care Beau o conducea s-a răsturnat dintr-o dată, blocându-l sub 180 kg de oțel. Când Austin, prietenul lui Beau, a ajuns la el, l-a văzut pe Beau luptându-se pentru viața lui. A încercat cu toată puterea să ridice vehiculul de pe prietenul său. Dar nu s-a clintit. S-a rugat pentru Beau și, apoi, a alergat frenetic pentru a căuta ajutor. Personalul de urgență a sosit în cele din urmă, dar Beau a murit câteva ore mai târziu. El a fost eliberat din viața muritoare.

Părinții lui îndureraţi au ajuns la spital. În timp ce se aflau în micul spital alături de cel mai bun prieten a lui Beau și membrii ai familiei, un ofițer de poliție a intrat în cameră și i-a dat mamei telefonul mobil a lui Beau. Când a luat telefonul, s-a auzit o alarmă. A deschis telefonul și a văzut alarma zilnică a lui Beau. A citit cu voce tare mesajul pe care fiul ei adolescent, iubitor de distracții și aventură, îl setase să sune în fiecare zi. Scria: „Adu-ți aminte să-L pui azi pe Isus Hristos în centrul vieții tale”.

Concentrarea lui Beau asupra Mântuitorului său nu diminuează durerea celor dragi în absența lui. Dar, oferă o mare speranță și semnificație vieții și alegerilor lui Beau. Face posibil ca familia și prietenii lui să privească dincolo de durerea provocată de moartea sa timpurie, spre realitățile pline de bucurie ale vieții viitoare. Ce îndurare blândă pentru părinții lui Beau de a vedea prin ochii fiului lor lucrul pe care îl prețuia cel mai mult.

Ca membri ai Bisericii, am fost înzestraţi cu alarme spirituale personale care ne avertizează când ochii

noștri muritori nu mai privesc spre salvare. Împărtășania este mementoul nostru săptămânal de a ne concentra mereu asupra lui Isus Hristos, astfel încât să ne amintim mereu de El și să putem avea întotdeauna Spiritul Său cu noi (vezi D&L 20:77). Cu toate acestea, uneori ignorăm aceste sentimente de amintire sau alarmă. Când Îl avem pe Iisus Hristos în centrul vieții noastre, El va face ca ochii noștri să fie deschiși pentru a vedea posibilități mai mari decât am putea înțelege noi singuri.

Am primit o scrisoare interesantă despre o experiență avută de o soră credincioasă cu o astfel de alarmă protectoare. Mi-a spus că, într-un efort de a-l ajuta pe soțul ei să înțeleagă cum se simțea, ea a început să păstreze pe telefonul ei o listă electronică cu lucrurile pe care el le făcea sau pe care le spunea și care o iritau. Ea se gândise că, la momentul potrivit, ea i-ar fi împărtășit dovada scrisă și își imagina că, în mod cert, el va dori să-și schimbe comportamentul. Cu toate acestea, într-o duminică, în timp ce lua din împărtășanie și se concentra asupra ispășirii Salvatorului, și-a dat seama că documentarea sentimentelor negative despre soțul ei alunga Spiritul și că acest lucru nu l-ar fi schimbat niciodată pe soțul ei.

În inima ei a izbucnit o alarmă spirituală care spunea: „Renunță, renunță la toate aceste lucruri. Șterge acele notițe. Ele nu ajută". Apoi a scris și citez: „Mi-a trebuit ceva timp să apăs pe «selectați tot» și chiar mai mult să apăs pe «ștergeți»". Dar, după ce am făcut asta, toate acele sentimente negative s-au risipit. Inima mea s-a umplut cu dragoste – dragoste pentru soțul meu și dragoste pentru Domnul". La fel ca în cazul lui Saul pe drumul spre Damasc, viziunea ei s-a schimbat. Vălul care o

făcea să vadă lucrurile neclar a căzut de pe ochii ei.

Mântuitorul nostru a deschis în mod frecvent ochii celor orbi fizic și spiritual. Deschizându-ne ochii spre adevărul divin, ne pregătește să putem vedea mai departe de aparențe. Când acordăm atenție „alarmelor" spirituale care semnalează o nevoie de îndreptare a cursului sau nevoia de a avea o perspectivă eternă mai largă, primim promisiunea împărtășaniei, aceea de a avea Spiritul Său cu noi. Acest lucru s-a întâmplat cu Joseph Smith și cu Oliver Cowdery în Templul Kirtland, când adevăruri de netăgăduit au fost predicate de Isus Hristos, care a promis că „vălul" limitărilor muritoare va fi „ridicat de pe mintea [lor] și ochii înțelegerii [lor vor fi deschiși].(D&L 110:1).

Depun mărturie că, prin puterea lui Isus Hristos, putem privi cu ochii spirituali dincolo de ceea ce vedem cu ochii fizici. În timp ce noi ne amintim de El și avem spiritul Său cu noi, ochii înțelegerii noastre vor fi deschiși. Atunci, măreața realitate a divinității care se află în fiecare dintre noi va fi mai puternic întipărită în inimile noastre. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Din *Regele Leu1½* (2004); în afara Americii de Nord, cunoscut ca *Regele Leu 3: Hakuna Matata*.
2. *Învățături ale președinților Bisericii: Gordon B. Hinckley* (2016), p. 203.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Nu vă temeți să faceți bine

Domnul ne spune că, atunci când stăm cu credință pe stânca Sa, îndoiala și teama sunt diminuate, iar dorința de a face bine crește.

Dragii mei frați și dragile mele surori, mă rog cu umilință ca Spiritul Domnului să fie cu noi în timp ce vă vorbesc astăzi. Inima mea este plină de recunoștință față de Domnul, a cărui Biserică este aceasta, recunoștință pentru inspirația pe care am simțit-o în rugăciunile noastre fierbinți, cuvântările inspirate și cântecele angelice din cadrul acestei conferințe.

În luna aprilie a acestui an, președintele Thomas S. Monson ne-a transmis un mesaj care a impresionat profund inimile oamenilor din lumea întreagă, inclusiv pe a mea. Dânsul a vorbit despre puterea Cărții lui Mormon. Ne-a îndemnat să o studiem, să cugetăm asupra ei și să punem în practică învățăturile ei. Dânsul ne-a promis că, dacă dedicăm timp, în fiecare zi, pentru a studia din Cartea lui Mormon și a cugeta asupra ei și dacă ținem poruncile pe care le cuprinde, vom dobândi o mărturie vitală despre adevărul ei și mărturia despre Hristos cel Viu, care rezultă dacă facem aceste lucruri, ne va conduce în siguranță prin momentele de încercare. (Vezi „Puterea Cărții lui Mormon”, *Liahona*, mai 2017, p. 86–87.)

Asemenea multora dintre dumneavoastră, am auzit cuvintele profetului, ca fiind glasul Domnului care-mi vorbea. De asemenea, la fel ca mulți dintre dumneavoastră, am hotărât să mă supun acelor cuvinte. De când eram tânăr băiat, am dobândit mărturia că, într-adevăr, Cartea lui Mormon este cuvântul lui Dumnezeu, că Tatăl și Fiul i-au apărut lui Joseph Smith și au vorbit cu el și că apostolii din vechime au venit la profetul Joseph pentru a restaura cheile preoției în Biserica Domnului.

Având această mărturie, am citit în fiecare zi din Cartea lui Mormon, timp de mai bine de 50 de ani. Pentru că am făcut acest lucru, puteam, în mod rezonabil, să mă gândesc că acele cuvinte ale președintelui Monson erau pentru altcineva. Totuși, asemenea multora dintre dumneavoastră, am simțit că încurajarea profetului și promisiunea sa mă invită să fac un efort mai mare. Mulți dintre dumneavoastră ați făcut ceea ce am făcut eu: v-ați rugat cu intenție sporită, ați meditat asupra scripturilor cu mai multă atenție și ați încercat să faceți mai multe eforturi de a-L sluji pe Domnul și pe alții în numele Lui.

Pentru mine și pentru mulți dintre dumneavoastră, rezultatul a fost cel promis de profet. Aceia dintre noi care am acceptat acest sfat inspirat am auzit Spiritul mai limpede. Am găsit o putere mai mare de a rezista ispitei și am simțit o credință mai mare în Isus

Hristos cel Înviat, în Evanghelia Sa și în Biserica Sa vie.

Într-o vreme în care dezordinea sporește în lume, acele creșteri ale mărturiei au eliminat îndoiala și teama și ne-au adus sentimente de pace. Faptul că am ascultat sfatul președintelui Monson a avut alte două consecințe minunate în viața mea. Prima, Spiritul pe care dânsul L-a promis a determinat un optimism în legătură cu ceea ce se va întâmpla în viitor, chiar în timp ce tulburarea din lume pare să crească. Și, a doua, Domnul mi-a oferit mie – și dumneavoastră – capacitatea de a simți mai puternic dragostea Sa față de cei aflați în necaz. Noi am simțit o creștere a dorinței de a merge să salvăm alți oameni. Acea dorință a fost principiul central al slujirii și al învățăturii președintelui Monson.

Domnul a promis dragoste pentru alții și curaj profetului Joseph Smith și lui Oliver Cowdery atunci când sarcinile care stăteau înaintea lor puteau părea copleșitoare. Domnul a spus că acel curaj de care aveau nevoie avea să vină din credința lor în El, ca stâncă a lor:

„Nu vă temeți să faceți bine fiii Mei, căci ceea ce semănați, aceea veți culege; de aceea, dacă semănați bine, veți culege, de asemenea, bine, drept răsplata voastră.

De aceea, nu te teme turmă mică; faceți bine; lăsați pământul și iadul să se unească împotriva voastră, pentru că, dacă voi sunteți zidiți pe piatra Mea, ei nu pot birui.

Iată, Eu nu te condamn pe tine; du-te și să nu mai păcătuiești; îndeplinește cu seriozitate lucrarea pe care Eu ți-am poruncit-o.

Întoarce-te către Mine în fiecare gând; nu te îndoi, nu te teme.

Privește rănile care Mi-au străpuns coasta şi, de asemenea, semnele cuielor din mâinile și picioarele Mele; fii credincios, păzește poruncile Mele și vei moșteni împărăția cerurilor" (D&L 6:33–37).

Domnul le-a spus conducătorilor pe care i-a numit El să restaureze Biserica și ne spune nouă că, atunci când stăm cu credință pe stânca Sa, îndoiala și teama sunt diminuate, iar dorința de a face bine crește. Când acceptăm invitația președintelui Monson de a sădi adânc în inimile noastre mărturia despre Isus Hristos, noi dobândim puterea, dorința și curajul de a merge să-i ajutăm pe alții fără a ne preocupa de nevoile proprii.

Am văzut acea credință și acel curaj de multe ori, când sfinți din zilele din urmă credincioși au înfruntat încercări teribile. De exemplu, eram în Idaho când barajul Teton s-a rupt în data de 5 iunie 1976. Un zid de apă s-a revărsat. Mii de oameni și-au părăsit căminele. Mii de case și de afaceri au fost distruse. În mod miraculos, au murit mai puțin 15 de oameni.

Ceea ce am văzut acolo, am văzut ori de câte ori sfinții din zilele din urmă stau neclintiți pe stânca mărturiei despre Isus Hristos. Deoarece nu se îndoiesc că El veghează asupra lor, nu au teamă. Ignoră propriile încercări pentru a merge să-i aline pe alții. Și fac acest lucru datorită dragostei pe care o au pentru Domnul și nu cer nicio recompensă.

De exemplu, când barajul Teton s-a rupt, un cuplu de sfinți din zilele din urmă călătorea la mulți kilometri depărtare de căminul lor. De îndată ce au auzit știrea la radio, s-au grăbit să se întoarcă la Rexburg. În loc să se ducă la casa lor să vadă dacă a fost distrusă, ei au mers să-l caute pe episcopul lor. Acesta era într-o clădire din care erau conduse eforturile de recuperare. El ajuta la direcționarea miilor de voluntari care soseau în autobuze galbene, folosite pentru transportul elevilor.

Cuplul s-a apropiat de episcop și au spus: „Tocmai ne-am întors. Stimate episcop, unde putem merge să ajutăm?". El le-a dat numele unei familii. Acel cuplu a îndepărtat nămolul și apa din multe case. Au muncit din zori și până noaptea timp de multe zile. În sfârșit, au făcut o pauză, să meargă să vadă în ce stare era propria lor casă. Ea fusese luată de torentul de ape, fără să rămână nimic de curățat. Prin urmare, s-au întors repede pentru a merge înapoi, la episcopul lor. Ei au întrebat: „Stimate episcop, ai pe cineva pe care să-l putem ajuta?".

Acel miracol al curajului plin de calm și al carității – dragostea pură a

lui Hristos – a fost repetat de-a lungul anilor în întreaga lume. S-a petrecut în zilele îngrozitoare ale persecuțiilor și încercărilor din vremea profetului Joseph Smith în Missouri. S-a petrecut când Brigham Young a condus exodul din Nauvoo și, apoi, i-a chemat pe sfinți în locuri pustii din tot vestul Statelor Unite, pentru a se ajuta unul pe altul la întemeierea Sionului pentru Domnul.

Dacă citiți înregistrările din jurnalul acelor pionieri, puteți vedea credința înlocuind în mod miraculos îndoiala și teama. Și citiți despre sfinți care își neglijează propriile interese pentru a ajuta pe altcineva în numele Domnului, înainte de a se întoarce la propriile turme sau la propriile câmpuri nearate.

Am văzut același miracol doar cu câteva zile în urmă la distrugerile provocate de uraganul Irma în Puerto Rico, insula Saint Thomas și Florida, unde sfinții din zilele din urmă au colaborat cu reprezentații altor biserici, grupuri din comunitățile locale și organizații naționale pentru a începe eforturile de îndepărtare a efectelor uraganului.

La fel ca prietenii mei din Rexburg, un cuplu care nu face parte din Biserică, din Florida, s-a concentrat asupra ajutorului oferit comunității și nu asupra muncii pentru proprietatea proprie. Când câțiva vecini sfinți din zilele din urmă s-au oferit să ajute la înlăturarea celor doi copaci mari care le blocau aleea ce duce la garaj, ei au explicat că se simțiseră copleșiți și, de aceea, se hotărâseră să-și concentreze eforturile asupra altora, având credință că Domnul le va oferi ajutorul de care aveau nevoie la propria casă. Soțul a împărtășit apoi că, înainte ca membrii Bisericii noastre să ajungă și să le ofere ajutor, cuplul se rugase. Ei primiseră răspuns că ajutorul avea să vină. Ajutorul a venit la câteva ore de la primirea acelei asigurări.

Am auzit un zvon că unii oameni au început să-i numească „Îngerii galbeni" pe sfinții din zilele din urmă care poartă tricourile galbene cu emblema „Mâinile care ajută". O femeie sfântă din zilele din urmă și-a dus mașina la reparat și omul care o ajuta i-a descris „experiența spirituală" pe care a trăit-o când oameni purtând tricouri galbene au îndepărtat copaci din curtea lui și, apoi, a spus el, „au intonat un cântec despre a fi un copil al lui Dumnezeu".

O altă persoană din Florida – care, de asemenea, nu face parte din Biserica noastră – a relatat că sfinții din zilele din urmă au venit la casa ei când lucra în curtea ei devastată și se simțea copleșită, îi era prea cald și era aproape să plângă. Voluntarii au făcut, după cum a spus ea, „un miracol adevărat". Ei au slujit nu doar cu hărnicie, ci și cu râsete și zâmbete, fără să accepte nimic în schimb.

Am văzut acea hărnicie și am auzit acele râsete când, într-o zi de sâmbătă, târziu, am stat de vorbă cu un grup de sfinți din zilele din urmă în Florida. Voluntarii s-au oprit din munca lor de curățare destul timp să-mi permită să strâng câteva mâini. Au spus că, doar cu o seară înainte, 90 de membri ai țărușului lor din Georgia au elaborat un plan de a se alătura acțiunilor de salvare din Florida.

Ei au plecat din Georgia la ora 4:00 dimineața, au condus ore întregi, au lucrat în timpul zilei și al nopții și au planificat să lucreze din nou ziua următoare.

Mi-au vorbit despre acest lucru cu zâmbete și bună dispoziție. Singurul stres pe care am simțit că îl aveau era că doreau să nu li se mai mulțumească, astfel încât să se poată întoarce la muncă. Președintele de țăruș repornise drujba și lucra la un copac doborât și un episcop îndepărta trei ramuri în timp ce noi am urcat în mașină pentru a merge la următoarea echipă de salvare.

Mai devreme în acea zi, în timp ce porneam mașina pentru a pleca dintr-un alt loc, un om s-a apropiat de mașină, și-a scos pălăria și ne-a mulțumit pentru voluntari. El a spus: „Nu sunt membru al Bisericii dumneavoastră. Nu pot să cred ce ați făcut pentru noi. Dumnezeu să vă binecuvânteze". Voluntarul SZU care stătea lângă el în tricoul său galben, a zâmbit și a ridicat din umeri, ca și când nu merita laude.

În timp ce voluntarii din Georgia veniseră să-l ajute pe acest om căruia nu-i venea să creadă, sute de sfinți din zilele din urmă din acea parte foarte devastată a Floridei merseseră sute de kilometri spre sud, în alt loc din Florida, unde auziseră că oamenii au fost mai grav afectați.

În acea zi, mi-am amintit și am înțeles mai bine cuvintele profetice ale lui Joseph Smith: „Un om plin de dragostea lui Dumnezeu nu se mulțumește să-și binecuvânteze doar familia lui, ci dragostea lui se extinde asupra întregii lumi, fiind dornic să binecuvânteze întreaga rasă umană" (*Învățături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 450).

Vedem această dragoste în viețile sfinților din zilele din urmă de pretutindeni. De fiecare dată când are loc un eveniment tragic oriunde în lume, sfinți

din zilele din urmă donează și se oferă voluntari în eforturile umanitare ale Bisericii. O solicitare de voluntari este rareori necesară. De fapt, în unele ocazii, a trebuit să-i rugăm pe cei care se oferiseră voluntari să aștepte și să nu călătorească spre locul în care era necesar ajutorul până când cei care conduceau munca erau pregătiți să-i primească.

Dorința de a binecuvânta este rodul oamenilor care dobândesc o mărturie despre Isus Hristos, Evanghelia Sa, Biserica Sa restaurată și profetul Său. De aceea, oamenii Domnului nu se îndoiesc și nu se tem. De aceea, misionarii se oferă ca voluntari pentru a sluji în fiecare colț al lumii. De aceea, părinții se roagă împreună cu copiii lor pentru alții. De aceea, conducătorii Bisericii îi invită pe tineri să accepte cu sinceritate cererea președintelui Monson de a studia Cartea lui Mormon în profunzime. Rodul nu se datorează faptului că sunt îndemnați de conducători, ci faptului că tinerii și membrii acționează în acord cu propria credință. Acea credință pusă în acțiune, care necesită sacrificiu altruist, aduce schimbarea în inimă care le permite să simtă dragostea lui Dumnezeu.

Totuși, inimile noastre rămân schimbate doar atâta timp cât continuăm să urmăm sfatul profetului. Dacă ne oprim din încercare după doar un efort semnificativ, schimbarea se va pierde.

Sfinții din zilele din urmă credincioși au sporit credința lor în Domnul Isus Hristos, în faptul că, într-adevăr, Cartea lui Mormon este cuvântul lui Dumnezeu și în restaurarea cheilor preoției în Biserica Sa adevărată. Această mărturie sporită ne-a oferit curaj mai mare și grijă față de alți copii ai lui Dumnezeu. Dar încercările și ocaziile care stau înaintea noastră vor cere chiar mai mult.

Nu putem anticipa detaliile, dar cunoaștem, în general, ce se va întâmpla în viitor. Știm că în zilele din urmă, lumea va fi tulburată. Știm că în timpul oricărui necaz care va veni, Domnul îi va conduce pe sfinții din zilele din urmă credincioși să ducă Evanghelia lui Isus Hristos la fiecare națiune, neam, limbă și popor. Și știm că ucenicii adevărați ai Domnului vor fi demni și pregătiți să-L primească atunci când El va veni din nou. Nu trebuie să ne temem.

Astfel, deși am zidit deja credință și curaj în inimile noastre, Domnul așteaptă mai mult de la noi – și de la generațiile care vor veni după noi. Ei vor trebui să fie mai puternici spiritual și mai curajoși pentru că vor face lucruri chiar mai mari și mai grele decât am făcut noi. Și ei se vor confrunta cu opoziție sporită din partea dușmanului sufletelor noastre.

Calea pentru a avea optimism în viitor a fost oferită de Domnul: „Întoarce-te către Mine în fiecare gând; nu te îndoi, nu te teme” (D&L 6:36). Preşedintele Monson ne-a spus cum să facem acest lucru. Trebuie să cugetăm asupra Cărții lui Mormon și asupra cuvintelor profeților și să le punem în practică. Să ne rugăm întotdeauna. Să fim credincioşi. Să-L slujim pe Domnul cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul şi cu toată tăria noastră. Trebuie să ne rugăm cu toată puterea inimii noastre ca să primim darul caritățiî, dragostea pură a lui Hristos (vezi Moroni 7:47–48). Și mai presus de orice, trebuie să fim consecvenți și persistenți în urmarea sfatului profetic.

Când calea este grea, ne putem baza pe promisiunea Domnului – promisiune pe care preşedintele Monson ne-a reamintit-o când a citat deseori aceste cuvinte ale Salvatorului: „Acolo unde vă primește pe voi, Eu, de asemenea, voi fi, pentru că Eu voi merge în fața voastră. Voi fi la dreapta voastră și la stânga voastră și Spiritul Meu va fi în inima voastră și îngerii mei în jurul vostru pentru a vă susține” (D&L 84:88).

Depun mărturie că Domnul merge în fața dumneavoastră oricând sunteți angajați în lucrarea Sa. Uneori, dumneavoastră veți fi îngerul pe care Domnul îl va trimite să-i susțină pe alții. Alteori, dumneavoastră veți fi cel înconjurat de îngeri care vă vor susține. Dar, întotdeauna, veți avea Spiritul Său în inima dumneavoastră, așa cum vi s-a promis în fiecare adunare de împărtășanie. Trebuie doar să țineți poruncile Sale.

Cele mai bune zile sunt în viitorul împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Opoziția ne va întări credința în Isus Hristos, așa cum a făcut începând din vremea profetului Joseph Smith. Credința învinge întotdeauna frica. Lucrând împreună suntem uniți. Și rugăciunile dumneavoastră pentru cei aflați în nevoie sunt auzite de un Dumnezeu iubitor care răspunde la ele. El nici nu ațipește, nici nu doarme.

Vă depun mărturie că Dumnezeu Tatăl trăiește și dorește să veniți acasă, la El. Aceasta este Biserica adevărată a Domnului Isus Hristos. El vă cunoaște, vă iubește, veghează asupra dumneavoastră. El a ispășit pentru păcatele dumneavoastră și ale mele și pentru păcatele tuturor copiilor Tatălui Ceresc. Singura cale spre viața eternă este aceea de a-L urma pe El în viața dumneavoastră și în slujirea pe care o oferiți altora.

Mărturisesc astfel și vă las binecuvântarea mea și dragostea mea. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul M. Russell Ballard
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Dificila călătorie continuă!

Dificila călătorie înapoi la Tatăl nostru Ceresc este cea mai importantă călătorie din viața noastră.

În urmă cu o sută șaptezeci de ani, Brigham Young a privit, pentru prima dată, Valea Salt Lake și a spus: „Acesta este locul potrivit!”[1]. El a știut locul, deoarece Domnul i-l revelase.

Până în anul 1869, peste 70.000 de sfinți făcuseră o călătorie dificilă asemănătoare. În pofida numeroaselor diferențe de limbă, cultură și naționalitate existente între ei, aveau în comun mărturia despre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, restaurarea Evangheliei lui Isus Hristos și dorința de a clădi Sionul – un loc al păcii, fericirii și frumuseții în vederea pregătirii pentru a Doua Venire a Salvatorului.

Printre acei primi sfinți care au sosit în Utah, a fost și Jane Manning James – fiica unui sclav eliberat, o convertită la Biserica restaurată și una dintre cele mai remarcabile ucenice care a avut parte de încercări mari. Sora James a rămas o sfântă din zilele din urmă credincioasă până când a murit, în anul 1908.

Ea a scris: „Vreau să spun chiar acum că credința mea în Evanghelia lui Isus Hristos, așa cum este propovăduită de Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, este la fel de puternică astăzi, de fapt, este mai puternică decât în ziua în care am fost botezată. Îmi plătesc zeciuiala și îmi ofer donațiile, țin Cuvântul de înțelepciune, mă culc devreme și mă trezesc devreme, încerc, deși mă simt slabă, să fiu un bun exemplu pentru toți”[2].

Sora James, asemenea multor altor sfinți din zilele din urmă, nu doar că a clădit Sionul cu sânge, sudoare și lacrimi, dar a și căutat binecuvântările Domnului trăind potrivit principiilor Evangheliei cât a putut ea de bine și continuând să-și întărească credința în Isus Hristos – Mărețul Vindecător al tuturor celor care-L caută cu sinceritate.

Jane Manning James a rămas o sfântă din zilele din urmă credincioasă în ciuda încercărilor dificile.

Primii sfinți nu au fost perfecți, însă au stabilit o temelie pe care noi clădim familii și o societate care îndrăgesc și țin legămintele, care sunt prezentate în diferite știri din întreaga lumea datorită devotamentului nostru față de Isus Hristos și a acțiunilor noastre voluntare de a-i ajuta pe cei de aproape și pe cei de departe.[3]

Președinte Eyring, vă rog să-mi permiteți ca, alături de omagiul adus de dumneavoastră, să-mi exprim și eu recunoștința față de zecile de mii de îngeri îmbrăcați cu tricouri galbene care slujesc în Texas, Mexic și în alte locuri.

Am convingerea profundă că, dacă ne-am pierde legătura cu cei care au fost înaintea noastră, inclusiv străbunicii noștri pionieri, am pierde o uriașă comoară. În trecut, am vorbit despre „Credință în orice pas” și o voi face și în viitor, deoarece știu că generațiile care se ridică trebuie să aibă același tip de credință pe care primii sfinți au avut-o în Domnul Isus Hristos și în Evanghelia Sa restaurată.[4]

Propriii străbunici s-au numărat printre acei pionieri credincioși care au împins cărucioare, au călătorit cu căruța și au mers pe jos până în Utah. Ei, asemenea surorii Jane Manning James, au avut o credință puternică în fiecare pas făcut de-a lungul călătoriei lor dificile.

Jurnalele lor sunt pline cu descrieri legate de greutăți, foamete și boală, precum și cu mărturii despre credința lor în Dumnezeu și în Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos.

Ei au avut foarte puține bunuri lumești, dar au avut parte de un belșug de binecuvântări ca urmare a înfrățirii pe care au găsit-o în Biserica lui Isus Hristos. Când au putut, i-au încurajat pe cei oprimați și i-au binecuvântat pe cei

bolnavi prin intermediul slujirii reciproce și al preoției lui Dumnezeu.

Surorile din Valea Cache, Utah, au slujit sfinților în spiritul Societății de Alinare de a „lucra în unitate pentru a le sluji celor nevoiași”[5]. Străbunica mea, Margaret McNeil Ballard, a slujit alături de soțul ei, Henry, când el a prezidat, timp de 40 de ani, în calitate de episcop al Episcopiei Logan Second. Margaret a fost președinta Societății de Alinare din acea episcopie 30 de ani dintre acei 40. Ea i-a primit în casa lor pe cei săraci, pe cei bolnavi, pe văduve și pe orfani; ea chiar i-a îmbrăcat pe cei morți în hainele lor curate de templu.

Deși este bine și important să ne aducem aminte de dificila călătorie istorică a pionierilor mormoni din secolul al XIX-lea, trebuie să ne aducem aminte că „dificila călătorie prin viață continuă” pentru fiecare dintre noi în timp ce ne demonstrăm „credința în orice pas”.

Nou convertiții nu se mai adună în așezările pionierilor din vestul Statelor Unite. În schimb, convertiții se adună în congregațiile locale, unde sfinții Îl preaslăvesc pe Tatăl lor Ceresc în numele lui Isus Hristos. Având peste 30.000 de congregații stabilite în întreaga lume, toți sunt adunați în propriul Sion. Scriptura ne spune: „Pentru că asta înseamnă Sion – cei care au inima pură”[6].

Pe măsură ce pășim pe cărarea vieții, suntem puși la încercare pentru a se vedea dacă vom „[respecta] tot ceea ce [Domnul ne-a] poruncit”[7].

Mulți dintre noi se află în călătorii minunate de descoperire – care duc la împlinire și progres spiritual personale. Însă, unii dintre noi sunt într-o călătorie dificilă care duce la tristețe, păcat, chin și disperare.

În acest context, vă rog să vă întrebați: Care este destinația dumneavoastră finală? Unde vă duc pașii? Vă duce călătoria dumneavoastră la acea

„multitudine de binecuvântări” pe care a promis-o Salvatorul?[8]

Dificila călătorie înapoi la Tatăl nostru Ceresc este cea mai importantă călătorie din viața noastră, iar ea continuă în fiecare zi, în fiecare săptămână, în fiecare lună și în fiecare an în timp ce ne sporim credința în El și în Preaiubitul Său Fiu, Isus Hristos.

Trebuie să fim atenți unde ne duc pașii în viață. Trebuie să fim vigilenți și să dăm ascultare sfatului pe care Isus l-a dat ucenicilor Săi când a răspuns la următoarele întrebări: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?

Drept răspuns, Isus le-a zis: «Băgați de seamă să nu vă înșele [niciun bărbat și nicio femeie]»”[9].

Astăzi, repet un sfat dat la început de conducătorii Bisericii.

- Dragi frați și surori, păstrați pură doctrina lui Hristos și să nu fiți înșelați niciodată de cei care denaturează doctrina. Evanghelia Tatălui și a Fiului a fost restaurată prin intermediul lui Joseph Smith, profetul acestei ultime dispensații.
- Nu dați ascultare celor care nu au fost rânduiți și/sau puși deoparte în chemarea lor din cadrul Bisericii și nu au fost recunoscuți, prin consimțământ comun, de membrii Bisericii.[10]
- Aveți grijă în ceea ce privește organizațiile, grupurile sau persoanele care pretind să aibă răspunsuri secrete la întrebări doctrinare despre care spun că apostolii și profeții din zilele noastre nu le au sau nu le înțeleg.
- Nu le dați ascultare celor care vă ademenesc cu jocuri piramidale. Membrii noștri au pierdut mult prea mulți bani, așadar aveți grijă.

În unele locuri, prea mulți dintre oamenii noștri se uită dincolo de limite și caută cunoaștere secretă prin practici scumpe și îndoielnice pentru a avea parte de vindecare și sprijin.

Într-o declarație oficială a Bisericii, emisă în urmă cu un an, se afirmă: „Îi îndemnăm pe membrii Bisericii să fie prudenți în legătură cu implicarea în orice grup care promite – contra cost – vindecări miraculoase sau care pretinde să aibă metode speciale de a accesa puteri vindecătoare, în afara deținătorilor preoției rânduiți în mod corespunzător”[11].

Manualul Bisericii ne sfătuiește: „Membrii nu trebuie să apeleze la practici medicale care sunt îndoielnice din punct de vedere etic sau legal. Conducătorii locali trebuie să sfătuiască membrii care au probleme de sănătate să se consulte cu doctori competenți și licențiați în țările în care profesează”[12].

Dragi frați și surori, fiți înțelepți și conștienți că astfel de practici pot face apel la sentimentele dumneavoastră, însă, în cele din urmă, se vor dovedi dăunătoare spiritual și fizic.

Pentru strămoșii noștri pionieri, independența și bizuirea pe forțele proprii au fost vitale, însă spiritul lor de comunitate a fost la fel de important. Ei au conlucrat și s-au ajutat unul pe altul să biruiască încercările fizice și psihice din vremurile lor. Pentru bărbați, era cvorumul preoției, iar femeile au fost slujite de Societatea de Alinare. Aceste lucruri nu s-au schimbat în zilele noastre.

Societatea de Alinare și cvorumurile preoției se îngrijesc de bunăstarea spirituală și temporală a membrilor noștri.

Rămâneți pe calea Evangheliei având „credință în orice pas", astfel încât să vă puteți întoarce, în siguranță, în prezența Tatălui Ceresc și a Domnului Isus Hristos. Domnul este prețiosul nostru Salvator. El este Mântuitorul lumii. Trebuie să cinstim numele Său și să nu-l folosim greșit în niciun fel, străduindu-ne mereu să ținem poruncile Sale. Dacă vom face astfel, El ne va binecuvânta și ne va conduce acasă în siguranță.

Îi invit pe toți cei care îmi aud glasul să-i întâmpine cu căldură și să-i accepte pe toți cei care, astăzi, își croiesc calea, indiferent unde s-ar afla în călătoria lor.

Vă rog să vă aduceți aminte că nu există binecuvântare pe care cineva s-o poată împărtăși mai mare decât mesajul restaurării, care, atunci când este primit și pus în practică, promite bucurie și pace nepieritoare – însăși viața eternă. Fie ca noi să ne folosim energia, tăria și mărturia pentru a-i ajuta pe misionarii noștri să găsească, să predea și să boteze copiii lui Dumnezeu, astfel încât ei să aibă puterea doctrinei Evangheliei care să le îndrume viața de zi cu zi!

Trebuie să-i acceptăm, dând dovadă de compasiune, pe copiii lui Dumnezeu și să eliminăm orice prejudecată, inclusiv rasismul, sexismul și naționalismul. Să se spună că noi credem cu adevărat că binecuvântările Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos sunt pentru fiecare copil al lui Dumnezeu!

Vă depun mărturie că „dificila călătorie continuă" și vă invit să rămâneți pe calea Evangheliei în timp ce înaintați continuu ajutându-i pe toți copiii lui Dumnezeu, cu dragoste și compasiune, astfel încât, uniți, să facem ca inimile noastre să devină pure și mâinile noastre să fie curate pentru a primi „[multitudinea] de binecuvântări" care-i așteaptă pe toți care-I iubesc cu adevărat pe Tatăl nostru Ceresc și pe Preaiubitul Său Fiu; pentru aceasta mă rog cu umilință în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Brigham Young, așa cum își aduce aminte Wilford Woodruff, în *The Utah Pioneers* (1880), p. 23.
2. Jane Manning James – autobiografie, în jurul anului 1902, Biblioteca de Istorie a Bisericii, orașul Salt Lake; vezi, de asemenea, James Goldberg, „The Autobiography of Jane Manning James", 11 dec. 2013, history.lds.org.
3. Vezi, de exemplu, Jill DiSanto, „Penn Research Shows That Mormons Are Generous and Active in Helping Others", *Penn News,* 17 apr. 2012.
4. Vezi M. Russell Ballard, „Faith in Every Footstep", *Ensign,* nov. 1996, p. 23–25.
5. „The Purpose of Relief Society", lds.org/callings/relief-society/purposes; vezi, de asemenea, *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 9.1.1.
6. Doctrină și legăminte 97:21.
7. Doctrină și legăminte 97:25.
8. Doctrină și legăminte 97:28.
9. Matei 24:3–4.
10. Vezi Doctrină și legăminte 26:2; 28:13; 43:6–7.
11. Eric Hawkins - purtător de cuvânt al Bisericii, în Daniel Woodruff, „The Business behind Christ-Centered Energy Healing", 28 sept. 2016, kutv.com.
12. *Handbook 2,* 21.3.6.

Tad R. Callister
Președintele general al Școlii de duminica

Dovada convingătoare a lui Dumnezeu: Cartea lui Mormon

Cartea lui Mormon este dovada convingătoare a lui Dumnezeu despre divinitatea lui Isus Hristos, chemarea de profet a lui Joseph Smith și adevărul absolut al acestei Biserici.

Cartea lui Mormon nu este doar cheia de boltă a religiei noastre, ci poate deveni, de asemenea, cheia de boltă a mărturiilor noastre, ca, atunci când ne confruntăm cu încercări sau întrebări fără răspuns, mărturiile noastre să rămână în siguranță. În balanța adevărului, această carte atârnă mai greu decât argumentele tuturor criticilor la un loc. De ce? Pentru că, dacă este adevărată, Joseph Smith a fost profet, iar aceasta este Biserica restaurată a lui Isus Hristos, indiferent de contextul istoric sau de alte argumente care vin în contradicție. Din acest motiv, criticii sunt hotărâți să combată Cartea lui Mormon, dar obstacolele pe care le întâmpină sunt de nedepășit deoarece această carte este adevărată.

În primul rând, criticii trebuie să explice în ce fel Joseph Smith, un fermier de 23 ani, cu foarte puțină educație, a creat o carte cu sute de nume și locuri unice, precum și relatări și evenimente detaliate. Prin urmare, mulți critici sugerează că el ar fi fost un geniu creativ care s-a bazat pe numeroase cărți și alte resurse locale pentru a crea conținutul istoric al Cărții lui Mormon. Dar, contrar afirmațiilor lor, nu există niciun martor care pretinde să-l fi văzut pe Joseph cu vreuna dintre aceste presupuse resurse înainte de a începe traducerea.

Chiar dacă acest argument ar fi fost adevărat, ar fi dureros de insuficient pentru a explica existența Cărții lui Mormon. Ar trebui să putem răspunde la întrebarea: Cum a citit Joseph toate aceste presupuse resurse, a scos ceea ce era irelevant, a păstrat intacte toate informațiile complicate legate de cine, unde și când și, apoi, le-a dictat doar din memorie? Căci, când Joseph Smith traducea, nu avea niciun fel de notițe. De fapt, soția sa, Emma, și-a amintit: „Nu avea nici manuscris, nici carte din care să citească… Dacă ar fi avut ceva de genul acela, nu l-ar fi putut ascunde de mine”[1].

Deci cum a depus Joseph acest efort remarcabil de a dicta o carte de mai mult de 500 de pagini fără notițe? Ca să facă aceasta, el ar fi trebuit nu doar să fie un geniu creativ, ci și să fi avut o memorie vizuală extraordinară. Dar, dacă acel lucru ar fi adevărat, de ce nu subliniază criticii săi talentul său remarcabil?

Dar acesta este doar un aspect. Aceste argumente ar explica doar conținutul istoric al cărții. Întrebările importante încă rămân: cum a tradus Joseph o carte atât de spirituală și de unde a

obținut el doctrine atât de profunde, multe dintre care clarifică sau contrazic crezurile creștine din zilele sale?

De exemplu, Cartea lui Mormon ne învață, contrar crezurilor majorității lumii creștine, despre căderea lui Adam că a fost un pas pozitiv înainte. Ea revelează legămintele făcute la botez, care nu sunt menționate în Biblie.

În plus, ne-am putea întreba, de unde a aflat Joseph puternicul principiu conform căruia, datorită ispășirii lui Hristos, El ne poate nu numai curăți, ci și desăvârși? De unde a luat predica extraordinară despre credință din Alma 32? Sau predica regelui Beniamin despre ispășirea Salvatorului, probabil cea mai remarcabilă predică despre acest subiect din toate scripturile? Sau alegoria măslinului cu toată complexitatea și bogăția sa doctrinară? Când citesc această alegorie, trebuie să îmi fac o schiță pentru a putea urmări tot caracterul ei complex. Și, acum, ar trebui să credem că Joseph a dictat pur și simplu aceste predici din capul său, fără niciun fel de notițe?

Contrar unei astfel de concluzii, există dovezi ale influenței lui Dumnezeu asupra Cărții lui Mormon, după cum se vede din adevărurile sale doctrinare magnifice, în special din predicile minunate despre ispășirea lui Isus Hristos.

Dacă Joseph nu a fost profet, atunci, pentru a explica aceste și multe alte învățături doctrinare remarcabile, criticii trebuie să recunoască faptul că el a fost, de asemenea, un geniu al teologiei. Dar, dacă acesta ar fi cazul, ne-am putea întreba: De ce a fost Joseph singura persoană în cei 1.800 de ani de la slujirea pe pământ a lui Hristos care să producă o varietate atât de largă de doctrine unice și clare? Deoarece sursa acestei cărți a fost revelația, nu geniul.

Dar chiar dacă am presupune că Joseph ar fi fost un geniu creativ și al teologiei, cu o memorie vizuală – aceste talente nu l-ar fi făcut un scriitor priceput. Pentru a explica existența Cărții lui Mormon, criticii trebuie să pretindă, de asemenea, că Joseph era un scriitor înzestrat la vârsta de 23 de ani. Altfel, cum a combinat o mulțime de nume, locuri și evenimente într-un tot unitar, fără contradicții? Cum a scris în detaliu strategii de război, a compus predici elocvente și a născocit expresii care sunt memorate, citate și puse pe ușile frigiderelor a milioane de oameni, expresii cum ar fi „Când sunteți în slujba aproapelui, sunteți numai în slujba Dumnezeului vostru" (Mosia 2:17) sau „Oamenii sunt ca să poată avea bucurie" (2 Nefi 2:25). Acestea sunt mesaje puternice – mesaje vii care trăiesc și inspiră. Să insinuăm că Joseph Smith, la 23 de ani, poseda talentul necesar pentru a scrie această lucrare monumentală dintr-o singură încercare în aproximativ 65 de zile de lucru este pur și simplu contrar realităților vieții.

Președintele Russell M. Nelson, un scriitor experimentat și talentat, a împărtășit că a trebuit să rescrie de peste 40 de ori o cuvântare de la o conferință generală recentă. Și acum ar trebui să credem că, de unul singur, Joseph a dictat întreaga Carte a lui Mormon dintr-o singură încercare făcând după aceea, în general, doar schimbări gramaticale minore?

Soția lui Joseph, Emma, a confirmat imposibilitatea acestui lucru: „[Când era tânăr], Joseph Smith nu putea nici să scrie, nici să dicteze o scrisoare coerentă și bine formulată, cu atât mai puțin să dicteze o carte cum este Cartea lui Mormon"[2].

Și, până la urmă, chiar dacă cineva ar accepta toate argumentele de mai sus, indiferent cât de dubioase ar apărea, criticii au încă de-a face cu un alt obstacol inevitabil. Joseph a afirmat despre Cartea lui Mormon că a fost scrisă pe plăci de aur. Această afirmație a avut parte de critici severe în zilele sale – căci „cu toții" știau că istoriile antice erau scrise pe papirus sau pergament, până când, ani mai târziu, au fost descoperite plăci de metal cu scrieri antice. În plus, criticii au pretins că vechii locuitori ai Americii nu aveau cunoștințele tehnice necesare pentru a folosi cimentul, așa cum este descris în Cartea lui Mormon – până când, în vechea Americă, s-au găsit structuri din ciment. Cum răspund criticii acum la aceste descoperiri și la alte descoperiri greu de crezut? Joseph trebuie să fi fost un ghicitor foarte, foarte norocos. Într-un fel, contrar tuturor așteptărilor, în pofida întregii cunoașteri științifice și academice de atunci, el a ghicit corect când toți ceilalți s-au înșelat.

După ce toate aceste lucruri sunt luate în considerare, ne-am putea întreba cum ar putea crede cineva că toți acești presupuși factori și toate aceste presupuse forțe, așa cum sunt sugerate de critici, s-au potrivit în mod accidental, într-un asemenea fel încât să-l ajute pe Joseph să scrie Cartea lui Mormon

și, astfel, să producă o înșelătorie diabolică. Dar cum ar putea acest lucru să aibă sens? Contrar unei asemenea presupuneri, această carte a inspirat milioane de oameni să-l respingă pe Satana și să trăiască vieți mai asemănătoare lui Hristos.

Deși poate unii ar alege să creadă șirul de argumente ale criticilor, pentru mine este un drum înfundat din punct de vedere intelectual și spiritual. Să cred acest lucru ar însemna să accept mai multe presupuneri nedovedite. În plus, ar trebui să resping mărturia fiecăruia dintre cei 11 martori[3], deși fiecare dintre ei a rămas fidel mărturiei sale până la sfârșit; ar trebui să resping doctrinele divine care umplu această carte sacră pagină după pagină cu adevărurile ei cerești; ar trebui să ignor faptul că mulțimi de oameni, inclusiv eu, s-au apropiat mai mult de Dumnezeu citind această carte mai mult decât oricare alta și, mai presus de toate, ar trebui să neg șoaptele pline de încredințare ale Spiritului Sfânt. Acest lucru ar fi contrar fiecărui adevăr pe care îl cunosc.

Unul dintre bunii și strălucitii mei prieteni a părăsit Biserica pentru o vreme. Mi-a scris recent despre întoarcerea sa: „La început, voiam să mi se dovedească veridicitatea Cărții lui Mormon din punct de vedere istoric, geografic, lingvistic și cultural. Dar când m-am concentrat pe ceea ce ne învață despre Evanghelia lui Isus Hristos și misiunea Sa salvatoare, am început să obțin o mărturie despre adevărul acesteia. Într-o zi, în timp ce citeam Cartea lui Mormon în camera mea, m-am oprit, am îngenuncheat, am rostit o rugăciune din toată inima mea și am simțit puternic că Tatăl Ceresc a șoptit spiritului meu că Biserica și Cartea lui Mormon sunt categoric adevărate. Perioada de trei ani și jumătate în care am cercetat din nou Biserica m-a condus înapoi, fiind convins cu toată inima de adevărul ei”.

Dacă cineva își va face timp să citească și să cugete cu umilință la Cartea lui Mormon, așa cum a făcut prietenul meu, și va asculta de șoaptele plăcute ale Spiritului, acea persoană va obține în cele din urmă mărturia dorită.

Cartea lui Mormon este unul dintre darurile neprețuite oferite nouă de Dumnezeu. Este atât sabie, cât și scut – trimite cuvântul lui Dumnezeu în bătălie pentru a se lupta pentru inimile celor drepți și slujește drept scut al adevărului. Ca sfinți, nu avem doar privilegiul să apărăm Cartea lui Mormon, dar și ocazia de a o folosi în mod activ – de a propovădui cu putere doctrina sa divină și a depune mărturie că aceasta reprezintă mărturia supremă despre Isus Hristos.

Depun mărturie solemnă că această carte, Cartea lui Mormon, a fost tradusă prin harul și puterea lui Dumnezeu. Este dovada convingătoare a lui Dumnezeu despre divinitatea lui Isus Hristos, chemarea de profet a lui Joseph Smith și adevărul absolut al acestei Biserici. Fie ca ea să devină cheia de boltă a mărturiei noastre, pentru a se putea spune despre noi, ca despre lamaniții convertiți, că „nu [ne-am] rătăcit niciodată” (Alma 23:6). În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Emma Smith, în „Last Testimony of Sister Emma”, *Saints' Herald,* 1 oct. 1879, p. 289, 290.
2. Emma Smith, în „Last Testimony of Sister Emma”, p. 290.
3. Vezi „Mărturia a trei martori” și „Mărturia a opt martori”, Cartea lui Mormon.

Vârstnicul Joni L. Koch
din Cei Șaptezeci

Nu suntem împreună, dar rămânem una

În Biserică, în pofida diferențelor dintre noi, Domnul Se așteaptă ca noi să fim una!

În luna iunie a anului 1994, conduceam nerăbdător de la locul de muncă spre casă pentru a putea urmări la televizor echipa noastră națională de fotbal jucând la Cupa Mondială. La scurt timp după ce mi-am început călătoria, am văzut, din depărtare, pe trotuar un om înaintând cu repeziciune într-un scaun cu rotile decorat cu steagul nostru brazilian. Mi-am dat seama atunci că și el mergea acasă pentru a vedea meciul!

Când am ajuns unul lângă celălalt și privirile ni s-au întâlnit; pentru o fracțiune de secundă, m-am simțit foarte unit cu acel om! Mergeam în direcții diferite, nu ne cunoșteam și aveam, în mod evident, stări sociale și fizice diferite, însă pasiunea noastră comună pentru fotbal și dragostea față de țara noastră ne-au făcut în acel moment să simțim că suntem una! Nu l-am mai văzut pe acel om de atunci, însă astăzi, după zeci de ani, încă pot vedea acei ochi și pot simți acea legătură puternică față de acel om. În cele din urmă, am câștigat jocul și Cupa Mondială în acel an!

În Biserică, în pofida diferențelor dintre noi, Domnul Se așteaptă ca noi să fim una! El a spus în Doctrină și legăminte: „Fiți [una]; și dacă nu sunteți [una], nu sunteți ai Mei”[1].

Când intrăm cu toții într-o casă de întruniri pentru a preaslăvi ca grup, trebuie să lăsăm deoparte diferențele dintre noi, inclusiv rasa, statutul social, preferințele politice, realizările academice și profesionale și, în schimb, să ne concentrăm asupra obiectivelor noastre spirituale comune. Împreună, cântăm imnuri, cugetăm asupra aceloraşi

legăminte în timpul împărtășaniei și spunem deodată cu glas tare „amin” după cuvântări, lecții și rugăciuni – aceasta însemnând că suntem cu toți de acord cu ceea ce s-a împărtășit.

Aceste lucruri pe care le facem împreună ajută la crearea unui sentiment puternic de unitate în cadrul congregației.

Însă, ceea ce ne determină, întărește sau distruge unitatea este felul în care acționăm când nu suntem împreună cu membri noștri ai Bisericii. După cum știm, este inevitabil și normal că, la un moment dat, vom vorbi unul despre altul.

În funcție de ceea ce alegem să spunem unul despre altul, cuvintele noastre fie vor face să avem „inimile legate în unitate”[2], așa cum a propovăduit Alma celor pe care i-a botezat la apele lui Mormon, fie vor eroda dragostea, încrederea și bunăvoința care ar trebui să existe printre noi.

Sunt comentarii care, subtil, distrug unitatea, de exemplu: „Da, el este un episcop bun; însă, ar fi trebuit să-l fi văzut când era tânăr!”.

O variantă mult mai constructivă a acestuia ar putea fi: „Episcopul este atât de bun și, de-a lungul anilor, a crescut atât de mult în maturitate și înțelepciune”.

Deseori, etichetăm oameni, cu caracter permanent, spunând ceva de genul: „Președinta noastră a Societății de Alinare este o cauză pierdută, ea este atât de încăpățânată!”. În schimb, am putea spune: „În ultimul timp, președinta Societății de Alinare este mai puțin flexibilă; poate că trece printr-o perioadă mai dificilă. Haideți s-o ajutăm și s-o susținem!”.

Dragi frați și surori, nu avem dreptul să descriem pe nimeni, inclusiv din cercul Bisericii noastre, ca fiind un produs final nereușit! De fapt, cuvintele noastre despre semenii noștri trebuie să reflecte

credința noastră în Isus Hristos și ispășirea Sa și că, în El și prin El, ne putem întotdeauna schimba în mai bine!

Unii încep să critice conducători și membri ai Bisericii și se îndepărtează de aceștia din cauza unor lucruri atât de mărunte.

Așa a fost și cazul unui bărbat pe nume Simonds Ryder, care a devenit membru al Bisericii în anul 1831. După ce a citit o revelație despre el, a fost șocat să vadă că numele lui a fost scris, greșit, *Rider,* cu litera *i* în loc de litera *y*. Reacția lui față de această întâmplare l-a făcut să se îndoiească de profet și, în cele din urmă, a dus la persecutarea lui Joseph și la îndepărtarea de Biserică.[3]

Probabil că noi toți vom fi corectați de conducătorii noștri ecleziastici, ceea ce ne va arăta cât de uniți suntem cu ei.

Aveam doar 11 ani, dar îmi aduc aminte cum, în urmă cu 44 ani, casa de întruniri la care familia mea mergea la Biserică urma să aibă parte de lucrări importante de renovare. Înainte de începerea lucrărilor, a avut loc o adunare în cadrul căreia conducătorii locali și de zonă au discutat despre modul în care membrii aveau să se implice fizic în acea acțiune. Tatăl meu, care prezidase anterior mulți ani asupra acelei unități, și-a exprimat foarte puternica opinie că acea lucrare trebuia făcută de o firmă de specialitate, nu de amatori.

Nu numai că opinia lui a fost respinsă, dar am auzit și că a fost mustrat sever și în public cu acea ocazie. Vorbim despre un bărbat care era foarte devotat Bisericii și care era un soldat al celui de-al Doilea Război Mondial care a luptat în Europa, obișnuit să se împotrivească și să lupte pentru lucrurile în care credea! Unii s-au întrebat care avea să fie reacția lui după acel incident. Va rămâne neclintit în privința părerii lui și va continua să se împotrivească hotărârii luate deja?

Văzusem, în episcopia noastră, familii care deveniseră slabe în Evanghelie și încetaseră să vină la adunări pentru că nu puteau să fie una cu cei care conduceau. Eu văzusem, de asemenea, că mulți dintre prietenii mei de la Societatea Primară nu rămăseseră credincioși în tinerețea lor, deoarece părinții lor îi învinovățeau mereu pe cei din cadrul Bisericii.

Însă, tatăl meu a hotărât să rămână una cu sfinții. După mai multe zile, când membrii episcopiei se adunau să ajute la lucrările de construcție, el a „invitat" familia noastră să-l urmeze la casa de întruniri unde urma să ajutăm cum puteam.

Am fost furios. Am avut sentimentul să-l întreb: „Tată, de ce să ajutăm tocmai la lucrările de construcție dacă tu nu ai fost de acord ca membrii s-o facă?". Dar, felul în care mă privea m-a descurajat să fac aceasta. Doream să fiu sănătos pentru rededicare. Și, din fericire, am hotărât să tac și să merg să ajut la lucrările de construcție!

Tatăl meu nu a apucat să vadă noua capelă, deoarece a decedat înainte de finalizarea acelei lucrări. Însă noi, ca familie, condusă acum de mama mea, am continuat să ne facem partea până când a fost terminată, iar acest lucru ne-a ținut uniți cu tatăl meu, cu membrii Bisericii, conducătorii noștri și, cel mai important, cu Domnul!

Cu doar câteva clipe înainte de experiențele Sale teribile din Ghetsimani, când Isus Se ruga Tatălui pentru apostolii Săi și pentru noi toți, sfinții, El a spus: „Ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine"[4].

Dragi frați și surori, depun mărturie că atunci când hotărâm să fim una cu membrii și conducătorii Bisericii – când suntem adunați împreună și mai ales când nu suntem împreună – noi ne vom simți, de asemenea, uniți, într-un mod mai deplin, cu Tatăl nostru Ceresc și cu Salvatorul. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 38:27.
2. Mosia 18:21
3. Vezi Milton V. Backman Jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838* (1983), p. 93–94.
4. Ioan 17:21.

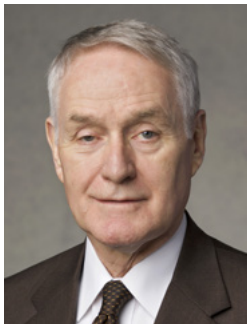

Vârstnicul Stanley G. Ellis
din Cei Şaptezeci

Avem noi încredere în El? Este bine să fie greu

Indiferent de situație, este bine să fie greu pentru cei care înaintează cu credință și au încredere în Domnul și în planul Său.

În octombrie 2006, am rostit prima mea cuvântare în cadrul unei conferinţe generale. Am simțit că propoziția „Domnul are încredere în noi!" era un mesaj important pentru membrii Bisericii din întreaga lume.

El chiar are încredere în noi în atât de multe feluri. El ne-a dat Evanghelia lui Isus Hristos și, în această dispensație, plenitudinea ei. Ne-a încredințat autoritatea preoției Sale complete împreună cu cheile necesare pentru a o folosi în mod potrivit. Cu această putere, putem oferi binecuvântări, putem sluji, primi rânduieli și face legăminte. El are atâta încredere în noi, încât ne-a dat Biserica Sa restaurată, inclusiv templul sfânt. El are atâta încredere în slujitorii Săi, încât le-a dat puterea de a pecetlui – astfel încât orice va fi legat pe pământ, va fi legat și în ceruri! Are atâta încredere în noi, încât ne-a dat chiar și ocazia de a fi părinți pământești, învățători și tutori pentru copiii Săi.

După toți acești ani în care am slujit în calitate de autoritate generală în multe părți ale lumii, declar cu și mai multă certitudine: El are încredere în noi.

La această conferință, întrebarea pe care o adresez este: „Avem noi încredere în El?".

Avem noi încredere în El?

Preşedintele Thomas S. Monson ne amintește deseori: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta, şi nu te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-L în toate căile tale, şi El îţi va netezi cărările. Nu te socoti singur înţelept!" (Proverbele 3:5–7).

Avem noi încredere că poruncile Lui sunt pentru binele nostru? Avem noi

încredere în conducătorii Săi, că ne vor conduce bine deși sunt imperfecți? Că promisiunile Sale sunt sigure? Avem noi încredere că Tatăl Ceresc și Isus Hristos ne cunosc și doresc să ne ajute? Chiar și în mijlocul încercărilor, situațiilor dificile și vremurilor grele, continuăm noi să avem încredere în El?

De-a lungul vieții mele, unele dintre cele mai bune lecții pe care le-am învățat au fost cele din timpul vremurilor cele mai grele – fie că am fost tânăr, misionar, nou angajat, fie că m-am străduit să-mi îndeplinesc chemarea cu credință și sârguință, să cresc o familie numeroasă sau să mă bazez pe forțele proprii. Pare clar faptul că este bine să fie greu!

Este bine să fie greu

Greul ne face mai puternici, mai umili și ne oferă ocazia de a ne dovedi caracterul. Iubiții noștri pionieri care au făcut parte din campania de cărucioare au ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu *în circumstanțe extreme ale vieții lor.* De ce a fost nevoie de două capitole ca Nefi și fraţii lui să obțină plăcile de alamă şi numai de trei versete pentru a convinge familia lui Ismael să li se alăture în pustietate? Se pare că Domnul a vrut să-l întărească pe Nefi prin efortul de obținere a plăcilor.

Lucrurile grele din viața noastră nu trebuie să ne surprindă. Unul dintre primele legăminte pe care le facem cu Domnul este acela de a trăi potrivit legii sacrificiului. Sacrificiul înseamnă să renunțăm la ceva ce ne dorim. Odată ce căpătăm experiență, ne dăm seama că sacrificiul pe care îl plătim are un preț nesemnificativ în comparație cu binecuvântările care urmează. Joseph Smith a spus: „O religie care nu cere sacrificarea tuturor lucrurilor nu va avea niciodată suficientă putere pentru a genera credinţa necesară pentru viaţă şi salvare"[1].

Membrii Dumnezeirii știu ce înseamnă să-ți fie greu. Dumnezeu Tatăl Și-a sacrificat Singurul Fiu Născut lăsându-L să treacă prin suferința cumplită a ispășirii și a morții pe cruce. Scriptura spune că Isus Hristos a învățat „să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit" (Evrei 5:8). El a suferit de bunăvoie agonia ispăşirii. Duhul Sfânt trebuie să fie îndelung răbdător când ne îndeamnă, avertizează și îndrumă, fiind de multe ori ignorat, interpretat greșit sau uitat.

Parte din plan

Greul face parte din planul Evangheliei. Unul dintre scopurile aceste vieți este să fim puși la încercare (vezi Avraam 3:25). Poporul lui Alma a fost unul dintre puținele popoare care au suferit fără vină. Acest popor a fugit de ticălosul rege Noe, dar a devenit sclavul lamaniților! Prin aceste încercări, Domnul i-a învățat că El îl pedepsește pe poporul Său și pune la încercare „răbdarea și credința lor" (Mosia 23:21).

În timpul zilelor cumplite petrecute în închisoarea Liberty, Domnul l-a învățat pe Joseph Smith să „[îndure] bine" (D&L 121:8) și a promis că, dacă va îndura, „toate aceste lucruri [îi] vor da experienţă şi vor fi pentru binele [său]" (D&L 122:7).

Președintele Monson ne-a rugat: „Fie ca noi să alegem întotdeauna ceea ce este corect, deşi mai greu de susţinut, şi nu ce este greşit, deşi mai uşor de susţinut"[2]. În privința templelor noastre, dânsul a declarat că „niciun sacrificiu nu este prea mare, niciun preț nu este prea exagerat, niciun efort nu este prea greu pentru a primi [binecuvântările templului]"[3].

În natură, greul face parte din viață. Este greu pentru un puișor să iasă din ou. Dar, atunci când cineva încearcă să-l ajute, puișorul nu-și dezvoltă puterea necesară pentru a trăi. În mod asemănător, faptul că un fluture se chinuie să iasă din gogoașa de mătase îl întărește pentru viață.

Vedem în aceste exemple că greul este un principiu *constant*! Noi toţi avem parte de greutăți. *Variabila* este reacția noastră în fața greutăților.

La un moment dat, un popor din Cartea lui Mormon, a suferit „mari persecuții" și „multe nenorociri" (Helaman 3:34). Cum au reacţionat? „Ei au postit şi s-au rugat adeseori şi au devenit din ce în ce mai puternici în umilinţa lor şi din ce în ce mai întăriţi în credinţa în Hristos pentru umplerea sufletelor lor de bucurie şi consolare" (Helaman 3:35). Un alt exemplu s-a petrecut după mulți ani de război. „Dar iată, din cauza duratei nespus de mari a războiului dintre nefiţi şi lamaniţi, mulţi se împietriseră… şi mulţi erau îmblânziţi din cauza suferinţelor lor într-atât, încât s-au umilit în faţa lui Dumnezeu" (Alma 62:41).

Fiecare dintre noi alege cum reacționează la greu.

Aveți grijă cu lucrurile ușoare

Înainte de a primi această chemare, am fost consultant financiar în Houston, Texas. Mare parte din munca mea era în folosul unor antreprenori multimilionari. Aproape toți își creasera afacerile de succes de la zero, prin muncă asiduă. Pentru mine, cel mai trist lucru era să îi aud pe unii dintre ei spunând că doreau ca pentru copiii lor lucrurile să fie mai ușoare. Nu doreau ca fiii și fiicele lor să sufere la fel cum au suferit ei. Cu alte cuvinte, i-ar fi privat pe copiii lor tocmai de lucrul care le-a adus lor succesul.

La pol opus, am cunoscut o familie care a procedat altfel. Părinții s-au inspirat din experiența lui J.C. Penny, când tatăl lui i-a spus la împlinirea vârstei de opt ani că era pe cont propriu din punct de vedere financiar. Ei au modificat puțin lucrurile: după ce fiecare copil a absolvit liceul, a fost pe cont propriu din punct de vedere financiar – trebuia să-și plătească singur studiile (facultatea, masteratul etc.) și trebuia să se întrețină (să se bazeze cu adevărat pe forțele proprii) (vezi D&L 83:4). Din fericire, copiii au reacționat înțelept.

Toți au absolvit facultatea, unii au făcut și studii postuniversitare – pe cont propriu. Nu a fost uşor, dar au reușit. Au reușit prin muncă grea și credință.

Credință pentru a avea încredere în El

Întrebarea dacă avem noi încredere în El ar putea fi mai bine formulată, avem noi *credință* pentru a avea încredere în El?

Avem *credință* pentru a avea încredere în promisiunile Sale legate de zeciuială, că ne vom descurca mai bine cu 90% din venit *plus ajutorul Domnului,* decât cu 100% din venit dar *pe cont propriu*?

Avem suficientă *credință* pentru a avea încredere că El ne va vizita în suferințele noastre (vezi Mosia 24:14), că Se va lupta cu cei care se luptă cu noi (vezi Isaia 49:25; 2 Nefi 6:17) și că va sfinți suferințele noastre spre binele nostru (vezi 2 Nefi 2:2)?

Vom da dovadă de *credința* necesară pentru a ține poruncile Sale ca El să ne poată binecuvânta atât temporal, cât și spiritual? Și vom continua noi cu credință până la sfârșit ca El să ne poată primi în prezența Sa? (vezi Mosia 2:41).

Frați și surori, putem avea credinţa de a avea încredere în El! El doreşte ce e mai bun pentru noi (vezi Moise 1:39). El ne va răspunde la rugăciuni (vezi D&L 112:10). El Își va ține promisiunile (vezi D&L 1:38). El are puterea de a-Și ține acele promisiuni (vezi Alma 37:16). El știe totul! Și, cel mai important, El știe ce este cel mai bine (vezi Isaia 55:8–9).

O lume periculoasă

Lumea în care trăim este dificilă. Răul și corupția sunt foarte răspândite în fiecare națiune, terorismul ajunge chiar și în locuri sigure, există colaps economic, șomaj, boală, dezastre naturale, războaie civile, conducători nedrepți etc. Ce trebuie să facem? Să fugim sau să luptăm? Care este alegerea corectă? Fiecare poate fi periculoasă. A fost periculos pentru George Washington și armatele sale să lupte dar a fost, de asemenea, periculos pentru strămoșii noștri pionieri să fugă. A fost periculos pentru Nelson Mandela să lupte pentru libertate. Pentru ca răul să triumfe, se spune că trebuie doar ca oamenii buni să nu facă nimic.[4]

Nu vă temeți!

Orice am face, nu trebuie să luăm decizii sau să acționăm din teamă. Cu adevărat, „Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică" (2 Timotei 1:7). (Vă dați seama cât de subliniată este ideea „nu vă temeți" în scripturi?) Domnul m-a învățat că descurajarea și teama sunt uneltele dușmanului. Soluția Domnului în vremuri grele este să înaintăm cu credință.

Ce este greu?

Fiecare dintre noi poate avem păreri diferite despre ceea ce este greu. Unii consideră că este greu să plătească zeciuiala când au dificultăți din punct de vedere financiar. Conducătorii consideră uneori că este greu să se aștepte ca săracii să plătească zeciuiala. Pentru unii, poate fi greu să înainteze cu credință și să se căsătorească sau să aibă o familie. Altora le este greu să „[se mulțumească] cu lucrurile pe care Domnul [li le-a] dat" (Alma 29:3). Poate fi greu să fim mulțumiți cu chemarea noastră actuală (vezi Alma 29:6). Disciplina din cadrul Bisericii poate părea grea, dar, pentru unii, este începutul adevăratului proces de pocăință.

Indiferent de situație, este bine să fie greu pentru cei care vor înainta cu credință și vor avea încredere în Domnul și în planul Său.

Mărturia mea

Dragi frați și surori, depun mărturie că acești conducători din spatele meu sunt chemați de Dumnezeu. Dorința lor este să-L slujească bine pe Domnul şi să ne ajute să scriem Evanghelia în inima noastră. Îi iubesc şi îi susţin.

Îl iubesc pe Salvatorul nostru, Isus Hristos. Mă minunez de faptul că El L-a iubit pe Tatăl și pe noi într-atât, încât a devenit Salvatorul și Mântuitorul nostru și a suferit atât de mult încât suferințele L-au făcut „să [tremure] de durere şi să [sângereze] din fiecare por şi să [sufere] atât în trup, cât şi în spirit" (D&L 19:18). Totuși, în fața acestei situații teribile și înțelegând necesitatea ei, El i-a spus Tatălui: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta" (Luca 22:42). Cuvintele îngerului: „Nu este aici; a înviat" (Matei 28:6) îmi aduc bucurie.

Exemplul Său a reprezentat, cu adevărat, „calea, adevărul şi viaţa" (Ioan 14:6). Numai urmând acel exemplu putem găsi „[pacea] în această lume şi viaţă veşnică în lumea care vine" (D&C59:23).

Cele mai mari dorințe ale mele sunt să fiu împreună cu Mormon un ucenic adevărat al lui Isus Hristos (vezi 3 Nefi 5:13) și, într-o zi, să-L aud spunându-mi cu gura Lui: „Bine, rob bun și credincios" (Matei 25:21). În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Lectures on Faith (1985), p. 69.
2. Thomas S. Monson, „Alegeri", *Liahona,* mai 2016, p. 86.
3. Thomas S. Monson, „Templul sfânt – un far pentru lume", *Liahona,* mai 2011, p. 92.
4. Vezi John Stuart Mill, *Inaugural Address: Delivered to the University of St. Andreus,* 1 febr. 1867, (1867), p. 36.

Vârstnicul Adilson de Paula Parrella
din Cei Şaptezeci

Adevăruri esențiale – nevoia de a acționa

Prima Viziune și profetul Joseph Smith au adus cunoaștere și adevăruri, care sunt esențiale pentru fericirea noastră în această viață și pentru exaltarea noastră.

Când aveam aproximativ șapte ani, am întrebat-o pe mama mea: „Când tu și cu mine vom muri și vom merge în cer, vei mai fi mama mea”? Ea nu se aștepta la o astfel de întrebare. Însă, a răspuns pe cât de bine știa, spunându-mi: „Nu, în cer vom fi frați și surori. Nu voi fi mama ta”. Acela nu era răspunsul pe care îl speram.

Cândva, după acea scurtă conversație, doi tineri au sosit la ușa casei noastre. Printr-un miracol, tatăl meu le-a permis să intre. Ei au spus că erau misionari ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă.

Acești vârstnici, căci am aflat că așa trebuia să le spunem, au început să propovăduiască familiei noastre. Îmi amintesc foarte bine sentimentele de fericire și entuziasm pe care le simțeam de fiecare dată când veneau în casa noastră. Ne-au vorbit despre un tânăr băiat care a mers într-o dumbravă pentru a-L întreba pe Dumnezeu care este biserica adevărată și că acolo I-a văzut pe Dumnezeu și pe Isus Hristos.[1] Vârstnicii ne-au arătat ilustrații cu acea viziune și, când le-am văzut, am știut că Joseph Smith I-a văzut într-adevăr pe Dumnezeu Tatăl și pe Isus Hristos. Misionarii au spus că datorită acelei viziuni, adevărata Biserică a Lui Isus Hristos era din nou pe pământ.[2]

De asemenea, ei ne-au învățat despre planul fericirii întocmit de Dumnezeu și au răspuns la întrebările despre religie pe care familia mea le avea. Ne-au învățat că familiile pot fi împreună cu adevărat după această viață, ca tată, mamă, fii și fiice.

Familia noastră a fost botezată. Uneori, a fost dificil să renunțăm la obiceiuri vechi și tradiții și să devenim membrii activi în Biserică. Însă am reușit să trecem peste primii ani, care au fost mai plini de încercări, datorită milei și dragostei lui Dumnezeu și cu ajutorul multor conducători și membri.

Milioane de oameni care s-au alăturat deja Bisericii și, de asemenea, mulți care se convertesc și sunt botezați în fiecare săptămână, au obținut o mărturie despre Prima Viziune. Duhul Sfânt poate să ne ofere adesea fiecăruia dintre noi această mărturie, pe măsură ce ne străduim să trăim potrivit adevărurilor simple ale Evangheliei lui Isus Hristos.

Prima Viziune și profetul Joseph Smith au adus cunoaștere și adevăruri suplimentare, care sunt esențiale pentru fericirea noastră în această viață și pentru exaltarea noastră în prezența lui Dumnezeu. Voi menționa trei dintre adevărurile pe care le-am obținut, și potrivit cărora trebuie să acționăm, deoarece un tânăr băiat a îngenuncheat pentru a se ruga cu sinceritate.

Dumnezeu cheamă profeți să ne conducă și să ne îndrume

Un adevăr esențial pe care îl învățăm din Prima Viziune și de la profetul Joseph Smith este că Dumnezeu cheamă profeți,[3] văzători și revelatori pentru a ne instrui, avertiza și conduce.[4] Acești bărbați sfinți sunt purtătorii de cuvânt ai Lui Dumnezeu pe pământ[5], având autoritatea să vorbească și să acționeze în numele Domnului.[6] Dacă urmăm cu strictețe sfaturile lor, vom fi protejați și vom primi binecuvântări alese în călătoria noastră pe acest pământ.

Când eram tânăr necăsătorit, abia întors din misiune, și studiam la Universitatea Brigham Young, am participat la o sesiune a preoției de la Conferința Generală, care a avut loc în Tabernacolul din Piața Templului. Președintele Ezra Taft Benson, care atunci era președintele Bisericii, i-a îndemnat pe toți cei care se întorseseră din misiune să trateze căsătoria cu seriozitate și să facă din aceasta o prioritate de top în viața lor.[7] După

terminarea sesiunii, am știut că mi se ceruse să mă pocăiesc și că trebuia să acționez potrivit îndrumărilor profetului.

Prin urmare, am decis să mă întorc în țara mea natală, Brazilia, pentru a-mi căuta o soție. Înainte de a pleca în Brazilia pentru un stagiu de pregătire de două luni, i-am sunat pe mama mea și pe câțiva prieteni și am compus o listă cu aproximativ 10 nume ale unor tinere fete – fiecare dintre ele o potențială soție.

În timp ce eram în Brazilia, după ce am cugetat și m-am rugat mult, am întâlnit, am curtat, m-am logodit și am stabilit o dată pentru căsătorie cu una dintre tinerele fete al cărui nume era pe acea listă. Nu am stabilit un nou record printre studenții din Provo, Utah, în ceea ce privește viteza cu care ne-am curtat și ne-am logodit, însă după standardele din Brazilia, a fost repede.

După câteva luni, m-am căsătorit cu Elaine. Ea este dragostea vieții mele și o binecuvântare aleasă.

Nu sugerez faptul că fiecare trebuie să întocmească o astfel de listă, însă sugerez – poate e chiar mai mult decât o sugestie – că trebuie să acționăm întotdeauna potrivit cuvintelor profeților din zilele noastre.

Astăzi, profetul lui Dumnezeu este președintele Thomas S. Monson și vom fi binecuvântați dacă urmăm sfatul său cu exactitate.

Cunoașterea naturii adevărate a Lui Dumnezeu

Un alt adevăr pe care îl învățăm ca urmare a Primei Viziuni și datorită profetului Joseph Smith este natura adevărată a Lui Dumnezeu. Gândiți-vă cât de binecuvântați suntem să știm că Dumnezeu este o ființă care are un trup din carne și oase la fel de tangibil ca al nostru[8], că putem preaslăvi un Dumnezeu care este real, pe care Îl putem înțelege și care S-a arătat și S-a revelat pe Sine și pe Fiul Său

profeților Săi – atât profeților din vechime, cât și celor din zilele din urmă.[9] El este un Dumnezeu care aude și răspunde rugăciunilor noastre;[10] un Dumnezeu care veghează asupra noastră din cer[11] și este preocupat tot timpul de bunăstarea noastră temporală și spirituală; un Dumnezeu care ne dă libertatea de a alege pentru noi înșine să-L urmăm și să ne supunem poruncilor Sale fără constrângere;[12] un Dumnezeu care ne oferă binecuvântări și ne permite să trecem prin încercări pentru a putea să creștem și să devenim ca El.

El este un Dumnezeu iubitor, care ne-a oferit un plan prin care putem să avem parte de fericire în această viață și în eternitate.

Isus Hristos este Salvatorul nostru

Ca urmare a Primei Viziuni și prin intermediul profetului Joseph Smith, am primit cunoaștere despre realitatea misiunii sacre a Domnului Isus Hristos, care este piatra din capul unghiului religiei noastre.

Deoarece moartea a devenit o parte a existenței noastre în această lume, tot atât de sigur cum trăim acum, într-o zi noi toți vom muri. Una dintre consecințele faptului că murim este pierderea permanentă a trupului nostru fizic; noi nu vom putea face nimic pentru a-l obține din nou. De asemenea, deoarece cu toții păcătuim în timpul călătoriei noastre aici pe pământ, nu am putea să ne întoarcem niciodată în prezența Tatălui nostru Ceresc.

Vă puteți imagina care ar fi consecințele faptului de a fi privat de prezența lui Dumnezeu și de a nu mai avea un trup niciodată?

A fost nevoie de un Salvator și Mântuitor pentru a ne elibera de moarte și păcat. Sub îndrumarea Tatălui Ceresc, Isus Hristos a venit pe pământ, a suferit, a murit pe cruce și a înviat, pentru ca și noi să putem, dacă ne pocăim în mod sincer și facem și ținem legăminte sacre, să fim din nou în prezența lui Dumnezeu.

Iacov ne-a explicat: „O, cât de mare este bunătatea Dumnezeului nostru care pregăteşte o cale pentru scăparea noastră din strânsoarea acestui monstru îngrozitor; da, acel monstru, moarte şi iad, pe care eu îl numesc moartea trupului şi, de asemenea, moartea spiritului”[13].

Isus este Mesia cel promis, Cel care a dat legea, Cel Sfânt al lui Israel, Domnul nostru, Salvatorul nostru, Mântuitorul nostru, Regele nostru, este totul pentru noi.

Fie ca noi toți să continuăm să acționăm potrivit acestor adevăruri esențiale și acestei cunoașteri oferindu-i lui Dumnezeu și Fiului Său Preaiubit supunerea noastră. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Joseph Smith – Istorie 1:17–18.
2. Vezi Doctrină şi legăminte 1:30.
3. Vezi Amos 3:7.
4. Vezi, de exemplu, cu privire la a ne *instrui:* Matei 28:20; 2 Nefi 9:48; a ne *îndruma:* Învățături ale preşedinţilor Bisericii: Gordon B. Hinckley (2016), p. 261–263; a ne *avertiza:* Ezechiel 3:17; a ne *conduce:* Doctrină şi legăminte 124:45.
5. Vezi 2 Nefi 3:18.
6. Vezi Ezechiel 3:4; Luca 1:70; Faptele apostolilor 3:21; Doctrină şi legăminte 1:38.
7. Vezi Ezra Taft Benson, „To the Single Adult Brethren of the Church”, *Ensign,* mai 1988. p. 51–53
8. Vezi Doctrină şi legăminte 130:22.
9. Vezi Doctrină şi legăminte 110:2–3.
10. Vezi Mosia 9:18.
11. Vezi Doctrină şi legăminte 1:1.
12. Vezi 2 Nefi 2:27; Helaman 14:30; Doctrină şi legăminte 58:28.
13. 2 Nefi 9:10.

Vârstnicul Ian S. Ardern
din Cei Şaptezeci

Căutaţi în cele mai bune cărţi

Rădăcinile noastre spirituale se înfig mai adânc pe măsură ce rugăciunea sinceră personală şi cea în familie devin bastioane ale credinţei noastre, pe măsură ce ne pocăim zilnic, căutăm tovărăşia Duhului Sfânt, învăţăm despre Salvatorul nostru şi însuşirile Lui şi ne străduim să devenim ca El.

Dis-de-dimineaţă într-o zi de vară, am văzut o omidă flămândă și bine camuflată pe o tufă frumoasă de trandafiri dintr-o grădină îngrijită. După cum arătau tulpinile, era evident chiar şi pentru un observator obişnuit că omida mâncase frunzele cu fălcile ei ameninţătoare. În mod alegoric, m-am gândit că există multe omizi camuflate; ele se află în toată lumea, dar sunt atât de bine deghizate încât, uneori, le

lăsăm în grădinile noastre şi, până să ne dăm seama, ne mănâncă rădăcinile spirituale şi pe cele ale membrilor familiei şi ale prietenilor noştri.

Trăim într-o perioadă în care informaţiile false despre crezurile noastre abundă. În astfel de vremuri, dacă nu ne protejăm şi nu ne înfigem mai adânc rădăcinile spirituale, e ca şi cum i-am invita pe cei care doresc să ne distrugă credinţa în Hristos şi în Biserica Sa restaurată să le mănânce. În vremurile din Cartea lui Mormon, Zeezrom a fost cel care a încercat să distrugă credinţa oamenilor.

Cuvintele şi faptele sale au fost „o capcană a duşmanului pe care acesta a întins-o ca să prindă [poporul], pentru ca el să poată să [îi] aducă pe [ei] în supunere sub el, pentru ca el să poată să [îi] încercuiască pe [ei] cu lanţurile sale” (Alma 12:6). Aceleaşi capcane există astăzi şi, dacă nu suntem vigilenţi în ceea ce priveşte lucrurile spirituale şi nu ne clădim o temelie sigură pe Mântuitorul nostru (vezi Helaman 5:12), ne putem trezi legaţi cu lanţurile lui Satana şi conduşi, cu grijă, în jos, pe căile nepermise despre care se vorbeşte în Cartea lui Mormon.

Apostolul Pavel a dat o avertizare în zilele lui care a rămas valabilă până în zilele noastre: „Ştiu bine că… se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăţa lucruri stricăcioase, care să tragă pe ucenici de partea lor” (Faptele apostolilor 20:29-30).

Avertizarea lui şi cele ale profeţilor şi apostolilor noştri ne aduc aminte că trebuie să facem tot ce putem pentru a ne întări din punct de vedere spiritual împotriva opoziţiei şi minciunii. Când vizitez episcopii şi ţăruşi ai Bisericii, sunt înălțat sufletește de ceea ce văd, aud şi simt atunci când sfinţii răspund pozitiv şi cu credinţă la învăţăturile Salvatorului şi ale slujitorilor Săi.

Un exemplu al faptului că membrii se întăresc spiritual ascultând invitaţiile profetice este acela că tot mai mulţi respectă ziua de sabat. Un alt exemplu este faptul că tot mai multe familii înfăptuiesc munca în templu şi de istorie a familiei, adunându-şi strămoşii prin rânduielile din templu. Rădăcinile noastre spirituale se înfig mai adânc pe măsură ce rugăciunea sinceră personală şi cea în familie devin bastioane ale credinţei noastre, ne pocăim zilnic, căutăm tovărăşia Duhului Sfânt, învăţăm despre Salvatorul nostru şi însuşirile Lui şi ne străduim să devenim ca El (vezi 3 Nefi 27:27).

Salvatorul nostru, Isus Hristos, este lumina lumii şi El ne cheamă să Îl urmăm. Trebuie să privim spre El în orice moment şi mai ales dacă avem parte de nopţi negre şi furtunoase în care vijelia îndoielii şi nesiguranţei ne apasă ca o ceaţă densă. Dacă vi se pare că cei de pe „partea cealaltă a râului cu apă [unde se află] o clădire mare şi spaţioasă” (1 Nefi 8:26), vă arată cu degetul cu o atitudine degradantă și batjocoritoare sau vă fac semn cu mâna să mergeţi într-acolo, vă cer să vă întoarceţi

faţa imediat, ca să nu fiţi convinşi prin tot felul de metode viclene şi mincinoase să vă separaţi de adevăr şi de binecuvântările acestuia.

Însă, în aceste vremuri în care sunt rostite, scrise şi ilustrate lucruri imorale, nu va fi suficient numai să vă întoarceţi repede faţa. Vârstnicul Robert D. Hales ne-a învăţat că, „dacă nu vă angajaţi în totalitate să trăiţi potrivit Evangheliei – dacă nu trăiţi conform principiilor ei «cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul şi cu toată tăria voastră» – nu veţi putea genera suficientă lumină spirituală pentru a împrăştia întunericul" („Din întuneric, în lumina Sa minunată", *Liahona,* iul. 2002). Dorinţa noastră de a-L urma pe Hristos, care este lumina lumii (vezi Ioan 8:12) înseamnă, desigur, că trebuie să acţionăm potrivit învăţăturilor Sale. Când acţionăm potrivit cuvântului lui Dumnezeu, suntem întăriţi şi protejaţi din punct de vedere spiritual.

Cu cât este mai mare lumina din viaţa noastră, cu atât este mai puţină umbră de îndoială. Totuşi, chiar şi atunci când suntem înconjuraţi de multă lumină, suntem expuşi la oameni şi comentarii care denaturează lucrurile în care credem şi ne pun credinţa la încercare. Apostolul Iacov a scris că „încercarea credinţei [noastre] lucrează răbdare" (Iacov 1:3). Legat de acest verset, vârstnicul Neal A. Maxwell ne-a învăţat că „un ucenic răbdător… nu va fi nici surprins, nici doborât atunci când Biserica va fi prezentată într-o lumină falsă" („Patience" [adunare de devoţiune la Universitatea Brigham Young, 27 nov. 1979], speeches.byu.edu).

Mereu vor apărea întrebări legate de istoria şi crezurile Bisericii noastre. Trebuie să avem mare grijă spre ce surse ne îndreptăm pentru a găsi răspunsurile corecte. Nu câştigăm nimic dacă explorăm viziunea şi părerile celor mai puţin informaţi sau ale celor care şi-au pierdut credinţa în Biserică. Apostolul Iacov ne-a oferit cel mai bun sfat: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu" (Iacov 1:5).

Înainte de a o cere de la Dumnezeu, trebuie să studiem în profunzime, deoarece ni s-a cerut în scripturi să căutăm „în cele mai bune cărți; [să căutăm să învățăm], chiar prin studiu și, de asemenea, prin credință" (D&L 88:118). Sunt foarte multe astfel de cărţi scrise de conducători ai Bisericii inspiraţi de Dumnezeu şi de oameni instruiţi în ceea ce priveşte doctrina şi istoria Bisericii care sunt recunoscuţi şi de încredere. Dar niciuna nu este mai presus de măreţia cuvântului revelat al lui Dumnezeu din scripturile canonice. Din paginile acelea subţiri pline de cunoaştere spirituală, învăţăm adevărul prin Duhul Sfânt şi, astfel, creştem în lumină.

Președintele Thomas S. Monson ne-a implorat „să [studiem] în fiecare zi, [rugându-ne], Cartea lui Mormon și să [cugetăm] la ea" („The Power of the Book of Mormon" *Liahona*, mai 2017, p. 87).

În urmă cu câţiva ani, în timp ce slujeam în calitate de preşedinte al Misiunii Suva, Fiji, câţiva misionari au trăit o experienţă care le-a confirmat puterea de a converti a Cărţii lui Mormon. Într-o zi călduroasă și umedă, doi misionari au ajuns în dreptul unei case dintr-o așezare mică din Labasa.

Au bătut la uşă şi le-a deschis un bărbat în vârstă care a ascultat cum misionarii şi-au depus mărturia despre veridicitatea Cărţii lui Mormon. Ei i-au oferit un exemplar şi l-au invitat să citească şi să se roage să ştie, aşa cum ştiau ei, că este cuvântul lui Dumnezeu. Răspunsul bărbatului a fost scurt: „Mâine mă duc din nou la pescuit. Voi citi cartea în timp ce voi fi pe mare şi, când mă întorc, puteţi să veniţi din nou la mine".

În timp ce se afla pe mare, misionarii respectivi au fost transferaţi şi, după câteva săptămâni, alţi doi misionari s-au întors să-l viziteze pe pescar. Între timp, el citise Cartea lui Mormon în întregime, primise confirmarea că este adevărată şi dorea să cunoască mai multe.

Acest bărbat fusese convertit de către Duhul Sfânt, care a depus mărturie despre veridicitatea cuvintelor preţioase de pe fiecare pagină, a evenimentelor şi a doctrinei predate cu mult timp în urmă şi păstrate pentru zilele noastre în Cartea lui Mormon. Aceeaşi binecuvântare este disponibilă fiecăruia dintre noi.

Căminul este locul ideal în care familiile să studieze şi să împărtăşească cunoştinţe valoroase din scripturi, cuvintele profeţilor în viaţă şi să acceseze materiale ale Bisericii pe site-ul LDS.org. Acolo veţi găsi informaţii din abundenţă cu privire la subiecte din

Evanghelie, precum relatări despre Prima Viziune. Pe măsură ce studiem din cele mai bune cărţi, ne protejăm împotriva fălcilor ameninţătoare care caută să ne mănânce rădăcinile spirituale.

În urma rugăciunilor, studiului şi meditării, este posibil să mai existe întrebări la care încă aşteptăm răspuns, dar nu trebuie să permitem acestor lucruri să stingă flacăra credinţei care arde în noi. Aceste întrebări sunt o invitaţie să ne clădim credinţa şi nu trebuie să alimenteze un moment trecător de îndoială înşelătoare. Însăşi esenţa religiei constă în a nu avea un răspuns sigur la fiecare întrebare. Acesta este unul dintre scopurile credinţei. În această privinţă, vârstnicul Jeffrey R. Holland ne-a învăţat că „atunci când acele momente vor veni şi vor apărea probleme a căror rezolvare nu este imediată, *ţineţi-vă bine de ceea ce ştiţi deja şi fiţi puternici până când veţi primi mai multă cunoaştere*" („Cred, Doamne!", sau *Liahona,* mai 2013).

Vedem în jurul nostru bucuria atât de multor oameni care rămân puternici hrănindu-şi în mod continuu rădăcinile spirituale. Credinţa şi supunerea lor sunt suficiente pentru a le da o mare speranţă în Salvatorul lor, ceea ce îi umple de fericire. Ei nu pretind că ştiu toate lucrurile, însă au plătit preţul pentru a cunoaşte îndeajuns încât să aibă pace şi să trăiască cu răbdare căutând să cunoască mai mult. Rând după rând, credinţa lor este cimentată în Hristos şi ei rămân puternici, cetăţeni cu sfinţii.

Sper ca fiecare dintre noi să trăiască astfel încât fălcile ameninţătoare ale omizilor camuflate să nu poată să-şi facă loc niciodată în viaţa noastră, pentru ca noi să rămânem „neclintiţi în credinţa… în Hristos, chiar până la sfârşit" (Alma 27:27). În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Jose L. Alonso
din Cei Șaptezeci

Să ne iubim unii pe alții cum ne-a iubit El

Dacă îi ajutăm și îi iertăm pe alții, având o dragoste adevărată, noi putem fi vindecați și putem primi tăria de a trece peste încercările noastre.

În timpul Cinei celei de taină, Salvatorul a dat o nouă poruncă ucenicilor Săi spunând:

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.

Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții"[1].

Ucenicii Salvatorului au primit o nouă poruncă de a face ceva mai mult, ceva mai măreț și ceva mai divin. Această nouă poruncă și invitație sunt rezumate în următoarea expresie importantă: „Cum v-am iubit Eu".

Dragostea înseamnă fapte; dragostea înseamnă slujire

„Dragostea este un sentiment de devotament profund, preocupare și afecțiune. Cel mai mare exemplu al dragostei lui Dumnezeu pentru copiii Săi este manifestat prin ispășirea infinită a lui Isus Hristos."[2] Ioan a consemnat: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veșnică"[3]. „Dragostea față de Dumnezeu și față de semenii noștri este o caracteristică a ucenicilor lui Isus Hristos"[4].

Cu câțiva ani în urmă, când Jose, cel mai mare nepot al nostru, avea patru ani, se juca cu soția mea. În timp ce râdeau și se simțeau bine împreună, nepotul nostru a întrebat-o: „Bunico, mă iubești?".

Ea i-a răspuns: „Da, Jose, te iubesc".

Apoi, el i-a adresat o altă întrebare: „De unde știi că mă iubești?".

Ea i-a explicat sentimentele pe care le avea și i-a spus, de asemenea, tot ceea ce făcuse și era dispusă să facă pentru el.

Mai târziu, soția mea i-a adresat lui Jose aceleași întrebări, inclusiv această întrebare care l-a făcut să se gândească profund: „De unde știi că mă iubești?”.

Oferind un răspuns inocent, dar sincer, el a spus: „Te iubesc pentru că simt acest lucru în inima mea”. Comportamentul drăgăstos al lui Jose față de bunica lui din acea zi și dintotdeauna demonstrează că dragostea este o combinație dintre fapte și sentimente profunde.

Regele Beniamin ne-a învățat: „Iată, vă spun aceste lucruri ca voi să puteți învăța înțelepciune; ca voi să puteți învăța că, atunci când sunteți în slujba aproapelui, sunteți numai în slujba Dumnezeului vostru”[5].

În lumea de astăzi în care sunt atâtea suferințe cauzate de diferite motive, trimiterea unui mesaj text cu o imagine amuzantă sau postarea unei imagini frumoase cu cuvintele „Te iubesc” este bună și valoroasă. Dar ceea ce mulți dintre noi trebuie să facem este să punem deoparte dispozitivele mobile și, cu mâinile și picioarele noastre, să-i ajutăm pe cei aflați în mare nevoie. Dragostea fără slujire este precum credința fără fapte; este cu adevărat moartă.

Dragostea este iertare

Caritatea, dragostea pură a lui Hristos,[6] nu numai că ne încurajează să acționăm și să oferim slujire, ci și să avem puterea de a ierta, indiferent de situație. Vreau să vă împărtășesc o experiență care a avut impact asupra mea și mi-a schimbat viața. Ted și Sharon, părinții lui Cooper, care sunt astăzi alături de noi, mi-au dat permisiunea să împărtășesc ceea ce s-a întâmplat cu familia lor acum mai bine de nouă ani. Voi relata experiența din perspectiva lui Ted, tatăl lui Cooper:

21 august 2008 a fost prima zi de școală, iar cei trei frați mai mari ai lui Cooper, Ivan, Garrett și Logan, erau toți în stația de autobuz așteptând să urce în autobuzul care-i ducea la școală. Cooper, care avea patru ani, era pe bicicletă; soția mea, Sharon, mergea pe jos.

Soția mea era peste drum și i-a făcut semn lui Cooper să treacă strada. În același timp, o mașină a făcut foarte lent o întoarcere la stânga și l-a lovit pe Cooper.

Am primit un telefon de la un vecin care mi-a spus că micuțul Cooper a fost lovit de o mașină. M-am dus de îndată la stația de autobuz ca să-l văd. Cooper era întins pe iarbă, străduindu-se să respire, dar nu avea răni vizibile.

Am îngenuncheat lângă Cooper și l-am încurajat spunându-i: „Va fi bine. Rezistă!”. În acel moment, conducătorul grupului înalților preoți, Nathan, a apărut împreună cu soția sa. Ea a sugerat să-i oferim lui Cooper o binecuvântare a preoției. Ne-am așezat mâinile asupra capului lui Cooper. Nu-mi amintesc ce am spus în binecuvântare, dar îmi amintesc în mod clar de prezența altor oameni în jurul nostru și în acel moment am știut că probabil Cooper va muri.

Cooper a fost dus cu elicopterul la spital, dar într-adevăr a murit. Am simțit că Tatăl Ceresc mi-a spus că responsabilitățile mele față de Cooper pe pământ s-au încheiat și Cooper era acum în grija Lui.

Am putut să petrecem puțin timp cu el la spital. Personalul de acolo l-a pregătit pentru a putea să-l îmbrățișăm și să ne luăm rămas bun de la el și ne-a permis să petrecem cât mai mult timp cu el, îmbrățișându-l așa cum ne-am dorit.

În drum spre casă, soția mea îndurerată și cu mine, ne-am uitat unul la altul și am început să vorbim despre băiatul care conducea mașina. Nu-l cunoșteam, chiar dacă locuia doar la o stradă de noi și se afla în aceeași episcopie cu noi.

A doua zi a fost foarte dificilă pentru noi, deoarece cu toții eram copleșiți de durere. Am căzut în genunchi și m-am rugat oferind cea mai sinceră rugăciune pe care am înălțat-o vreodată. L-am rugat pe Tatăl Ceresc în numele Salvatorului meu să mă elibereze de durerea copleșitoare. El a făcut acest lucru.

Mai târziu, în acea zi, unul dintre consilierii din președinția țărușului nostru a organizat o întâlnire între noi, tânărul – șoferul mașinii – și părinții lui, la domiciliul consilierului. Sharon și cu mine am așteptat ca băiatul și părinții lui să sosească. Când ușa s-a

deschis, i-am întâlnit pentru prima dată. Episcopul meu mi-a șoptit la ureche: „Du-te la el”. Sharon și cu mine l-am îmbrățișat. Am plâns împreună un timp care a părut destul de lung. I-am spus că știm că ceea ce se întâmplase fusese doar un accident.

A fost minunat pentru că Sharon și cu mine am simțit astfel și că încă mai simțim. Prin harul lui Dumnezeu, am reușit să alegem calea cea dreaptă, calea evidentă și singura cale, aceea de a-l iubi pe acest tânăr bun.

De-a lungul anilor, ne-am apropiat foarte mult de el și de familia lui. El ne-a împărtășit cele mai prețioase momente din viața lui. L-am însoțit și la templu când s-a pregătit pentru a pleca în misiune[7].

Dragi frați și surori, fără îndoială, Ted știe că Tatăl nostru Ceresc ne iubește. El știe că faptul de a putea ierta și a-ți ușura sufletul de o povată în felul acesta este la fel de plăcut ca experiența de a fi iertat. Acest sentiment plin de pace îl avem când pășim pe urmele Exemplului Suprem. În Cartea lui Mormon, Alma a declarat despre Salvator: „Și El va merge înainte, răbdând dureri și suferințe și ispite de toate felurile; și aceasta pentru ca să fie împlinit cuvântul, acela care spune că El va lua asupra Lui durerile și bolile poporului Său”[8].

Dragi frați și surori, ce povestire minunată despre dragoste adevărată și iertare! Noi, de asemenea, putem avea parte de bucurie și fericire când îi slujim și îi iertăm pe alții. Georgy, un alt nepot de-al nostru, spune adesea: „Ce fel de familie suntem?”. Iar el răspunde: „Suntem o familie fericită!”.

Președintele Thomas S. Monson ne-a sfătuit spunând: „Să ne examinăm viața și să hotărâm să urmăm exemplul Salvatorului fiind buni, iubitori și caritabili”[9].

Știu că Tatăl nostru Ceresc și Fiul Său, Isus Hristos, ne iubesc și sunt dispuși să ne ajute să acționăm când ne iubim unii pe alții cum ne-au iubit Ei. Și știu că, dacă îi ajutăm și îi iertăm pe alții, având o dragoste adevărată, noi putem fi vindecați și putem primi tăria de a trece peste încercările noastre. Și declar toate acestea în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ioan 13:34–35.
2. „Love”, Gospel Topics (Subiecte din Evanghelie), topics.lds.org.
3. Ioan 3:16.
4. „Love”, Gospel Topics (Subiecte din Evanghelie), topics.lds.org.
5. Mosia 2:17
6. Vezi Moroni 7:47.
7. Extras și adaptat de Ted Mardesich, manuscris nepublicat.
8. Alma 7:11.
9. Thomas S. Monson, „Bunătate, caritate, și dragoste”, *Liahona,* mai 2017, p. 67.

Vârstnicul Neil L. Andersen
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Glasul Domnului

Depun mărturie că, în cadrul acestei conferințe, am auzit glasul Domnului. Testul pentru fiecare dintre noi este felul în care reacționăm.

Mai întâi, câteva cuvinte duioase adresate copilașilor. Da, aceasta este ultima sesiune, și da, eu sunt ultimul vorbitor.

Nu cu mult timp în urmă, în timp ce vizitam Templul City Center, Provo, am admirat un tablou intitulat *Prima viziune, din depărtare.* Tabloul ilustrează lumina și puterea din cer în timp ce Tatăl și Fiul i Se arătau tânărului Joseph Smith.

Fără să fac o comparație cu evenimentul sacru care a inaugurat restaurarea, mă gândesc la o imagine asemănătoare care ar arăta lumina și puterea spirituală ale lui Dumnezeu coborându-se asupra acestei conferințe generale, și, apoi, acea putere și lumină răspândindu-se în întreaga lume.

Vă depun mărturie că Isus este Hristosul, că El veghează asupra aspectelor acestei lucrări sacre și conferința generală este una dintre cele mai importante ocazii în care Domnul oferă îndrumare Bisericii Sale și nouă personal.

Fiind învățați din Cer

În ziua în care Biserica a fost organizată, Domnul l-a chemat pe Joseph Smith să fie profet, văzător și apostol al lui Isus Hristos[1] și a spus Bisericii:

„Deoarece, cuvântul lui îl veți primi, ca și cum ar fi din propria Mea gură, în toată răbdarea și credința.

Pentru că, făcând aceste lucruri, porțile iadului nu vă vor birui; da, și Domnul Dumnezeu va dispersa puterile întunericului din fața voastră și va clătina cerurile pentru binele vostru și pentru slava numelui Său”[2].

Mai târziu, toți membrii Primei Președinții și cei ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, au fost, de asemenea, susținuți și rânduiți ca profeți, văzători și revelatori.[3]

Acum, când ne întâlnim sub îndrumarea președintelui Thomas S. Monson, ne așteptăm să auzim, „voința Domnului… gândul Domnului… glasul Domnului și puterea lui Dumnezeu pentru salvare”[4]. Ne încredem în promisiunea Sa: „Fie prin propriul Meu glas, fie prin glasul slujitorilor Mei, este același lucru”[5].

În agitația și confuzia lumii din zilele noastre, faptul de a avea încredere și de a crede în cuvintele Primei Președinții și ale Cvorumului celor Doisprezece este vital pentru progresul și rezistența noastră spirituale.[6]

Ne-am adunat pentru această conferință minunată. Milioane de sfinți din zilele din urmă și de oameni de alte credințe, în peste 200 de țări, vorbind peste 93 de limbi, participă la aceste sesiuni sau citesc mesajele din cadrul conferinței.

Înainte să venim, ne-am rugat și ne-am pregătit. Mulți dintre noi, au îngrijorări stringente și întrebări sincere. Dorim să ne reînnoim credința în Salvatorul nostru, Isus Hristos, și să

Tabloul intitulat Prima viziune, din depărtare *ilustrează lumina și puterea din cer.*

Lumina și puterea spirituală ale lui Dumnezeu coboară asupra conferinței generale.

Puterea și lumina de la conferința generală se răspândesc în întreaga lume.

ne întărim capacitatea de a ne împotrivi ispitei și de a evita factorii care ne distrag. Venim să fim învățați din Cer.

Gândul și voia Domnului

Pentru membrii Primei Președinții și pentru Cei Doisprezece, care, de obicei, vorbesc în cadrul fiecărei conferințe, responsabilitatea uriașă de a-și pregăti mesajele este o însărcinare periodică și o încredere sacră.

Cu ani în urmă, înainte să slujesc în calitate de autoritate generală, l-am întrebat pe vârstnicul Dallin H. Oaks dacă pregătea câte o cuvântare diferită pentru fiecare conferință de țăruș. Dânsul mi-a răspuns că nu, dar a adăugat: „Dar cuvântările mele din cadrul conferinței generale sunt diferite. Este posibil să am 12-15 de ciorne pentru a fi sigur că spun ceea ce Domnul dorește să spun”[7].

Când și cum vine inspirația pentru cuvântările din cadrul conferinței generale?

Fără să se desemneze un subiect, vedem cum cerul coordonează frumos subiectele și temele adevărului etern la fiecare conferință.

Un frate de-al meu dintre autoritățile generale mi-a spus că subiectul său pentru această conferință i-a fost dat imediat după ce și-a rostit cuvântarea din aprilie. Altul mi-a spus, în urmă cu trei săptămâni, că încă se ruga și aștepta răspunsul Domnului. Altul, când a fost întrebat cât timp a durat să scrie o cuvântare care a fost foarte impresionantă, a răspuns: „Douăzeci și cinci de ani”.

Uneori, idea principală poate să vină repede, însă conținutul și detaliile necesită un efort spiritual uriaș. Postul și rugăciunea, studiul și credința fac întotdeauna parte din acest proces. Domnul dorește să nu existe prefăcătorie care să diminueze glasul Său către sfinții Săi.

Îndrumarea pentru o cuvântare din cadrul conferinței, vine, adesea, în timpul nopții sau dimineața devreme, când cuvântarea este departe de gândurile minții. Dintr-o dată, gânduri neașteptate, și, câteodată, cuvinte și fraze concrete curg sub forma revelației pure.[8]

În timp ce ascultați, mesajele pe care le primiți pot fi foarte literale sau pot fi personalizate doar pentru dumneavoastră.

În urmă cu mai mulți ani, în timp ce vorbeam în cadrul conferinței generale, am menționat despre o frază care mi-a intrat în minte când mă întrebam dacă eram pregătit să slujesc în misiune. Fraza a fost: „Nu știi totul, însă știi destul!”[9]. O tânără, care a participat la conferința generală în acea zi, mi-a spus că se ruga în legătură cu cererea în căsătorie, întrebându-se cât de bine îl cunoștea pe acel tânăr. Când am rostit cuvintele, „Nu știi totul, însă știi destul”, Spiritul i-a confirmat că *îl* cunoștea destul de bine. Sunt căsătoriți și fericiți de mulți ani.

Vă promit că, pe măsură ce vă pregătiți spiritul și veniți așteptându-vă să auziți glasul Domnului, gânduri și sentimente vă vor veni în minte, personalizate pentru dumneavoastră. Le-ați simțit deja în cadrul acestei conferințe, sau le veți simți când veți studia mesajele în săptămânile care vor urma.

Pentru acum și pentru lunile care urmează

Președintele Monson a spus:

„[Să ne facem] timp să citim mesajele din cadrul conferinței”[10].

Meditați [asupra lor]… Am văzut… că învăț mai mult din aceste predici inspirate atunci când le studiez mai profund”[11].

Învățăturile din cadrul conferinței generale sunt lucrurile la care Domnul dorește să cugetăm acum și în lunile care urmează.

Păstorul „merge înaintea [oilor sale]; și oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul”[12].

Adesea, glasul Său ne îndrumă să schimbăm ceva în viața noastră. El ne

invită să ne pocăim. El ne invită să mergem după El.

Gândiți-vă la declarațiile de mai jos din cadrul acestei conferințe.

În această dimineață, președintele Henry B. Eyring a spus: „Vă depun mărturie că Dumnezeu Tatăl trăiește și dorește să veniți acasă, la El. Aceasta este Biserica adevărată a Domnului Isus Hristos. El vă cunoaște, vă iubește și veghează asupra dumneavoastră”[13].

Ieri, președintele Dieter F. Uchtdorf a spus: „Depun mărturie că, atunci când ne începem sau ne continuăm incredibila călătorie care duce la Dumnezeu, viața noastră va fi mai bună… iar Domnul ne va folosi în moduri remarcabile pentru a-i binecuvânta pe cei din jurul nostru și pentru a îndeplini scopurile Sale eterne”[14].

Ieri după-amiază, președintele Russel M. Nelson a spus: „Vă promit că, pe măsură ce vă cufundați zilnic în Cartea lui Mormon, puteți fi imunizați împotriva relelor zilei, inclusiv împotriva ghearelor plăgii reprezentate de pornografie și a altor dependențe care amorțesc mintea”[15].

Ieri, vârstnicul Dallin H. Oaks a spus: „Depun mărturie că declarația despre familie este o afirmație despre adevărul etern, voia Domnului pentru copiii Săi care caută viața eternă”[16].

Iar vârstnicul M. Russel Ballard a spus cu doar câteva minute în urmă: „Trebuie să-i acceptăm, dând dovadă de compasiune, pe copiii lui Dumnezeu și să eliminăm orice prejudecată, inclusiv rasismul, sexismul și naționalismul”[17].

Pentru că mai avem încă un minut, aș dori să adaug câteva cuvinte despre vârstnicul Robert D. Hales. Prima Președinție a spus vârstnicului Hales că poate să ofere un mesaj scurt în cadrul sesiunii de duminică dimineață, dacă sănătatea îi permitea aceasta. Deși sănătatea lui nu i-a permis acest lucru, el a pregătit un mesaj pe care l-a terminat și mi l-a împărtășit săptămâna trecută. Pentru că a decedat de aproximativ trei ore, voi împărtăși doar trei paragrafe din cuvântarea sa.

Citez pe vârstnicul Hales: „Când alegem să avem credință, suntem pregătiți să stăm în prezența lui Dumnezeu… După răstignirea Salvatorului, El S-a arătat doar celor care «fuseseră credincioși mărturiei despre [El] în timp ce au trăit în viața muritoare». [D&L 138:12] Cei «care au respins mărturiile… profeților… [nu au putut vedea] prezența [Salvatorului], nici [nu s-au putut uita] la fața Lui». [D&L 138:21] Credința noastră ne pregătește să fim în prezența Domnului”.

Cât de bun a fost Domnul să-l îndemne pe președintele Russell M. Nelson, tocmai la sfârșitul sesiunii din această dimineață, să părăsească în grabă clădirea, fără să-și ia prânzul și să se grăbească să fie alături de vârstnicul Hales, unde a putut să ajungă și să fie alături de el, președintele său de cvorum, împreună cu angelica Mary Hales, atunci când vârstnicul Hales a absolvit viața muritoare.

Să dăm ascultare glasului Domnului

Depun mărturie că, în cadrul acestei conferințe, am auzit glasul Domnului.

Nu trebuie să ne alarmăm când cuvintele slujitorilor Domnului sunt în

În anul 1979, dr. Nelson a avut sentimentul că ar trebui să urmeze sfatul președintelui Spencer W. Kimball de a studia limba chineză, dialectul mandarin.

Dorința dr. Nelson de a urma sfatul președintelui Kimball a dus la vizita dr. Wu Yingkai în orașul Salt Lake și la prelegeri și operații efectuate de dr. Nelson în China.

În luna octombrie a anului 2015, președintele Russell M. Nelson a fost onorat cu un titlu oficial, fiind numit „prieten vechi al Chinei”.

contradicție cu modul de gândire al lumii, și, uneori, cu modul nostru de gândire. Întotdeauna a fost așa. Sunt în genunchi în templu alături de frații mei. Depun mărturie despre bunătatea sufletelor lor. Cea mai mare dorință a dânșilor este să-I facă pe plac Domnului și să-i ajute pe copiii lui Dumnezeu să se întoarcă în prezența Sa.

Cei Șaptezeci, Episcopatul, președințiile generale ale Societății de Alinare, ale Tinerelor Fete și ale Societății Primare și alți conducători ai organizațiilor auxiliare au contribuit cu extrem de multă inspirație la această conferință, asemenea muzicii frumoase și rugăciunilor profunde.

În mesajele din cadrul conferinței generale, există un cufăr pentru comori cu îndrumări cerești care vă așteaptă să-l descoperiți. Testul pentru fiecare dintre noi este felul în care dăm ascultare la ceea ce auzim, la ceea ce citim și la ceea ce simțim.

Permiteți-mi să vă împărtășesc o experiență, despre faptul de a da ascultare cuvintelor profetului, din viața președintelui Russell M. Nelson.

În anul 1979, cu cinci ani înainte de a fi chemat ca autoritate generală, fratele Nelson a participat la o adunare chiar înainte de conferința generală. „Președintele Spencer W. Kimball i-a invitat pe toți cei prezenți să-și mărească efortul de a duce Evanghelia în toată lumea. Printre țările pe care președintele Kimball le-a menționat, în mod concret, s-a numărat China, spunând: «Trebuie să le slujim chinezilor. Trebuie să învățăm limba lor. Trebuie să ne rugăm pentru ei și trebuie să-i ajutăm»”[18].

La vârsta de 54 de ani, fratele Nelson a simțit, în timpul acelei adunări, că trebuia să studieze limba mandarină. Deși era un chirurg cardiolog ocupat, și-a găsit imediat un profesor.

La scurt timp după ce și-a început studiile, dr. Nelson, participând la o întrunire, s-a aflat, pe neașteptate, în situația de a sta lângă „un renumit chirurg chinez, dr. Wu Yingkai… Pentru că [fratele Nelson] studiase mandarina, a început o conversație [cu dr. Wu]”[19].

Dorința dr. Nelson de a-l urma pe profet a dus la vizita dr. Wu în orașul Salt Lake și la călătoria dr. Nelson în China pentru a ține prelegeri și pentru a efectua operații chirurgicale.

Dragostea sa pentru chinezi și dragostea și respectul lor față de dânsul au crescut.

În luna februarie a anului 1985, la zece luni după ce a fost chemat să slujească în Cvorumul celor Doisprezece, vârstnicul Nelson a primit un apel telefonic surpriză din China, în care dr. Nelson a fost rugat să meargă la Beijing pentru a opera inima bolnavă a celui mai renumit cântăreț de operă din China. Încurajat de președintele Gordon B. Hinckley, vârstnicul Nelson s-a întors în China. Ultima intervenție chirurgicală efectuată de dânsul a fost în Republica Populară Chineză.

Cu doar doi ani în urmă, în luna octombrie a anului 2015, președintele Russell M. Nelson a fost încă o dată onorat cu un titlu oficial, fiind numit „prieten vechi al Chinei”.

Apoi, ieri, l-am auzit pe președintele Russell M. Nelson, în vârstă acum de 93 de ani, vorbind despre ce ne-a implorat președintele Thomas S. Monson în cadrul conferinței din aprilie, ca fiecare să „[studiem] în fiecare zi, [rugându-ne], din Cartea lui Mormon și să [cugetăm] la ea”.

Tot așa cum a făcut atunci când era un chirurg cardiolog ocupat, când a angajat un profesor de mandarină, președintele Nelson a urmat imediat sfatul pe care președintele Monson l-a dat și l-a pus în practică în viața sa. Mai mult decât doar să citească, dânsul a spus că a făcut „liste despre ce *este* Cartea lui Mormon, ceea ce *afirmă*, ceea ce *respinge*, ceea ce *împlinește,* ceea ce *clarifică* și ceea ce *revelează*”[20].

Iar, apoi, în mod interesant, chiar în această dimineață, ca un al doilea martor, președintele Henry B. Eyring, ne-a vorbit, de asemenea, despre reacția sa față de îndemnul președintelui Monson. Vă aduceți aminte aceste cuvinte? „Asemenea multora dintre dumneavoastră, am auzit cuvintele profetului, ca fiind glasul Domnului care-mi vorbea. De asemenea, la fel

ca mulți dintre dumneavoastră, am hotărât să mă supun acelor cuvinte”[21].

Fie ca noi să vedem acestea ca exemple în propria viață.

Promisiune și binecuvântare

Promit că, pe măsură ce auziți glasul Domnului vorbindu-vă prin învățăturile din cadrul acestei conferințe generale și, apoi, acționați potrivit acelor îndemnuri, veți simți mâna cerului asupra dumneavoastră și în viața dumneavoastră, iar viața celor din jurul dumneavoastră va fi binecuvântată.[22]

În cadrul acestei conferințe, ne-am gândit la dragul nostru profet. Vă iubim, președinte Monson! Închei cu acele cuvinte pe care președintele Monson le-a rostit de la acest pupitru. Cred că aceasta este binecuvântarea pe care dânsul ar dori să ne ofere astăzi, dacă ar fi putut să fie alături de noi. Dânsul a spus: „Când plecăm de la această conferință, mă rog ca binecuvântările cerului să se reverse peste fiecare dintre dumneavoastră… Mă rog Tatălui nostru Ceresc să vă binecuvânteze, pe dumneavoastră și pe familiile dumneavoastră. Fie ca mesajele și spiritul acestei conferințe să-și găsească aplicabilitate în tot ceea ce faceți – în căminele dumneavoastră, la locul dumneavoastră de muncă, în adunările dumneavoastră și în tot ceea ce întreprindeți”.

Dânsul a încheiat spunând: „Vă iubesc. Mă rog pentru dumneavoastră. Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze. Fie ca pacea Sa, pe care El a promis-o, să fie cu dumneavoastră acum și întotdeauna”[23].

În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Doctrină și legăminte 21:1.
2. Doctrină și legăminte 21:5–6.
3. Joseph Smith a consemnat că următoarele lucruri s-au întâmplat la dedicarea Templului Kirtland, la data de 27 martie 1836:

   „Apoi, am făcut câteva comentarii scurte și am rugat cele câteva cvorumuri și toată congregația să recunoască [Prima] Președinție ca profeți și văzători și să-i susțină pe aceștia cu rugăciunile lor. Cu toții au făcut legământ să facă aceasta, prin ridicarea mâinilor.

   Apoi, am rugat cvorumurile și congregația sfinților să-i recunoască pe Cei Doisprezece Apostoli, care erau prezenți, ca profeți, văzători, revelatori și martori speciali pentru toate națiunile pământului, deținând cheile împărăției pentru a o descuia sau pentru a face ca acest lucru să fie înfăptuit printre ei și să-i susțină cu rugăciunile lor, lucru pe care ei l-au consimțit ridicându-și mâinile” (*Învățături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 209–210).
4. Doctrină și legăminte 68:4.
5. Doctrină și legăminte 1:38.
6. Odată, președintele Henry B. Eyring a spus:

   „Alegerea de a nu lua în seamă sfatul profeților schimbă însăși temelia pe care ne bizuim. Devine mai instabilă. Eșecul de a nu asculta de sfatul profeților ne slăbește puterea de a asculta de sfaturi inspirate în viitor. Cel mai bun timp ales pentru a-l ajuta pe Noe să construiască arca a fost când a întrebat prima dată. De fiecare dată când a întrebat după aceea, fiecare eșec de a răspunde i-ar fi redus sensibilitatea față de Spirit. Așadar, de fiecare dată cererea lui ar fi părut mai nesăbuită, până când ar fi venit ploaia. Și, atunci ar fi fost prea târziu.

   De fiecare dată când am ales să amân punerea în practică a unui sfat inspirat sau am decis că eu eram o excepție, am descoperit că mă puneam într-o situație primejdioasă. De fiecare dată când am ascultat sfatul profeților, l-am simțit confirmat prin rugăciune și, apoi, l-am urmat, am descoperit că m-am apropiat de siguranță” („Finding Safety in Counsel”, *Ensign*, mai 1997, p. 25).
7. Vezi Neil L. Andersen, „Teaching Our Children to Love the Prophets”, *Ensign,* apr. 1996, p. 47.
8. Boyd K. Packer a spus odată:

   „L-am auzit pe președintele Harold B. Lee începând multe declarații despre lucruri care implicau revelația cu o exprimare de genul: «În primele ore ale dimineții, când cugetam asupra acelui subiect…». Dânsul și-a format obiceiul de a lucra în primele ore ale dimineții asupra aspectelor care necesitau revelație.

   Domnul știa ceva când ne-a îndrumat în Doctrină și legăminte: «Încetați să dormiți mai mult decât este necesar; culcați-vă devreme pentru ca să nu fiți obosiți; sculați-vă devreme ca trupul și mintea voastră să poată fi fortificate» (D&L 88:124)…

   Am învățat puterea proverbului: «Cine se scoală de dimineață, departe ajunge». Când sunt sub presiune, nu mă veți găsi treaz la ore târzii în noapte. De fapt, prefer să fiu în pat devreme și să mă trezesc dimineața devreme, când pot fi aproape de Cel care îndrumă această lucrare” (*Teach Ye Diligently* [2005], p. 244–245).
9. Neil L. Andersen, „Știi destul”, *Liahona*, nov. 2008, p. 13.
10. Thomas S. Monson, „Până ce ne vom revedea”, *Liahona,* mai 2014, p. 115.
11. Thomas S. Monson, „Domnul să vă aibă-n grija Sa până ce iar ne vom vedea”, *Liahona*, nov. 2012, p.110.
12. Ioan 10:4.
13. Henry B. Eyring, „Nu vă temeți să faceți bine”, *Liahona,* nov. 2017, p. 103.
14. Dieter F. Uchtdorf, „Dorința puternică de a ne duce acasă”, *Liahona,* nov. 2017, p. 22, 24.
15. Russell M. Nelson, „Cartea lui Mormon – Cum ar fi viața dumneavoastră fără ea?”, *Liahona*, nov. 2017, p. 63.
16. Dallin H. Oaks, „Planul și declarația”, *Liahona,* nov. 2017, p. 30.
17. M. Russell Ballard, „Dificila călătorie continuă!”, *Liahona*, nov. 2017, p. 106.
18. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), p. 215.
19. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson,* p. 215.
20. Russell M. Nelson, „Cartea lui Mormon – Cum ar fi viața dumneavoastră fără ea?”, p. 61.
21. Henry B. Eyring, „Nu vă temeți să faceți bine”, p. 100.
22. Gordon B. Hinckley a spus odată:

   „Testul va consta în punerea în practică a învățăturilor oferite. Dacă, de acum încolo, suntem puțin mai amabili, dacă suntem mai prietenoși, dacă ne apropiem mai mult de Salvator, cu o hotărâre mai fermă da a urma învățăturile Sale și exemplul Său, atunci, această conferință a avut un succes extraordinar. Dacă, pe de altă parte, nu există îmbunătățire în viața noastră, atunci, cei care au vorbit, în mare măsură, au eșuat.

   Acele schimbări nu pot fi observate într-o zi sau într-o săptămână sau într-o lună. Hotărârile sunt luate repede și uitate repede. Însă, dacă peste un an vom face mai bine decât am făcut în trecut, atunci eforturile depuse în aceste zile nu vor fi în zadar” („An Humble and a Contrite Heart”, *Ensign,* nov. 2000, p. 88).
23. Thomas S. Monson, „Cuvânt de încheiere”, *Liahona,* mai 2010, p. 113.

Următoarea listă cuprinde relatări selectate dintre cele prezentate în cuvântările din cadrul conferinței generale, care pot fi folosite în studiul personal, în serile în familie și cu alte ocazii de predare. Numărul se referă la prima pagină a cuvântării.

Vorbitor	Relatare
Jose L. Alonso	(119) Nepotul lui Jose L. Alonso se întreabă dacă bunica lui îl iubește. Părinții al căror copil moare într-un accident de mașină scapă de povară prin iertare.
Neil L. Andersen	(122) Duhul Sfânt ajută o tânără fată să accepte o cerere în căsătorie. Russell M. Nelson binecuvântează poporul chinez pentru că a urmat sfatul unui profet.
Ian S. Ardern	(117) Un pescar obține o mărturie despre Cartea lui Mormon în timp ce se află pe mare.
M. Russell Ballard	(104) Pioniera sfântă din zilele din urmă, Jane Manning James, rămâne credincioasă în pofida încercărilor. Străbunicii lui M. Russell Ballard slujesc cu credință decenii întregi.
Jean B. Bingham	(85) Jean B. Bingham memorează declarația „Hristos cel Viu". O soră croată călătorește la templu pentru a fi pecetluită cu soțul ei decedat și cu părinții ei decedați.
Tad R. Callister	(107) Un prieten al lui Tad R. Callister revine în Biserică după ce primește o mărturie despre Biserică și Cartea lui Mormon.
D. Todd Christofferson	(36) Un președinte de misiune se pocăiește și are parte de o schimbare în inimă în urma unui vis.
Quentin L. Cook	(51) Heber C. Kimball slujește o misiune în Anglia. În timp ce se întâlnește cu Thomas B. Marsh, Joseph Smith primește revelația care este acum secțiunea 112 din Doctrină și legăminte.
Stanley G. Ellis	(112) Un tată și o mamă își întăresc copiii neajutându-i financiar după ce termină liceul.
Sharon Eubank	(6) O femeie schimbă cursul vieții familiei sale pocăindu-se. Un lanț format din oameni salvează înotători prinși în apă de curenți. Câteva tinere fete îi trimit un mesaj text unei fete care urmează să se mute în episcopia lor.
David F. Evans	(68) Tânărul David F. Evans găsește răspunsuri la întrebări despre Evanghelie și obține o mărturie despre Cartea lui Mormon. O femeie obține o mărturie despre rânduielile din templu.
Henry B. Eyring	(81) Un secretar al cvorumului diaconilor invită un băiat mai puțin activ la biserică. Un tânăr adult se roagă ca episcopul Henry B. Eyring să fie inspirat în a-i da sfaturi. Brigham Young depune mărturie despre chemarea de profet a lui Joseph Smith. (100) Henry B. Eyring este binecuvântat pentru că se supune sfatului președintelui Monson de a studia Cartea lui Mormon. Sfinții din zilele din urmă ajută victimele dezastrelor naturale.
O. Vincent Haleck	(58) Un cuplu în vârstă face sacrificii pentru a se alătura Bisericii. Un conducător samoan acceptă ca Evanghelia să fie propovăduită în satul lui. Sfinții samoani oferă din „puținul" lor pentru a construi un templu.
Donald L. Hallstrom	(88) Un membru din California supraviețuiește în mod miraculos în urma unei căderi de pe o stâncă. David A. Bednar întreabă un tânăr dacă are credința de a „nu fi vindecat".
Jeffrey R. Holland	(40) Într-o poveste scrisă de Lev Tolstoi, un preot imperfect apără calea pe care o urmează în mod imperfect.
Joy D. Jones	(13) Trei femei primesc confirmarea de la Duhul Sfânt despre valoarea lor divină ca fiice ale lui Dumnezeu.
Joni L. Koch	(110) Joni L. Koch simte că este „una" cu un suporter al fotbalului brazilian. Tatăl lui Joni L. Koch decide să „rămână una cu sfinții" în pofida faptului că este ridiculizat.
Neill F. Marriott	(10) Băieții de la Societatea Primară îi spun unui membru al clasei care stă retras de ce este special. Neil F. Marriott se roagă pentru a primi ajutor să iubească o rudă „dificilă".
Richard J. Maynes	(75) Richard J. Maynes învață de la tatăl lui să nu-și compromită niciodată integritatea.
Russell M. Nelson	(60) Russell M. Nelson oferă un exemplar al Cărții lui Mormon unui rege al unui trib african. Russell M. Nelson urmează sfatul președintelui Monson de a studia Cartea lui Mormon. Ca medic chirurg rezident, Russell M. Nelson dorește foarte mult să îi învețe pe membrii familiilor care pierd pe cineva drag că moartea face parte din existența noastră eternă.
Bonnie L. Oscarson	(25) O fată de 10 ani și un băiat de 17 ani caută moduri de a le sluji membrilor familiei. O președintă a Societății de Alinare primește un îndemn de a sluji vecinului ei.
Stephen W. Owen	(48) Stephen W. Owen își dă seama că misionarii noi „au dobândit credință prin pocăință". Un fost misionar depune efort pentru a rămâne „pe calea cea dreaptă".
Adilson de Paula Parrella	(115) Misionarii învață familia Parrella că poate fi împreună pentru totdeauna. Student la universitate, Adilson de Paula Parrella urmează sfatul profetului de a găsi o soție.
John C. Pingree Jr.	(32) Un membru al Bisericii din Nepal le slujește refugiaților nepalezi din Utah și ajută la traducerea Cărții lui Mormon în nepaleză. Duhul Sfânt îl ajută pe John C. Pingree Jr. să înțeleagă scopul „însărcinărilor divine". Domnul lucrează prin daruri spirituale și încercări pentru a-Și binecuvânta copiii.
Ronald A. Rasband	(55) Nepoata lui Ronald A. Rasband se bucură de o întâlnire emoționantă cu fratele ei, în timp ce acesta slujea în misiune. Ronald A. Rasband întâlnește în Piața Templului o soră misionară pe care a ajutat-o să devină membră a Bisericii.
Dale G. Renlund	(64) Dale G. Renlund se bucură restaurându-i unui tânăr binecuvântările preoției.
Gary E. Stevenson	(44) Sfinții sărbătoresc ziua de naștere a președintelui Monson. O eclipsă totală de soare din Statele Unite captivează milioane de oameni.
Dieter F. Uchtdorf	(21) Un câine pierdut merge 3.220 de km și ajunge înapoi acasă. Dieter F. Uchtdorf învață mai multe lucruri despre primii conducători ai Bisericii în timpul unei vizite cu familia la unele situri istorice ale Bisericii.
W. Christopher Waddell	(94) O vacanță a familiei Waddell nu iese așa cum fusese planificată. Un sfânt din zilele din urmă care și-a pierdut vederea în timpul celui de-al Doilea Război Mondial lasă în urmă o moștenire de credință, slujire și încredere în Domnul.
W. Craig Zwick	(97) Duhul Sfânt îl ajută pe W. Craig Zwick să înțeleagă nevoile unui misionar analfabet. Atenția pe care o acordă Salvatorului un fiu înainte de a muri ajută familia lui să anticipeze cu bucurie viața de apoi. O soție dobândește dragoste după ce renunță la sentimentele negative față de soțul ei.

Vârstnicul Juan A. Uceda

Preşedinţia celor Şaptezeci

Ca tânăr misionar, în timp ce călătorea spre ruinele de la Machu Picchu, în Peru, vârstnicul Juan A. Uceda a alunecat de pe poteca îngustă. În timp ce se agăţa cu disperare de nişte ramuri şi atârna la 610 m deasupra unui râu, dânsul s-a rugat cu ardoare pentru a primi ajutor. Mai devreme în acea zi, se rugase cu buzele, a spus dânsul, dar „când eram pe cale să pier, m-am rugat din inimă". Chiar când era pe punctul de a cădea, un alt misionar l-a tras şi l-a salvat.

Una dintre multele lecţii pe care, a spus dânsul, a învăţat-o în acea zi a fost ca „întotdeauna, întotdeauna, să mă rog «cu inima sinceră, cu intenţie adevărată, [exercitând] credinţă în Hristos» (Moroni 10:4)".

Vârstnicul Uceda a fost susţinut în calitate de autoritate generală-Cei Şaptezeci în data de 3 aprilie 2010. Dânsul slujea în calitate de director executiv adjunct în Departamentul Misionari şi asistent zonal în Zona Sud-Est, America de Nord, când a fost chemat în Preşedinţia celor Şaptezeci, în data de 1 august 2017.

Din anul 2010 până în anul 2013, dânsul a slujit în calitate de consilier în Preşedinţia Zonei Nord-Vest, America de Sud, şi din anul 2013 până în anul 2016 a slujit în calitate de preşedinte al Zonei Nord-Vest, America de Sud.

Vârstnicul Uceda şi-a făcut studiile în Peru. S-a înscris la Institutul Jose Carlos Mariátegui din Lima, unde a studiat contabilitate şi relaţii publice. De asemenea, a studiat administrarea afacerilor la Institutul Centro Andino de G.E. Dânsul a absolvit Universitatea San Luis Gonzaga, unde a obţinut diploma de licenţă în relaţii publice.

Vârstnicul Uceda a lucrat în Sistemul Educaţional al Bisericii ca director de zonă pentru Peru şi Bolivia. Dânsul a părăsit Peru în anul 2003 pentru a se muta la New Jersey, S.U.A., pentru a-şi ajuta tatăl care se ocupa de afacerea familiei.

De când s-a alăturat Bisericii în anul 1972, vârstnicul Uceda a slujit în numeroase chemări, inclusiv misionar cu timp deplin în Misiunea Lima, Peru, membru în Preşedinţia Şcolii de duminica la nivel de ţăruş, episcop, înalt consilier, consilier în Preşedinţia ţăruşului, preşedinte de ţăruş, preşedinte al Misiunii Lima, Peru Nord (1992-1995) şi autoritate a zonei-Cei Şaptezeci.

S-a căsătorit cu Maria Isabel Bendezu în luna martie a anului 1979. Dânşii sunt părinţii a cinci copii. ■

Vârstnicul Patrick Kearon

Preşedinţia celor Şaptezeci

În timp ce slujea în calitate de preşedinte al Zonei Europa, vârstnicul Patrick Kearon a fost martorul migraţiei a două milioane de refugiaţi din Orientul Mijlociu, afectat de război, către siguranţă, în Europa. „După ce m-am uitat în ochii lor şi am auzit poveştile lor, atât despre teroarea din cauza căreia au fugit, cât şi despre călătoria periculoasă pe care au făcut-o pentru a găsi refugiu, am fost marcat pentru totdeauna", a spus dânsul. „A fost înălţător să fiu martor la generozitatea membrilor Bisericii din întreaga lume, care au oferit donaţii pentru a ajuta aceşti oameni şi aceste familii care au pierdut atât de mult."

Vârstnicul Kearon, care a fost susţinut ca autoritate generală-Cei Şaptezeci în data de 3 aprilie 2010, a fost chemat în Preşedinţia celor Şaptezeci în data de 1 august 2017.

Vârstnicul Kearon s-a născut în Carlisle, Cumberland, Anglia, în iulie 1961, în familia lui Paddy şi Patricia Kearon. Dat fiind că tatăl său a făcut parte din Forţele Aeriene Regale Britanice, vârstnicul Kearon şi-a făcut studiile în Orientul Mijlociu şi în Marea Britanie.

În perioada în care era simpatizant al Bisericii, a citit un verset din Cartea lui Mormon în care se spune: „Oamenii sunt ca să poată avea bucurie" (2 Nefi 2:25). „Acea scriptură mi-a atras atenţia", spune vârstnicul Kearon. „La cei pe care i-am cunoscut, am văzut cum pot fi mult mai bogate vieţile noastre dacă urmăm sfatul Salvatorului de a fi bucuroşi." Dânsul s-a alăturat Bisericii în anul 1987, în ajunul Crăciunului.

Dânsul a cunoscut-o pe Jennifer Carole Hulme în timp ce dânsa studia în Anglia, printr-un program al Universităţii Brigham Young. Dânşii s-au căsătorit în Templul Oakland, California, în anul 1991 şi au locuit în Anglia până la chemarea dânsului în anul 2010. Dânşii sunt părinţii a patru copii.

Dânsul a locuit şi a lucrat în Regatul Unit al Marii Britanii, Arabia Saudită şi Statele Unite în domenii diferite, inclusiv domeniul sanitar, alimentaţie, transport şi automobile şi a condus propria firmă de consultanţă în domeniul telecomunicaţiilor. Implicarea sa civică şi comunitară a inclus slujirea în conducerea unor organizaţii caritabile, a unei şcoli, a unei agenţii de consultanţă destinată întreprinderilor şi a unui liceu.

Vârstnicul Kearon a slujit în numeroase chemări în Biserică, inclusiv cea de asistent al funcţionarului episcopiei, preşedinte al Tinerilor Băieţi la nivel de episcopie, consilier într-un episcopat, preşedinte de ramură, preşedinte de ţăruş şi autoritate a zonei-Cei Şaptezeci. ■

Ajutor în vremuri de necaz

După un uragan și inundații devastatoare în Houston, Texas, S.U.A., o femeie în vârstă i-a văzut pe sfinții din zilele din urmă îmbrăcați în tricouri galbene cu emblema „Mâinile care ajută” mergând să sprijine victimele dezastrului. „Știam că mormonii vor veni!”, a spus dânsa.

Acest eveniment, raportat într-o postare pe Facebook de către președintele Misiunii Sud, Houston, Texas, Aaron T. Hall, descrie modul în care Biserica le vine în ajutor atât membrilor, cât și vecinilor, în vremuri de necaz. „Nu există încercare prea mare pentru membrii Bisericii Domnului!”, a scris președintele Hall.

Când are loc un dezastru, Biserica este, deseori, printre primii care răspund și, adesea, în zonele afectate, continuă ajutorul umanitar oferit de Biserică atât pe parcursul recuperării pe termen scurt, cât și a celei pe termen lung, cu scopul de a stabili bizuirea pe forțele proprii. Conducătorii locali colaborează cu sediul central al Bisericii în ceea ce privește evaluarea și asigurarea necesităților și organizarea membrilor care să ajute cu distribuirea resurselor, curățarea, recuperarea și reconstruirea.

Prin intermediul LDS Charities și în parteneriat cu agenții pentru ajutorare din zonele afectate, Biserica a oferit recent ajutor victimelor inundațiilor din Peru; alunecărilor de teren din Sierra Leone; incendiilor din Montana, S.U.A., și Alberta, Canada; uraganelor din Texas, Florida și insulele Caraibe, inclusiv Puerto Rico, Haiti și Republica Dominicană; și celor două cutremure puternice de pământ din Mexic.

În luna septembrie, Biserica a anunțat că va asigura 11 milioane $ pentru a sprijini proiectele de ajutorare împotriva foametei și asigurarea hranei pentru copiii afectați de malnutriție în opt țări din Africa și Orientul Mijlociu. LDS Charities lucrează în parteneriat cu 11 organizații în cadrul unui număr de 25 de proiecte prin care se oferă ajutor.

Din 1985, LDS Charities a asigurat aproape 2 miliarde $ sub forma ajutorului acordat milioanelor de oameni din 189 de țări, începând cu sprijinul acordat victimelor foametei în Etiopia. ■

Cei care doresc să contribuie la Fondul Bisericii pentru Ajutor umanitar pot face acest lucru pe formularul pentru zeciuială.

Au fost dedicate trei temple

De la Conferința Generală din aprilie 2017, trei temple au fost dedicate sau rededicate. Templul Paris, Franța, a fost dedicat în luna mai, Templul Idaho Falls, Idaho (S.U.A.), în luna iunie și Templul Tucson, Arizona (S.U.A.), în luna august.

Templul Meridian, Idaho (S.U.A.), va fi dedicat în data de 19 noiembrie 2017; Templul Cedar City, Utah (S.U.A.), în data de 10 decembrie; și Templul Jordan River, Utah (S.U.A.), va fi rededicat în data de 20 mai 2018.

Au fost anunțate planuri iar pregătirile și construcțiile continuă pentru 23 de temple în întreaga lume. Șase temple sunt în prezent închise pentru renovare și este programat ca în anul 2018 să se închidă alte cinci temple pentru renovare. ■

Găsiți actualizări și informații pe ***temples.lds.org.***

Profeți, apostoli slujesc în întreaga lume

Profeții și apostolii sunt chemați în calitate de „martori speciali ai numelui lui Hristos în toată lumea” (D&L 107:23). Iată câteva dintre activitățile dânșilor de la Conferința Generală din aprilie până acum.

Președintele Thomas S. Monson și-a sărbătorit discret cea de-a 90-a zi de naștere, în **Utah, S.U.A.,** la data de 21 august. Dânsul a reiterat dorința pe care a exprimat-o și înainte cu prilejul zilei de naștere, aceea că darul cel mai prețios pe care l-ar putea primi ar fi ca oamenii să „[găsească] pe cineva căruia îi este greu sau care este bolnav sau singur și [să facă] ceva pentru el”.

În Hamilton, **Noua Zeelandă,** președintele Henry B. Eyring a dedicat clădirile de la Temple View, fostul campus al Colegiului din Noua Zeelandă al Bisericii. După uraganul Irma, dânsul a vizitat **Puerto Rico, Saint Thomas** și pe voluntarii Bisericii care au ajutat la eforturile de îndepărtare a efectelor uraganului în **Florida, S.U.A.**

Președintele Dieter F. Uchtdorf a vizitat **Texas, S.U.A.,** și a fost martor al echipelor de sfinți din zilele din urmă care au muncit în Houston alături de vecinii lor în urma uraganului Harvey spunând că atitudinea „ajut-oricum-pot” este comună sfinților din zilele din urmă din întreaga lume.

Președintele Russell M. Nelson i-a înmânat guvernatorului statului **Nebraska, S.U.A.,** un volum de istoria familiei, le-a vorbit conducătorilor și misionarilor din **New York, S.U.A.,** și le-a spus cursanților de la institut, în **Utah,** că Biblia este „plină de profeții despre… restaurare”.

După ce a vizitat membri în **Japonia** și **Coreea,** vârstnicul Dallin H. Oaks a spus: „Domnul nu uită de copiii Săi. El le cunoaște circumstanțele și grijile și este milostiv în dragostea Sa”. În cadrul unui eveniment Față în față desfășurat în Coreea, dânsul a răspuns la întrebări adresate de tineri. Dânsul s-a întâlnit cu ministrul care se ocupă de Jocurile Olimpice ce se vor desfășura în anul 2020 la Tokyo. Și, la solicitarea președintelui statului **Peru,** vârstnicul Oaks s-a întâlnit cu acesta pentru a primi mulțumirile președintelui pentru ajutorul oferit de Biserică în timpul inundațiilor.

În **Utah,** vârstnicul Ballard i-a încurajat pe tinerii adulți necăsătoriți să respecte sabatul ca pe „un prilej minunat și glorios” și să studieze principiile și doctrinele fundamentale ale Bisericii. Dânsul le-a spus lucrătorilor din templu că templele construite acum vor fi folosite și în timpul mileniului. Împreună cu vârstnicul Ronald A. Rasband, dânsul a vizitat statul **Texas** pentru a-i încuraja pe voluntarii care au ajutat la curățarea stricăciunilor produse de uragan și inundație.

Vârstnicul Robert D. Hales a primit distincția Pioneers of Progress President’s Award pentru anul 2017 din partea unei organizații comunitare din **Utah.** „A fi capabili să ne ajutăm unii pe alții, să ne înălțăm spiritual unii pe alții, să ne întărim unii pe alții este, cred eu, atributul măreț al faptului de a fi pionier”, a spus dânsul.

În **Rusia** și **Ucraina,** vârstnicul Jeffrey R. Holland a propovăduit că scopul vieții este să avem încercări, dar Evanghelia oferă perspectivă, speranță și încurajare. În cadrul celei de-a Doua Conferințe Windsor pe tema Persecuției Religioase, desfășurată în **Anglia,** dânsul a spus că, pe mulți oameni, credința îi ajută să treacă de statutul de refugiați și să

contribuie în societate. După încheierea conferinței, dânsul a oferit sfaturi membrilor Bisericii, președinților de misiuni și misionarilor în **Portugalia** și **Spania.**

Vârstnicul David A. Bednar a vizitat trei națiuni din vestul Africii, care nu fuseseră vizitate de un apostol: **Senegal,** unde dânsul a oferit o rugăciune de dedicare, **Guinea** și **Mali.** Dânsul s-a întâlnit, de asemenea, cu membri în **Nigeria** și **Ghana.** În timpul adunării de devoțiune transmise în întreaga lume din **Carolina de Nord, S.U.A.,** dânsul i-a încurajat pe tinerii adulți să fie „o legătură sudată” în lanțul familiei lor eterne.

Vârstnicul Quentin L. Cook s-a întâlnit cu membri și misionari în **Taiwan, Hong Kong, India** și **Thailanda,** observând că „membrii sunt entuziasmați cu privire la Biserică, concentrându-se asupra muncii în templu și muncii misionare”. În **New Jersey, S.U.A.,** dânsul a vorbit la

În sensul acelor de ceasornic, începând cu partea stângă, sus: președintele Henry B. Eyring ia parte la dedicarea Temple View în Noua Zeelandă; președintele Dieter F. Uchtdorf îmbrățișează un tânăr voluntar care poartă tricoul Mâinile care ajută, după uraganul Harvey în Texas, S.U.A.; Vârstnicul Jeffrey R. Holland vorbește cu baroneasa Emma Nicholson la cea de-a Doua Conferință Windsor pe tema Persecuției Religioase; vârstnicul Ronald A. Rasband salută o soră în timpul vizitei dânsului în Africa de Sud; vârstnicul Christofferson salută studenți la Școala Kamalabai Joshi în Kenjal, India; vârstnicul Quentin L. Cook discută cu membri ai Bisericii în Taiwan.

Seminarul Institutului Seymour pe tema libertății religioase. „Trebuie să continuăm eforturile noastre neîntrerupte și cruciale de a spori moralitatea și a proteja familiile", a spus dânsul. În **California, S.U.A.,** dânsul i-a încurajat pe membrii societății de drept să mențină credința și echilibrul în viețile dânșilor și să apere libertatea religioasă.

În **Ecuador** și **Columbia,** vârstnicul D. Todd Christofferson a propovăduit că încrederea în învierea lui Hristos ne va alina și ne va întări. În **India,** dânsul a acceptat un Premiu pentru Pace în Lume în numele Bisericii și a prezentat exemplare ale Cărții lui Mormon în limba nepaleză președintelui și vicepreședintelui **Nepalului** și ramurii din Kathmandu.

Cu luni înainte ca uragane și inundații să aibă loc, vârstnicul Neil L. Andersen a vizitat **Puerto Rico, Haiti** și **Republica Dominicană,** vorbind despre bizuirea pe forțele proprii, educație și pregătirea pentru a primi binecuvântările din templu. În cadrul Seriei Educației pentru Familia SZU, desfășurată la Universitatea de Stat Arizona, în **Arizona, S.U.A.,** dânsul i-a încurajat pe sfinții din zilele din urmă să „fie deschiși, să aprecieze convingerile celorlalți [și] să afle mai multe despre ei". Vârstnicul Andersen a creat cel de-al 100-lea țăruș în **Filipine** și a dedicat Centrul extins de pregătire a misionarilor în Manila.

În **Africa de Sud** și **Republica Democrată Congo,** vârstnicul Ronald A. Rasband a remarcat că, existând trei temple în funcțiune în Africa și încă cinci care sunt în construcție sau au fost anunțate, „Domnul pregătește poporul african pentru a primi toate binecuvântările Sale".

Vârstnicul Gary E. Stevenson a vizitat **Vanuatu, Australia, Noua Zeelandă, Polinezia Franceză,** și Universitatea Brigham Young-Hawaii în **Hawaii, S.U.A.** „Pe măsură ce… vom privi încercările noastre din perspectiva Evangheliei, vom găsi răspunsuri care ne vor aduce fericire și bucurie", a spus dânsul. Dânsul s-a întâlnit cu președintele și prim-ministrul statului Vanuatu și cu arhiepiscopul de Papeete, Tahiti.

Vârstnicul Dale G. Renlund a vizitat în luna iunie cinci națiuni: **Guatemala, Costa Rica, El Salvador, Nicaragua** și **Honduras,** organizând primul țăruș format din vorbitori de limba q'eqchi' în Guatemala și participând la o conferință pe tema libertății religioase și la o conferință a tinerilor. În luna august, dânsul și soția dânsului, sora Ruth L. Renlund, au participat la primul eveniment Față în Față din **Accra, Ghana,** și, în luna septembrie, dânsul i-a încurajat pe studenții Universității Brigham Young-Idaho, în **Idaho, S.U.A.,** să se bizuie pe doctrina lui Hristos. ■

Puteți găsi informații actualizate despre slujirea conducătorilor Bisericii pe paginile dânșilor de Facebook și pe site-ul ***prophets.lds.org.***

Resurse materiale pentru cei cu deficiențe de auz

„Pentru a ajuta membrii care au deficiențe de auz, mijloacele tehnice asigurate de Biserică sunt disponibile în temple și case de întruniri", afirmă o înștiințare trimisă conducătorilor din lumea întreagă la data de 14 septembrie 2017. „Conducătorii trebuie să se familiarizeze cu aceste mijloace tehnice și să se asigure că toți cei care pot beneficia de ele știu de existența lor și au acces la echipament."

În temple, membrii cu deficiențe de auz pot solicita căști care utilizează un sistem cu raze infraroșii ce transmite în interiorul templului. În casele de întruniri, membrii pot accesa un sistem cu frecvență radio folosind fie (1) receptoare cu frecvență radio (FR) pentru audiție asistată, dispozitive de buzunar care utilizează sistemul audio al capelei sau al sălii de festivități pentru a amplifica sunetul asigurat prin căști audio, fie (2) sistemul de audiție asistată (SAA), cu fir, care difuzează sunetul direct la aparatul auditiv al unei persoane, aparat compatibil cu un receptor la distanță.

Înștiințarea precizează în continuare că „episcopiile și ramurile ar trebui să aibă mai multe receptoare [FR] și aparate auditive cu fir [SAA]. Dacă este necesar, pot fi solicitate dispozitive suplimentare prin reprezentantul pentru dotări materiale al țărușului dumneavoastră". ■

Mai multe informații despre sistemele de audiție asistată sunt disponibile la ***mhtech.lds.org.*** *Pentru informații despre pierderea auzului, surzenie și limbajul semnelor, accesați:* ***disabilities.lds.org.***

Noi traduceri ale scripturilor

Proiectele noi de traducere a scripturilor aprobate în ultimii ani includ Cartea lui Mormon în limbile birmană, efik, georgiană, navajo, pohnpeian, sesotho și tshiluba, iar tripla combinație a scripturilor în limbajul semnelor american, afrikaans, amharic, arabă, bislama, greacă, hiligaynon, hindi, hmong, lao, lingala, malaieză, persană, polonă, sârbă, setswana, singaleză, slovacă, slovenă, tahitiană, tamil, telugu, tok pisin, turcă, twi, urdu și yoruba.

Într-o scrisoare datată 9 octombrie 2017, Prima Președinție a enumerat aceste proiecte și a prezentat o nouă procedură care va permite persoanelor să studieze fragmente din traduceri înainte de publicarea traducerilor finale.

„Pe măsură ce se desfășoară traducerile, fragmentele finalizate pot fi publicate în ordine, din când în când", se afirmă în scrisoare. „Aceste fragmente secvențiale, deși nu sunt considerate finale până la terminarea integrală a traducerii, vor fi disponibile pe LDS.org și în aplicația pentru dispozitive mobile Biblioteca Evangheliei." Publicarea inițială în câteva limbi selectate va începe în data de 30 noiembrie 2017. Pe măsură ce traducerile sunt finalizate, având revizuirile și aprobările necesare, publicațiile anterioare ale fragmentelor secvențiale vor fi înlocuite cu versiunile finale, urmând edițiile tipărite.

Proiectele de traducere durează mai mulți ani, textele scripturilor fiind traduse cu atenție. Prin urmare, proiectele se află în prezent în diferite etape. Publicarea inițială a proiectelor de traducere aprobate va cuprinde fragmente care au fost traduse și revizuite de către conducătorii locali. Alte părți ale traducerii vor continua să fie publicate

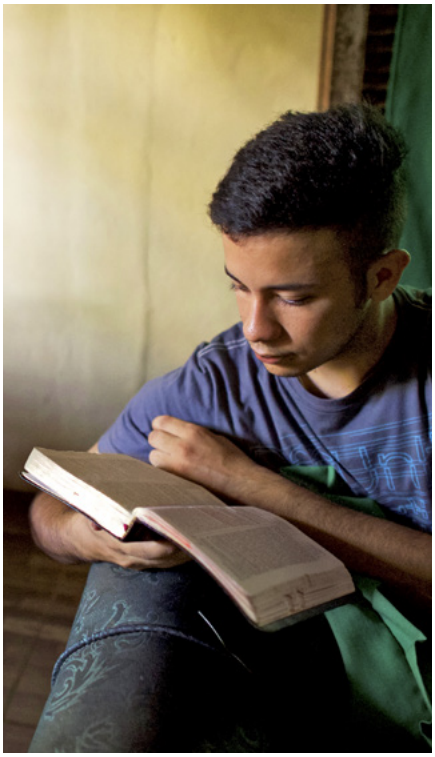

periodic. Traducerile care se află în prezent în curs de finalizare nu vor fi publicate sub formă de proiect.

Prima Președinție roagă ca, în timp ce proiectele de traducere sunt în curs de desfășurare sau în așteptare, membrii și conducătorii să „continue să folosească traducerile actuale ale Articolelor de credință, rugăciunile de împărtășanie și rugăciunea pentru botez până când noile traduceri sunt finalizate".

Edițiile SZU ale scripturilor sunt traduse și disponibile în următorul număr de limbi: Biblia, 3; ediții preferate non-SZU ale Bibliei, 95; Cartea lui Mormon, 90; Selecții din Cartea lui Mormon, 21; și Doctrină și legăminte și Perla de mare preț, 58. ■

Centre de pregătire a misionarilor

Un nou centru de pregătire a misionarilor în Accra, Ghana, și un centru extins de pregătire a misionarilor în Provo, Utah, S.U.A., demonstrează importanța continuă a slujirii misionare.

Centrul de pregătire a misionarilor Ghana, recent finalizat, situat lângă Templul Accra, Ghana, găzduiește 320 de misionari și are spațiu pentru a se extinde. Edificiul impozant găzduiește misionari care pleacă din Africa de vest și sud-est, precum și misionari din întreaga lume care au fost chemați să slujească în Africa. Noile clădiri ajută misionarii să învețe în limba lor maternă – engleză sau franceză – și să învețe limba și cultura din zona în care au fost repartizați să slujească.

Extinderea centrului de pregătire a misionarilor din Filipine îi dublează capacitatea la 280 de misionari. Acesta include două clădiri noi într-un campus de cinci clădiri, situat în apropierea birourilor Zonei Filipine și vizavi de Templul Manila, Filipine. De la deschiderea centrului de pregătire a misionarilor Filipine, în anul 1983, acesta a slujit misionari provenind din 60 de națiuni.

Extinderea centrului de pregătire a misionarilor din Provo include două clădiri noi de câte șase etaje, cu 200 de săli de clasă noi, peste 100 de săli în care să se exerseze predarea și 13 laboratoare de informatică unde misionarii sunt pregătiți înainte de a fi trimiși în zonele din întreaga lume în care au fost repartizați. Centrul de pregătire a misionarilor din Provo are capacitatea de a pregăti 3700 de tineri băieți, tinere fete și misionari seniori în același timp.

Biserica are 15 centre de pregătire a misionarilor în diverse locuri din întreaga lume. ■

Un instructor de la noul Centru de pregătire a misionarilor Ghana ascultă în timp ce misionarii discută despre modul în care trebuie să propovăduiască Evanghelia.

Sora Bingham la Națiunile Unite

În data de 13 aprilie 2017, la Națiunile Unite, în orașul New York, vorbind în cadrul unei discuții la masa rotundă, discuție cu caracter religios referitoare la integrarea refugiaților, președinta generală a Societății de Alinare, Jean B. Bingham, și-a exprimat speranța că organizațiile cu caracter religios „vor lucra împreună prin mijloace mici și simple pentru a realiza lucruri extraordinare”.

În timpul prezentării anuale „Să ne concentrăm asupra credinței”, sora Bingham a discutat despre eforturile umanitare ale Bisericii cu privire la refugiați și a exprimat aprecierea sinceră pentru toți cei care sunt implicați în „munca dificilă, dar plină de satisfacții”, aceea de a alina suferința din întreaga lume.

Sora Bingham s-a întors de curând din vizita efectuată în Uganda în cadrul Fondului Națiunilor Unite pentru Copii (UNICEF), împreună cu sora Sharon Eubank, prima consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare, și directorul LDS Charities. Sora Eubank a participat, de asemenea, la întâlnirea O.N.U. desfășurată în orașul New York. ■

Pentru mai multe informații privind lucruri pe care le puteți face pentru a-i ajuta pe refugiați, accesați ***IWasAStranger.lds.org.***

O nouă îndrumare pentru adunările Preoției lui Melhisedec și ale Societății de Alinare

Noua programă de învățământ aduce schimbări interesante adunărilor noastre de duminica, acestea fiind bazate pe îndrumările din manualul Să predăm în modul Salvatorului. *În prima noastră adunare de duminica, ne vom sfătui împreună cu privire la responsabilitățile, ocaziile și încercările cu care ne confruntăm când facem lucrarea Domnului. În alte duminici, în loc de un nou manual din seria* Învățături ale președinților Bisericii*, ne vom concentra să predăm mesaje de la cea mai recentă conferință generală și un subiect ales de conducătorii generali ai Bisericii. Însă, aceste schimbări nu se referă doar la subiectele pe care le vom studia – noua programă influențează, de asemenea, modul în care ne pregătim, predăm, ne sfătuim și învățăm împreună, acționând în acord cu inspirația primită. Membrii și conducătorii din Mexic și din Utah, California și Georgia în Statele Unite au participat la un test privind noile materiale. Iată câteva dintre gândurile și experiențele dânșilor:*

„Ce voi face fără un manual?", s-a gândit Nancy Feragen, învățătoare la Societatea de Alinare, când a analizat pentru prima dată un exemplar din programa *Vino și urmează-Mă – pentru adunările Preoției lui Melhisedec și ale Societății de Alinare*. „La început, m-am panicat", a recunoscut dânsa. „Apoi, în minte, mi-a venit gândul: Domnul dorește ca noi să ne asumăm mai mult responsabilitatea pentru propriul nostru mod de predare și să creștem spiritual ca frați și surori în Evanghelie."

„Este puțin înfricoșător să ai încredere în Domnul și să vii pregătit să conduci o discuție fără prea multe materiale", a spus Linda Harmon, o președintă a Societății de Alinare, „dar odată ce o faci – dacă te-ai pregătit rugându-te, mergând la templu și orice altceva ești inspirat să faci – este minunat".

SĂ PREDĂM ÎN MODUL SALVATORULUI

„Una dintre provocările cu privire la noua programă de învățământ este aceea că îi face pe oameni să nu predea în «vechiul mod»", a spus episcopul Boyd Roberts. „Trebuie să ne oprim pur și simplu din a împrăștia informații, să nu stăm în calea Spiritului și să-L lăsăm să ne învețe .

Este o modalitate nouă de predare care ar putea fi dificilă pentru unii oameni", a spus Lisa Smith, o președintă a Societății de Alinare, referindu-se la programa *Să predăm în modul Salvatorului*. „De aceea este important să dezvoltăm metode bune de predare și să încurajăm conducătorii să participe în mod constant la adunările consiliului învățătorilor", a spus dânsa.

SĂ NE PREGĂTIM ȘI SĂ PREDĂM

David Mickelson, un învățător al Grupului Înalților Preoți, a spus că expresia „propovăduiți cu sârguință", din Doctrină și legăminte 88:78, „se referă la pregătirea noastră în prealabil și la capacitatea noastră de a asculta cu sârguință Spiritul în timp ce predăm. Dacă predăm cu sârguință, harul Salvatorului ne va însoți și vom fi învățați într-un mod perfect. Cred că acesta este modul perfect de a preda al Domnului. Învățătorul – persoana care conduce discuția – trebuie să fie dispusă să fie învățată de către Spirit".

Adam Bushman, un învățător al Cvorumului vârstnicilor, s-a pregătit pentru lecții revizuind cuvântări alese din cadrul conferinței generale, după care s-a gândit, rugându-se, ce concepte sunt mai importante pentru cvorum. „Pentru a ajuta bărbații să aibă mai mult timp să reflecteze", explică dânsul, „vor primi un e-mail în timpul săptămânii care va suna astfel: «Aceasta este cuvântarea despre care vom discuta și dorim să vă gândiți la următoarele întrebări»".

SĂ NE SFĂTUIM ȘI SĂ ÎNVĂȚĂM ÎMPREUNĂ

„Duminicile în cadrul Societății de Alinare nu mai sunt doar responsabilitatea conducătoarelor", a spus Brooke Jensen, consilieră într-o președinție a Societății de Alinare. „Fiecare membră are un rol activ."

Fratele Bushman a simțit că faptul de a sta într-un cerc a adus o schimbare. „Îmi place", a spus dânsul. „Acest lucru schimbă natura conversației. Schimbă așteptările oamenilor. Acum există mult mai multă implicare. În loc de cei doi sau trei frați care răspund de obicei la întrebare, oameni noi fac comentarii."

Când Rebecca Siebach, o soră din cadrul Societății de Alinare, a auzit pentru prima dată despre noua preocupare din cadrul consiliilor, s-a gândit imediat la prieteni care deveniseră mai puțin activi. „Cunoșteam problemele lor", a spus dânsa. „Ei au fost deschiși față de mine cu privire la incertitudinile și eforturile lor de a veni la Biserică și m-am gândit că aceasta este ocazia perfectă de a merge la ei și a le spune: «Avem nevoie de tine în consiliul nostru! Te rog, vino să faci parte din el!»"

„Când am vorbit în cele din urmă în cadrul unei adunări a consiliului", a spus LonaMarie Cook, consilieră într-o președinție a Societății de Alinare, „a fost minunat că oamenii mi-au confirmat gândurile și că fac parte din acea comunitate".

SĂ PRIMIM ȘI SĂ ACȚIONĂM POTRIVIT INSPIRAȚIEI

„Noi creăm un mediu pentru ca Spiritul să ne învețe și pentru ca noi să fim atenți și să ascultăm", a spus episcopul Roberts. „Atunci Spiritul devine învățătorul, arătându-ne ceea ce trebuie să facem în viețile, în familiile și în chemările noastre. Ceea ce facem în urma acestor îndemnuri este ceea ce duce la convertire și slujire adevărate."

Susan Farr, o președintă a Societății de Alinare, a spus: „Această metodă ne motivează să ne ridicăm și să acționăm, nu doar să plecăm de la lecție gândindu-ne: «aceasta a fost o sursă de inspirație», iar apoi să uităm foarte repede. A ne sfătui împreună ne ajută să vedem că învățarea și implicarea ne aparțin tuturor – nu doar învățătorului."

„Pe măsură ce consemnăm impresiile noastre și apoi acționăm potrivit lor, noi exercităm o schimbare a inimii și devenim slujitori mai buni ai Domnului", a spus Susan Mitchell, consilieră într-o președinție a Societății de Alinare.

„Știind că vei fi tras la răspundere pentru ceva și că cineva te va întreba cum te-ai simțit", a spus sora Smith, „te face să fii activ în clădirea mărturiei tale".

Landen Roundy, un conducător al Grupului Înalților Preoți, a declarat că faptul de a trimite email-uri care conțin notițe cu ceea ce s-a discutat și planificat „îi ajută pe membri să recunoască experiențele pe care le au în timpul săptămânii, pe care ar putea dori să le împărtășească în următoarea duminică".

„Pornind de la aceste notițe", a adăugat episcopul Roberts, „am văzut dorința continuă de a împărtăși și de a învăța în timpul săptămânii, când frații discută prin e-mail alte gânduri și sentimente, întărind cvorumul lor".

„Domnul dorește ca noi să ne întoarcem inimile unii către alții și acest lucru poate fi posibil când ne întâlnim cu un scop", a concluzionat sora Siebach. „Această nouă programă ne ajută să identificăm subiecte care ne interesează, să stabilim obiective, să căutăm sursa potrivită pentru a primi răspunsuri, să primim revelații personale și să ne edificăm unul pe celălalt, pe măsură ce ne îndreptăm spre profeții în viață pentru a primi răspunsurile de care avem nevoie în zilele noastre." ■

CUM NE PUTEM PREGĂTI?

Noua programă *Vino și urmează-Mă* pentru adunările Preoției lui Melhisedec și ale Societății de Alinare, va fi folosită în întreaga Biserică începând din ianuarie 2018. Așadar, ce pot face unitățile Bisericii pentru a se pregăti pentru această schimbare?

- Să petreacă timp în consiliul următor al episcopiei, trecând împreună în revistă materialele și discutând despre ce poate fi diferit. Ce beneficii vom avea?
- Invitați consiliul episcopiei să sugereze teme pentru adunările de consiliu din prima duminică, care vor ajuta la satisfacerea nevoilor episcopiei sau ramurii. Conducătorii preoției și conducătoarele Societății de Alinare pot decide când și în ce mod organizațiile dânșilor vor răspunde acestor nevoi.
- Introduceți noile materiale și discutați despre ele în timpul adunării următoare a cvorumului, grupului sau a Societății de Alinare. Ce poate face fiecare membru pentru a fi pregătit pentru aceste schimbări?
- Încurajați învățătorii și conducătorii preoției și ai Societății de Alinare să participe la adunările consiliului învățătorilor pentru a împărtăși și a discuta experiențele, dificultățile și întrebările legate de noile materiale.

Să aruncăm o privire la o adunare de consiliu

Este duminică dimineața și 45 de surori din ramura Bugambilias din Guadalajara, Mexic, s-au adunat în consiliu. După imnul de deschidere, președinta Societății de Alinare, Yara Ramirez, le invită pe unele dintre acestea să împărtășească experiențe din lecția predată cu o săptămână înainte.

După ce surorile își împărtășesc experiențele timp de câteva minute, sora Ramirez scrie un singur cuvânt pe tablă înainte de a se așeza înapoi în cerc.

Dânsa a scris: „Unitate".

Sub îndrumarea surorii Ramirez, ele deschid la Mosia 18:21 și citesc: „… având inimile legate în unitate și iubire unul pentru altul".

Dânsa întreabă: „Ce putem face în calitate de surori din cadrul Societății de Alinare pentru a pune în practică acest verset?".

Surorile se gândesc câteva clipe. Una dintre surori spune: „Ei bine, tinerii nu pot merge la templu. Nu sunt destule surori adulte care să meargă cu ei".

„Nu am știut", răspunde altă soră, părând surprinsă. „Dacă nu știi că este o nevoie", întreabă aceasta, „cum poți să ajuți?".

Sora Ramirez răspunde: „De aceea suntem aici. Există astfel de nevoi despre care aflu în timpul consiliului de episcopie și la care toate putem ajuta".

Una dintre surori sugerează: „De ce nu întocmim un calendar?". Acum grupul devine mai interesat. „Cred că tinerii au planificat să meargă la templu câte o zi de joi din fiecare lună.

Chiar și eu am probleme cu mersul la templu", recunoaște o tânără mamă din grup. „Nu am mai mers de multă vreme și am simțit că m-am gândit doar la mine. Mi-ar face plăcere să merg și să slujesc", spune aceasta.

Alte câteva surori fac semn că sunt de acord. Și lor le este greu să meargă de câte ori își doresc.

O altă tânără mamă sugerează să aibă grijă de copiii lor pe rând și să meargă la templu.

Apoi, surorile încep să se întrebe una pe cealaltă unde locuiesc și care dintre tineri locuiește în apropierea fiecăreia. Ele discută modul în care ar putea face cu rândul pentru a ajuta tinerii să ajungă la activitățile lor.

Una dintre ele spune: „Ei bine, va trebui, de asemenea, să ne cunoaștem una pe cealaltă. Trebuie să avem activități!".

Surorile continuă să discute, oferind sugestii și adresând întrebări.

La sfârșitul consiliului, sora Ramirez o roagă pe secretara sa să rezume notițele luate în timpul adunării. Dânsa întreabă: „Cum v-ați simțit la acest consiliu?".

Ele răspund că s-au simțit mai conștiente de nevoile fiecăreia, că slujirea lor era necesară și că se aflau printre prieteni.

Dânsa întreabă: „Bazându-ne pe experiența de astăzi, asupra căror acțiuni specifice vrem să ne concentrăm în această lună în calitate de surori din cadrul Societății de Alinare?".

Ca grup, ele decid să organizeze un prânz în acea duminică, după biserică, să joace volei în serile de joi, să întocmească un calendar pentru a merge la templu și să planifice cum să ajute tinerii să ajungă la activități.

„Astăzi am simțit unitatea", concluzionează sora Ramirez, invitând pe fiecare soră să se gândească la modalități prin care ar putea sluji în timpul săptămânii. „Duhul Sfânt va continua să ne dea îndemnuri pe măsură ce acționăm în mod individual și ca surori din cadrul Societății de Alinare. Vă invit să fiți pregătite să împărtășiți experiențele voastre duminica viitoare." ■

SUGESTII PENTRU ADUNĂRILE DE CONSILIU

- Fiți răbdători și permiteți-I Domnului să vă învețe ce înseamnă să vă sfătuiți împreună.
- Există principii de care putem ține cont: ascultați Spiritul, împărtășiți-vă gândurile și acționați potrivit îndemnurilor.
- Să aveți mintea și inima deschisă către idei, opinii și soluții noi.
- Înainte de încheierea fiecărei adunări, gândiți-vă la ceea ce v-a învățat Spiritul; apoi, decideți cum veți acționa potrivit îndemnurilor Lui.

Surori din cadrul Societății de Alinare din Guadalajara, Mexic, s-au adunat în consiliu.

Vino și urmează-Mă – pentru Preoția lui Melhisedec și Societatea de Alinare

Găsește aceste resurse în aplicația Biblioteca Evangheliei și pe comefollowme.lds.org.

Ce este diferit?

În aceste zile din urmă, Dumnezeu a restaurat preoția și a organizat cvorumuri ale preoției și Societatea de Alinare pentru a ajuta la îndeplinirea lucrării Sale (vezi Moise 1:39). Așadar, în fiecare duminică, atunci când ne întâlnim în adunări ale Preoției lui Melhisedec și ale Societății de Alinare, o facem pentru a discuta și planifica în ce fel vom îndeplini lucrarea Sa. De aceea, aceste adunări trebuie să fie mai mult decât clase. Ele sunt, de asemenea, ocazii de a ne sfătui despre lucrarea de salvare, a studia împreună din învățăturile conducătorilor Bisericii despre acea lucrare și a ne organiza pentru a o îndeplini. Aceste modificări la adunările noastre de duminica vor ajuta la îndeplinirea acestor scopuri.

Programul lunar

Adunările de duminica ale Preoției lui Melhisedec și Societății de Alinare se vor desfășura după acest program lunar:

SĂPTĂMÂNĂ	SCOP
Prima duminică	Ne sfătuim împreună cu privire la responsabilitățile, ocaziile și problemele locale și stabilim planuri pentru a acționa
A doua și a treia duminică	Studiem mesaje de la ultima conferință generală alese de președinție sau de conducătorii grupului ori, din când în când, de episcop sau președintele de țăruș
A patra duminică	Discutăm un subiect special ales de Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli
A cincea duminică	Abordăm un subiect ales de episcopat

Un model pentru adunările noastre

În fiecare dintre adunările Preoției lui Melhisedec și Societății de Alinare, urmăm un model pentru a îndeplini lucrarea lui Dumnezeu.

1. *Împărtășim experiențe* care au avut loc ca urmare a îndemnurilor și invitațiilor primite în adunările precedente ale preoției sau Societății de Alinare (adunări conduse de un membru al președinției sau de un conducător al grupului).
2. *Ne sfătuim împreună* (prima duminică, adunare condusă de un membru al președinției sau un conducător al grupului) sau *învățăm împreună* (a doua, a treia și a patra duminică, adunări conduse de un învățător chemat).
3. *Planificăm să acționăm* ca grup sau individual (adunări conduse de un membru al președinției sau de un conducător al grupului).

ADUNĂRILE DE CONSILIU DIN PRIMA DUMINICĂ

În prima duminică a fiecărei luni, adunările din cadrul Cvorumului Vârstnicilor, al Grupului de Înalți Preoți și al Societății de Alinare *nu vor cuprinde o lecție predată de un învățător.* În schimb, președințiile sau conducătorii de grup vor conduce o adunare de consiliu. Fiecare cvorum, grup sau Societate de Alinare se va sfătui cu privire la responsabilitățile, ocaziile și problemele locale. Acestea vor învăța din cunoștințele și experiențele altora și vor stabili cum să acționeze în acord cu îndemnurile pe care le primesc de la Spirit.

Înaintea adunării de consiliu

- Conducătorii identifică responsabilitățile, ocaziile și problemele locale și, rugându-se, aleg un subiect de discuție.
- Cu toții caută îndrumarea Spiritului.
- Cu toții se pregătesc să împărtășească gânduri și experiențe.

În timpul adunării de consiliu

- Conducătorii invită membrii să împărtășească experiențe în care au acționat în acord cu ceea ce au simțit în timpul adunărilor precedente și după acestea.
- Cu toții se sfătuiesc împreună cu privire la subiect, se ascultă unii pe alții și caută îndrumarea Spiritului.
- Conducătorii rezumă punctele cheie și oferă invitații de a se acționa.

După adunarea de consiliu

- Cu toții acționează împreună și individual în acord cu îndemnurile și invitațiile pe care le-au primit.
- Cu toții se pregătesc să-și împărtășească experiențele în adunările viitoare.

„**REVELAȚIA** ESTE RĂSPÂNDITĂ PRINTRE NOI.”[1]

Vârstnicul Neil L. Andersen

„NOI SUNTEM **MÂINILE SALE**.”[2]

Președintele Dieter F. Uchtdorf

PICTOGRAMĂ RUGĂCIUNE DE LA GETTY IMAGES

NOTE

1. Neil L. Andersen, în Adam C. Olson, „Pregătirea cu privire la Manualul de instrucțiuni pune accentul pe lucrarea de salvare”, *Liahona,* apr. 2011, p. 76.
2. Dieter F. Uchtdorf, „Voi sunteți mâinile Mele”, *Liahona,* mai 2010, p. 68.

Principii de consiliere împreună

Nu toate adunările de consiliu sunt la fel. Permiteți-I Domnului să vă învețe. Iată câteva principii pentru a vă ajuta să începeți.

1. Scopul unei adunări de consiliu este ca membrii ei să se sfătuiască cu privire la responsabilitățile, ocaziile și problemele locale, să învețe din cunoștințele și experiențele altora și să stabilească modalități de a acționa în acord cu îndemnurile pe care le primesc de la Spirit.
2. O adunare de consiliu ar trebui să ducă la acțiune – planuri individuale și de grup, inspirate de Spirit, de a acționa în afara adunării pentru a realiza lucrarea Domnului (vezi D&L 43:8–9).
3. Consiliile trebuie să folosească scripturile și cuvintele profeților și apostolilor din zilele din urmă și ale altor autorități generale și oficianți generali pentru a îndruma și a sprijini discuția. În acest fel, cuvintele inspirate ale conducătorilor Bisericii pot ajuta cvorumurile, grupurile și Societățile de Alinare să abordeze nevoi importante.
4. Discuțiile nu ar trebui să abordeze aspecte confidențiale sau sensibile despre membri sau familiile lor.
5. Deși adunarea de consiliu este condusă de un membru al președinției sau al conducerii grupului, acesta nu domină discuția. Conducătorul prezintă subiectul discuției și invită pe fiecare să împărtășească gânduri și experiențe sub îndrumarea Spiritului.
6. Deși nimeni nu ar trebui să se simtă obligat să participe, cu toții ar trebui să se simtă în siguranță să împărtășească comentarii și idei fără teama de a fi criticați.
7. Acolo unde este posibil, faptul de a sta în cerc poate cultiva un spirit care să încurajeze împărtășirea și discuția liberă.

Posibile subiecte pentru adunările de consiliu din prima duminică

Ideile pentru subiecte de discuție pentru adunările de consiliu pot veni din adunările consiliului episcopiei, ale președinției, planul zonei, îndemnurile pe care le au conducătorii în timp ce le slujesc membrilor și îndemnurile de la Duhul Sfânt. Subiectele de mai jos sunt doar sugestii. Conducătorii pot cunoaște alte nevoi pe care se vor simți inspirați să le abordeze.

- Cum putem să stabilim mai bine ordinea priorităților diferitele noastre responsabilități?
- Cum ne putem apropia mai mult de Dumnezeu și putem primi mai multă îndrumare de la Spirit în viața și căminele noastre?
- Cum vom împărtăși prietenilor și vecinilor noștri Evanghelia? (Vezi Alma 17.)
- Cum ne putem apăra pe noi și pe familiile noastre de materiale media neadecvate și de pornografie? (Vezi D&L 42:22–23.)
- Ce putem face pentru a-i îndruma și întări pe copiii noștri și pe tinerii din episcopia noastră?
- Cum întărim unitatea în cvorumul, grupul sau Societatea de Alinare din care facem parte? (Vezi Mosia 18:19–22.)
- Cum ne putem implica mai mult în munca de întocmire a istoriei familiei și de preaslăvire în templu?
- Cum putem avea parte de ajutorul Domnului în timp ce căutăm răspunsuri la întrebările noastre și o înțelegere mai profundă despre Evanghelie?
- Cum pot deveni părinții conducători mai buni acasă?
- Cum ne putem întări mărturiile despre Domnul și Evanghelia Sa și ajuta familiile să se bizuie pe forțele proprii din punct de vedere spiritual?
- Ce înseamnă să slujim? Cum le slujim celor din jurul nostru? (Vezi 1 Petru 4:11.)

Dacă este posibil, conducătorii îi pot înștiința în prealabil pe membri despre subiect pentru a veni pregătiți să-l discute.

ADUNĂRILE DIN A DOUA ȘI A TREIA DUMINICĂ

În a doua și a treia duminică din fiecare lună, cvorumurile Preoției lui Melhisedec și Societățile de Alinare studiază învățăturile apostolilor și profeților în viață și ale altor conducători ai Bisericii de la cea mai recentă conferință generală. **Poate fi discutat orice mesaj de la cea mai recentă conferință generală.**

În cele mai multe cazuri, președinția cvorumului, conducerea grupului sau președinția Societății de Alinare va alege un mesaj de la conferință în funcție de nevoile membrilor, deși episcopul sau președintele de țăruș poate face recomandări. Conducătorii pot alege un mesaj care are legătură cu subiectul discutat în adunarea de consiliu din prima duminică sau pot alege un alt mesaj după cum sunt inspirați de Spirit. Conducătorii și învățătorii trebuie să găsească modalități de a-i îndemna pe membri să citească dinainte mesajele alese și să vină pregătiți să împărtășească idei. Activitățile de învățare de mai jos, care se bazează pe principiile din manualul *Să predăm în modul Salvatorului,* îi pot angrena pe membri în procesul de învățare din mesajele de la conferința generală.

Sharon Eubank, *„Aprindeți lumina voastră”*

Rugați membrii cvorumului sau Societății de Alinare să se gândească în ce fel le-au fost influențate viețile în bine de o femeie neprihănită și credincioasă. Puteți invita câțiva membri să împărtășească felul în care acea femeie are una sau mai multe dintre trăsăturile femeilor neprihănite, așa cum sunt prezentate în mesajul surorii Eubank. Ce învățăm de la sora Eubank despre cum putem deveni „o *forță considerabilă* în ce privește creșterea numerică și cea spirituală a Bisericii în ultimele zile”?

Neill F. Marriott, *„Rămâneți în Dumnezeu și reparați fisura”*

Acest mesaj îi poate ajuta pe membrii care simt că s-au depărtat de Tatăl Ceresc sau de cei din jurul lor. Cum îi puteți ajuta pe cei cărora le predați să înțeleagă ce este o fisură? Poate că puteți aduce ilustrații cu diferite feluri de fisuri. Cum definește sora Marriott fisurile? Ce poate provoca fisuri în relația noastră cu Dumnezeu și cu alții? Invitați membrii să caute în mesajul surorii Marriott sugestii despre ce putem face pentru a repara fisurile din viețile noastre. Acordați-le membrilor timp pentru a scrie ce îi îndeamnă Spiritul să facă pentru a se apropia mai mult de Dumnezeu și de alții.

Joy D. Jones, *„Valoare nespusă”*

De ce binecuvântări avem parte în viețile noastre pe măsură ce înțelegem care este identitatea noastră divină? Pentru a răspunde la această întrebare, membrii cvorumului sau Societății de Alinare pot recapitula relatările despre Mariama, Renu și Taiana din mesajul surorii Jones. Ce sfat ne oferă sora Jones pentru a ne ajuta „[să] ne [amintim] și [să acceptăm] identitatea noastră divină”? Invitați membrii să găsească și să discute un fragment din scripturi sau un citat din mesajul surorii Jones care îi ajută să-și înțeleagă adevărata valoare în ochii lui Dumnezeu. Invitați-i să împărtășească unul dintre aceste versete sau citate cuiva care are nevoie să-și amintească de valoarea sa divină.

Dieter F. Uchtdorf, *„Trei surori”*

Un mod prin care puteți recapitula mesajul președintelui Uchtdorf este să împărțiți cvorumul sau Societatea de Alinare în grupuri mici. Puteți desemna fiecărui grup să citească despre una dintre cele trei surori din mesajul președintelui Uchtdorf. Fiecare grup poate scrie o scrisoare acelei surori în care să-și rezume sfatul și să împărtășească ce au scris celorlalte grupuri. Ce putem face pentru a fi mai asemănători celei de-a treia surori? Cum putem face din cvorum sau Societatea de Alinare o „casă sigură” pentru cei care trec prin dificultăți?

Dieter F. Uchtdorf, *„Dorința puternică de a ne duce acasă”*

Cum puteți să-i ajutați pe cei cărora le predați să recunoască modul în care Dumnezeu îi binecuvântează pe alții prin intermediul lor? Îi puteți invita să recapituleze secțiunea „Dumnezeu vă va folosi” din mesajul președintelui Uchtdorf, căutând promisiuni făcute celor care se străduiesc să slujească în împărăția lui Dumnezeu, în pofida slăbiciunilor lor. Citind acest mesaj membrii își pot aminti experiențe pe care le pot împărtăși, în care Dumnezeu i-a binecuvântat pe alții prin intermediul lor – sau când au fost binecuvântați prin intermediul altora. Oferiți membrilor timp să mediteze la ceea ce se simt inspirați să facă datorită acestei discuții.

Bonnie L. Oscarson, *„Nevoile celor de lângă noi”*

Un mod prin care puteți începe o discuție despre mesajul surorii Oscarson este să oferiți fiecăruia o bucată de hârtie pe care să scrie, în partea de sus, „Cine are nevoie de mine astăzi?”. Membrii

cvorumului sau Societății de Alinare se pot gândi și pot scrie, timp de câteva minute, răspunsuri la această întrebare. Apoi, ei pot căuta în mesajul surorii Oscarson idei despre cum le pot sluji oamenilor de pe lista lor – sau pot adăuga nume, după cum sunt inspirați. Câțiva membri pot împărtăși ce au învățat.

Dallin H. Oaks, *„Planul și declarația oficială”*

Cum vor acționa membrii cvorumului, grupului sau Societății de Alinare potrivit invitației vârstnicului Oaks de a „[preda] despre… [și a trăi] în acord cu” declarația oficială despre familie acasă, în comunitate și la biserică? Invitați-i să împărtășească idei între ei. Poate fi, de asemenea, util, să căutați în mesaj unele afirmații doctrinare din declarația oficială despre familie. În ce mod ne ajută aceste afirmații să reacționăm la „[presiunile] actuale la care este supusă familia”? Secțiunea IV din mesajul vârstnicului Oaks cuprinde câteva astfel de afirmații.

D. Todd Christofferson, *„Pâinea vie, care s-a pogorât din cer”*

Iată câteva dintre întrebările la care se pot gândi membrii cvorumului și Societății de Alinare în timp ce recapitulează mesajul vârstnicului Christofferson: Ce este sfințenia? Cum căutăm să ne sfințim? Cum ne ajută luarea din împărtășanie în eforturile noastre? Membrii pot împărtăși cuvinte din mesajul vârstnicului Christofferson care pot răspunde la aceste întrebări. Cum ne ajutăm unii pe alții ca „sfinți” în eforturile noastre de a deveni mai evlavioși?

Jeffrey R. Holland, *„Fiți, dar, desăvârșiți – în cele din urmă”*

Este posibil ca unii dintre cei cărora le predați să simtă că nu corespund așteptărilor când vine vorba de a trăi în acord cu învățăturile Salvatorului. Ce lucruri pe care le învățăm de la vârstnicul Holland îi pot alina și încuraja pe cei care se simt astfel? Puteți invita membrele Societății de Alinare sau membrii cvorumului să caute idei din acest mesaj pe care le pot împărtăși cuiva căruia nu îi este ușor să simtă că este „suficient de bun”. Sau puteți găsi idei care îi inspiră să simtă „o mai mare dragoste și admirație pentru [Hristos] și o dorință mai mare de a fi ca El”.

Gary E. Stevenson, *„Eclipsă spirituală”*

A văzut vreunul dintre membrii cvorumului sau Societății de Alinare o eclipsă de soare? Dacă da, puteți invita una dintre acele persoane să explice analogia pe care o face vârstnicul Stevenson cu „eclipsa spirituală”. Ce obstacole pot „să blocheze intensitatea căldurii și luminii lui Isus Hristos și a Evangheliei Sale”? În ce fel ne pot distrage rețelele de socializare de la „frumusețea, căldura și lumina cerească a Evangheliei lui Isus Hristos”? Cum folosim „ochelarii Evangheliei” care ne protejează de orbire spirituală? Ce ne învață analogia vârstnicului Stevenson despre faptul de a ne păstra o perspectivă a Evangheliei?

Quentin L. Cook, *„Eternitatea în fiecare zi”*

Mesajul vârstnicului Cook ne reamintește de importanța faptului de a fi umili în diferite feluri. O modalitate prin care puteți discuta despre ceea ce ne învață el este să împărțiți membrii în două grupuri. Rugați un grup să caute sugestii din mesajul vârstnicului Cook care ne pot ajuta să fim mai umili și un alt grup să caute moduri în care oamenii dau dovadă de mândrie. Invitați fiecare grup să împărtășească celuilalt grup ce a aflat. Membrii pot împărtăși, de asemenea, modalități prin care pot da dovadă de mai multă „umilință zilnică” în viețile lor și se pot gândi la felul în care această umilință îi poate ajuta să se pregătească să-L întâlnească pe Dumnezeu.

Ronald A. Rasband, *„Prin plan divin”*

Pentru a încuraja discuția despre mesajul vârstnicului Rasband, puteți invita câțiva membri să aducă un tipar de croitorie, o schiță sau o rețetă și să vorbească despre utilitatea lor. Ce exemple sau învățături din mesajul vârstnicului Rasband îi inspiră pe membri să recunoască planul lui Dumnezeu în viețile lor? Îi puteți invita pe membrii clasei să împărtășească experiențe în care au văzut că Domnul le îndruma viața. Ce au făcut pentru a-I arăta lui Dumnezeu că prețuiesc îndrumarea Sa? De ce este important să recunoaștem „planul divin” al lui Dumnezeu?

Russell M. Nelson, *„Cartea lui Mormon – Cum ar fi viața dumneavoastră fără ea?”*

Președintele Nelson a invitat membrii să se gândească la trei întrebări: (1) „Cum ar fi viața dumneavoastră *fără* Cartea lui Mormon?”, (2) „Ce *nu ați ști*?”, (3) „Ce *nu ați avea*?”. Invitați membrii cvorumului, grupului sau Societății de Alinare să se gândească la aceste întrebări și să împărtășească răspunsurile lor. Ce anume din acest mesaj îi inspiră să prețuiască „Cartea lui Mormon mai mult decât „diamantele sau rubinele”?

Dale G. Renlund, *„Preoția și puterea ispășitoare a Salvatorului”*

Cum vă puteți ajuta membrii cvorumului sau Societății de Alinare să înțeleagă felul în care preoția face ca binecuvântările ispășirii Salvatorului să le fie disponibile? Puteți scrie aceste două titluri pe tablă: „De ce avem nevoie de ispășirea lui Isus Hristos” și „Cum ne «asigură» preoția binecuvântările ispășirii”. Apoi, invitați membrii să caute în mesajul vârstnicului Renlund expresii pe care să le scrie sub fiecare titlu. În ce mod ajută preoția și rânduielile sale la îndeplinirea planului Tatălui Ceresc pentru copiii Săi?

Dieter F. Uchtdorf, *„Deținători ai luminii cerești”*

Invitați membrii să identifice în mesajul președintelui Uchtdorf felul în care ne poate fi influențată viața de prezența sau absența luminii divine. Puteți invita membrii să studieze câteva

dintre versetele pe care le menționează președintele Uchtdorf și să identifice adevăruri legate de lumina spirituală. Ce ne învață metafora despre eclipsă cu privire la rolul libertății de a alege în procesul de căutare a luminii spirituale? Ce putem face pentru a împărtăși altora lumina divină a lui Hristos, în special familiilor noastre și „[tinerilor] noștri, care caută lumină”?

Henry B. Eyring, *„Domnul conduce Biserica Sa”*

Invitați membrii cvorumului sau Societății de Alinare să împărtășească experiențe în care au avut nevoie să-și dezvolte credința despre faptul că Dumnezeu a fost Cel care le-a oferit o chemare lor sau altora. Cum și-au exercitat credința? Cum au ajuns să știe că Dumnezeu a fost Cel care le-a oferit chemarea? Invitați membrii să identifice în mesajul președintelui Eyring adevăruri pe care el le-a învățat din experiență personală, care ne pot ajuta să avem încredere în noi și răbdare cu noi și cu alții pe care i-a chemat Domnul.

Jean B. Bingham, *„Ca bucuria voastră să fie deplină”*

Mesajul surorii Bingham poate ajuta membrii Societății de Alinare sau ai cvorumului să înțeleagă cum să găsească bucurie pe măsură ce venim la Hristos, în pofida dificultăților vieții. O modalitate prin care puteți discuta despre mesajul dânsei ar fi să desenați o cărare pe tablă care să ducă la cuvântul *bucurie*. Invitați mai mulți membri să scrie pe cărare o sugestie din mesajul surorii Bingham care duce la adevărata bucurie. Îndemnați membrii să se gândească la modalități prin care pot urma sfatul surorii Bingham. Invitați câțiva membri să își împărtășească gândurile.

David A. Bednar, *„Făgăduințele nespus de mari și scumpe”*

Pentru a vă ajuta membrii Societății de Alinare sau ai cvorumului să discute despre mesajul vârstnicului Bednar, puteți afișa pe tablă ilustrații care să reprezinte sabatul, templul și căminele noastre. Invitați membrii să citească secțiunea corespunzătoare din mesajul vârstnicului Bednar și să scrie pe tablă cum ne ajută ziua de sabat, templul și căminele noastre să ne concentrăm asupra promisiunilor pe care ni le-a făcut Dumnezeu. Ce lucruri din viețile noastre ne pot distrage atenția de la aceste promisiuni? Ce pași putem urma pentru a fi siguri că ne amintim aceste promisiuni?

Henry B. Eyring, *„Nu vă temeți să faceți bine”*

Mesajul președintelui Eyring îi poate ajuta pe cei cărora le predați să găsească curajul și credința de a face bine în lume. Puteți invita câțiva membri să rezume exemplele de oameni credincioși pe care le împărtășește președintele Eyring. Ce ne învață aceste exemple despre cum să le slujim altora? Ce sugerează aceste exemple despre felurile în care putem sluji ca Societate de Alinare sau cvorum?

Un alt mod în care puteți discuta despre acest mesaj este să recapitulați binecuvântările pe care le-a observat președintele Eyring datorită faptului că a urmat sfatul președintelui Thomas S. Monson de a studia Cartea lui Mormon. Ce binecuvântări am observat datorită studiului Cărții lui Mormon?

M. Russell Ballard, *„Dificila călătorie continuă!”*

Pentru a începe o discuție despre mesajul vârstnicului Ballard, puteți invita pe cineva să împărtășească o experiență în care trebuia să ajungă într-un anumit loc, dar a descoperit că era pe un drum greșit. Ce legătură au astfel de exemple cu „călătoria” noastră înapoi la Tatăl Ceresc? Apoi, membrii pot căuta sfaturi și atenționări oferite de vârstnicul Ballard, care ne pot ajuta să știm dacă ne îndreptăm în direcția potrivită în viețile noastre. Acordați-le membrilor timp să se gândească la propriul drum și să discute în ce fel îi putem îndemna pe alții în „călătoria” lor înapoi la Tatăl Ceresc.

Neil L. Andersen, *„Glasul Domnului”*

Membrii cvorumului sau ai Societății de Alinare pot împărtăși o experiență în care un mesaj de la o conferință generală a avut o însemnătate deosebită pentru ei. De ce au avut aceste mesaje însemnătate? Ce ne învață vârstnicul Andersen despre însemnătatea mesajelor de la conferința generală și efortul care se depune și procesul care are loc pentru pregătirea lor? Cum ar trebui această cunoaștere să influențeze sentimentul de urgență cu care studiem și dăm ascultare acestor cuvinte? Puteți face o listă care să cuprindă invitații de la cea mai recentă conferință generală. Ce am făcut pentru a da ascultare acestor invitații?

ADUNĂRILE DIN A PATRA DUMINICĂ

În a patra duminică din fiecare lună, cvorumurile, grupurile și Societățile de Alinare discută un subiect ales de Prima Președinție și de Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Aceste subiecte vor fi actualizate la fiecare conferință generală. Până la următoarea conferință generală, subiectul va fi ziua de sabat. Conducătorii sau învățătorii pot alege dintre doctrinele și activitățile de învățare sugerate mai jos, pot combina mai multe dintre ele sau pot crea propriile activități în acord cu nevoile membrilor.

Sabatul este o zi în care să ne amintim ce a făcut Dumnezeu pentru noi.

De-a lungul istoriei, Dumnezeu a asociat anumite lucrări mărețe cu sabatul. Acele lucrări mărețe includ crearea (vezi Genesa 2:1–3), exodul copiilor lui Israel din Egipt (vezi Deuteronomul 5:15) și învierea Salvatorului (vezi Ioan 20:1–19; Faptele apostolilor 20:7). Invitați membrii să parcurgă aceste fragmente și discutați în ce fel ne poate ajuta faptul de a ne aduce aminte de fiecare dintre aceste evenimente să cinstim ziua de sabat. Care sunt unele dintre lucrările mărețe pe care le-a făcut Dumnezeu pentru noi? Cum ne putem aduce aminte despre aceste lucruri în ziua de sabat? După caz, invitați membrii să discute astfel de întrebări în familiile lor.

Isus Hristos este Domnul sabatului.

Sabatul este numit, de asemenea, ziua Domnului (vezi Apocalipsa 1:10). De ce credeți că Isus Hristos este numit Domnul sabatului? (Vezi Matei 12:8.) Discutați împreună câteva versete care îi pot inspira pe membri să se gândească la moduri în care pot avea experiențe în ziua de sabat care să Îl aibă pe Isus Hristos în centru (de exemplu, Helaman 5:12; Eter 12:41; Moroni 10:32; și D&L 6:36–37). Ce alte versete pot împărtăși membrii care să-i ajute să se concentreze mai mult asupra lui Hristos în ziua de sabat? Ce țeluri ne putem stabili pentru a ne concentra asupra Salvatorului pe toată durata zilei de sabat?

Isus Hristos este exemplul nostru în a cinsti sabatul.

În timpul slujirii Sale din viața muritoare, Salvatorul Și-a creat ocazii pentru a predica despre ziua de sabat. Rugați membrii să citească următoarea relatare și să facă o listă cu lucrurile pe care le-a făcut Isus în ziua de sabat și principiile pe care le-a predat: Luca 6:1–11; 13:11–17; Ioan 5:1-20; 9:1–16. Ce alte principii despre sabat învățăm din următoarele versete: Exodul 20:8–11; 31:12–18; Isaia 58:13–14; și D&L 59:9–19? Invitați membrii să împărtășească ce pot face pentru a urma exemplul Salvatorului.

Vezi, de asemenea, Russell M. Nelson, „Ziua de sabat este o desfătare”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2015, p. 129–132.

Sabatul este o zi de preaslăvire.

Scrieți pe tablă cuvântul *preaslăvire* și rugați membrii clasei să scrie alte cuvinte care au legătură cu acesta. Apoi, faceți trei coloane și, în partea de sus a fiecărei coloane, scrieți cuvintele *înainte, în timpul* și *după*. Ce putem face înainte, în timpul și după adunările din Biserică pentru a-L preaslăvi în ziua Sa sfântă? Pentru idei, membrii clasei pot citi împreună Mosia 18:17–29 și Moroni 6. Invitați membrii să se gândească în ce fel îi ajută atitudinea și faptele lor din ziua de sabat să Îl preaslăvească pe Domnul în acea zi (vezi Exodul 31:16–17). Ce putem face pentru a îmbunătăți experiența de preaslăvire pe care o au familiile noastre și membrii episcopiei în timpul adunărilor Bisericii?

Luarea din împărtășanie face posibil să avem mereu Spiritul cu noi.

Scrieți pe tablă următoarea întrebare: În ce fel vă este influențată viața de împărtășanie? Pentru a răspunde la această întrebare, invitați membri să lucreze în echipe de câte doi pentru a alege și a discuta despre o expresie din rugăciunile de împărtășanie din Doctrină și legăminte 20:77, 79 și despre sfatul din Doctrină și legăminte 59:9. Oferiți fiecărei echipe timp pentru a găsi versetele care să le ajute să-și înțeleagă mai bine expresia și să discute despre cum ar răspunde la întrebarea de pe tablă. De asemenea, îi puteți invita pe membrii clasei să-și aleagă imnurile de împărtășanie preferate și să le cântați împreună.

Vezi, de asemenea, Cheryl A. Esplin, „Împărtășania – o reînnoire a sufletului”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2014, p. 12–14.

Sabatul este o zi în care le slujim altora.

Ce putem învăța despre a le sluji altora în ziua de sabat din felul în care Salvatorul i-a slujit și binecuvântat pe cei din jurul Său? Îndemnați membrii să citească și să discute despre Matei 9:10–13, Luca 19:1–9, Ioan 11:32–46, 13:1–5, 12–17 și 3 Nefi 17:5–10. Rugați membrii să se gândească la aceste versete în timp ce au în vedere cum pot sluji în ziua de sabat. De exemplu, le pot sluji membrilor familiei, membrilor din Biserică și familiilor cărora le slujesc ca învățători de acasă și învățătoare vizitatoare, pot lucra la istoria familiei, îi pot vizita pe cei bolnavi sau pot împărtăși Evanghelia. Poate că membrii pot avea un consiliu în familie pentru a planifica în ce fel le pot sluji altora în ziua de sabat.

© KATHLEEEN PETERSON, COPIEREA INTERZISĂ.

„Planul Evangheliei pe care ar trebui să îl urmeze fiecare familie pentru a se pregăti pentru viața eternă și exaltare este rezumat în declarația Bisericii din anul 1995: «Familia: o declarație oficială către lume»…

A stat la baza învățăturilor și practicilor Bisericii în ultimii 25 de ani și va continua să facă acest lucru în viitor. Tratați-o ca atare, predați despre ea, trăiți în acord cu ea și veți fi binecuvântați în strădania dumneavoastră de a avea viața eternă.

Acum patruzeci de ani, președintele Ezra Taft Benson ne-a învățat că «fiecare generație are încercările sale și ocazia sa de a se ridica și a dovedi că este demnă». Cred că atitudinea noastră cu privire la declarația despre familie și felul în care o folosim este una dintre încercările acestei generații”.

Vârstnicul Dallin H. Oaks, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Planul și declarația oficială”, p. 29, 30-31.

Dansul,
de Kathleen Peterson

„Vă depun mărturia mea solemnă și, totodată, plină de bucurie că Domnul Isus Hristos este la cârmă. El conduce Biserica Sa și îi conduce pe slujitorii Săi”, a spus președintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Președinție, în timpul celei de a 187-a Conferințe Generale Bianuale a Bisericii. „Depun mărturie că Thomas S. Monson este singurul bărbat care deține și exercită toate cheile preoției sfinte pe pământ acum. Mă rog să fie binecuvântați toți slujitorii umili care slujesc cu toată inima și atât de bine în Biserica restaurată a lui Isus Hristos, pe care El personal o conduce. Depun mărturie că Joseph Smith l-a văzut pe Dumnezeu Tatăl și pe Isus Hristos. Ei i-au vorbit. Cheile preoției au fost restaurate pentru binecuvântarea tuturor copiilor Tatălui Ceresc. Avem misiunea și ni s-a acordat încrederea de a sluji acolo unde ne aflăm în cauza Domnului”.

ROMANIAN
4 021445117116

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ